

Giới thiệu Lạc Mất Một Người Thương

Cô đã dành cả thanh xuân của mình để yêu anh nhưng anh lại vì thanh mai trúc mã đã phản bội mình mà dùng dao cứa vào tim khiến cô bị tổn thương hết lần này đến lần khác.

Quá tuyệt vọng cô đã quyết tâm rời xa anh để sống một cuộc sống riêng cho bản thân mình.

Nhưng trớ trêu thay, ngày cô rời đi cũng là ngày anh nhận ra tình cảm của mình dành cho cô nhưng mọi chuyện đã muộn.

5 năm sau, hai người vô tình gặp lại, anh quyết định chiếm lấy cô một lần nữa.

Còn cô thì có quá nhiều vết tích vây quanh và không thiếu thế lực muốn chia rẽ hai người.

Liệu anh có thành công trong việc tìm lại tình yêu đã mất hay lại để lạc mất cô?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp lại cố nhân

Hoàng hôn dần buông xuống thành phố X chỉ còn lại vài tia nắng yếu ớt hắt ra từ phía cuối chân trời, mọi người đang tấp nập quay về nhà sau một ngày làm việc vất vả bên ngoài, dòng người dòng xe cô đang lưu thông trên đường rất xôn xao đông đúc. Tại trung tâm trưng bày và kinh doanh đồ gốm Cổ Triệt, nhân viên cũng đang chuẩn bị đóng cửa...

Diệp Mộ Tây đang thu dọn đồ chuẩn bị tan tầm thì đột nhiên Hạ Chí Xuyên đến tìm cô, anh vui vẻ hỏi “Mộ Tây có rảnh không tham dự một buổi tiệc với anh được chứ?”.

Diệp Mộ Tây ái ngại từ chối khéo “Hạ tổng sao anh không đi cùng Linda cô ấy tham gia mấy sự kiện như vậy nhiều rồi hẳn là làm tốt hơn em”.

Hạ Chí Xuyên sự mặt thờ dài “Biết sao được, hôm nay Linda không được khỏe nên đã xin về từ sớm rồi... là tiệc có khiêu vũ đi một mình không được nên mới mượn phép nhờ em giúp đỡ đó, Mộ Tây giúp anh đi mà nếu không lại bị mấy ông bác gán ghép với người này người nọ anh rất không thích”.

“Nhưng bây giờ em không mang theo trang phục dạ tiệc làm sao có thể đi cùng anh được, từ công ty về nhà em cũng mất 30 phút chưa kể giờ cao điểm bị kẹt xe nữa”.

“Mấy chuyện đó thì cứ để anh lo em chỉ cần đồng ý đi cùng anh là được rồi”.

Diệp Mộ Tây gật đầu “Dạ được”.

Trong phòng tổ chức dạ tiệc của Hoàng Thịnh Quốc Tế tập đoàn có đông đủ những người tai to mặt lớn, toàn là danh nhân, đối tác làm ăn và kẻ cả đối thủ của Hoàng Thịnh Quốc Tế cũng được mời tới để tham dự lễ kỉ niệm thành lập công ty.

Thịnh Khải Luân là tổng giám đốc hiện thời của Hoàng Thịnh Quốc Tế đang cùng hai người trợ thủ đắc lực của mình là Sở Nại Quân và Tiêu Hoài Du cùng đi mời rượu đón tiếp khách tham gia dạ tiệc để mở rộng mối quan hệ hợp tác cũng như phô trương sự giàu có và quyền lực của Thịnh gia cho những kẻ đối đầu biết khó mà rút lui trước.

Bên cạnh đó cũng có nhiều tiểu thư quyền quý tham gia để mong tìm được một người chồng như ý, đối tượng mà các cô gái hướng đến nhiều nhất chính là Thịnh Khải Luân tam thiếu gia của Hoàng Thịnh Quốc Tế vì anh là người có nhiều khả năng được kế thừa toàn bộ tài sản mà Thịnh lão gia để lại nhất trong ba người cháu trai của mình. Thịnh Khải Tế là đối tượng thứ hai mà các tiểu thư nhắm tới bởi vì chỉ cần bước chân được vào Thịnh gia thì cả đời không cần lo ăn lo mặc, hơn nữa Thịnh Khải Tế cũng rất điển trai cho nên hiển nhiên trở thành đối tượng săn lùng của các cô gái.

Dạ tiệc bắt đầu người già thì uống rượu trò chuyện bàn công việc làm ăn, người trẻ thì đua nhau ra khiêu vũ phô trương sắc đẹp, tài năng.

Thịnh Khải Luân khiêu vũ cùng Tô Văn Thi đại tiểu thư của công ty Tô Thị.

Tô Văn Thi là con gái của Tô Bá Kỳ nếu kết hôn với cô ấy thì cũng có nghĩa là Thịnh Khải Luân sau này sẽ có cơ hội quản lý Tô Thị, mà nếu hôn sự này thành thì Tô Thị cũng có thể nhờ vào Hoàng Thịnh Quốc Tế mà phát triển hơn cho nên cả hai bên đều cùng có lợi.

Tô Văn Thi nói với Thịnh Khải Luân “Anh đã nghe ba của em nói về chuyện kết thân giữa hai gia đình chưa?”.

Thịnh Khải Luân gật đầu “Có nghe bác Tô đề cập qua”.

Tô Văn Thi hồi hộp hỏi lại “Vậy ý anh thế nào???”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười đầy ẩn ý “Thấy cũng không tồi tôi nghĩ chuyện kết thân với Tô Thị rất có khả năng xảy ra”.

Tô Văn Thi ôm lấy Thịnh Khải Luân về mặt tràn đầy hạnh phúc còn Thịnh Khải Luân chỉ nhếch môi mỉm cười vì mục đích thâm túy Tô Thị của anh có vẻ sẽ thành công sớm hơn dự tính ban đầu.

Mọi người trong hội trường đột nhiên ồ ào bàn tán “ Là Hạ thiếu kìa, đẹp trai thật”.

Người A “ Hạ thiếu đi cùng con gái nhà ai mà xinh đẹp thế không biết”.

Người B “ Uh không biết là thiên kim nhà nào mà trước giờ trong mấy buổi tiệc của giới thượng lưu chưa từng thấy xuất hiện”.

Thịnh Khải Luân cũng tò mò nên nhìn về phía cửa thì thấy Hạ Chí Xuyên mặc một tây trang màu lam, áo sơ mi bên trong màu trắng thắt caravat ca rô trắng và xanh nhạt đang mỉm cười vẫy tay chào mọi người. Thịnh Khải Luân lại nhìn sang bên cạnh của Hạ Chí Xuyên là một cô gái mặc đầm dạ hội thướt eo hồ lưng màu đỏ, đi giày cao gót đính pha lê lấp lánh nhìn rất cuốn hút, anh cũng không mấy quan tâm bởi vì phụ nữ đẹp anh cũng gặp qua nhiều rồi nhưng khi Thịnh Khải Luân nhìn gương mặt của cô gái này thì bất chợt đứng yên bất động, trong lòng lại gọn sóng, tâm bất định thầm nghĩ “ Là Diệp Mộ Tây...nhưng tại sao cô ấy lại đi cùng với Hạ Chí Xuyên chứ?”.

Diệp Mộ Tây đến nơi mới biết là đang đi tham dự lễ kỉ niệm thành lập Hoàng Thịnh Quốc Tế tập đoàn, cô rất không muốn vào nhưng không biết phải nói làm sao với Hạ Chí Xuyên nên đành tự trấn an mình sẽ không gặp oan gia của cô đâu mà phải lo.

Vào bên trong hội trường thấy đông người như vậy Diệp Mộ Tây cũng thấy đỡ lo hơn bởi vì đông người như vậy dễ gì mà đụng mặt với người mà cô không muốn gặp nên cảm thấy tự nhiên hơn nhiều.

Hạ Chí Xuyên thấy mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán lại sợ Diệp Mộ Tây không thoải mái liền lên tiếng trấn an “ Mộ Tây không sao đâu ở mấy buổi tiệc này người ta thường so đo tài sắc, quyền thế nên em đừng để tâm, chúng ta sẽ chỉ uống ly rượu chúc mừng rồi sẽ về sớm nên em đừng lo quá nha”.

Diệp Mộ Tây gật đầu mỉm cười “ Uh em hiểu rồi”.

Thịnh Khải Luân đột nhiên thấy rất khó chịu trong lòng liền buông Tô Văn Thi ra, Tô Văn Thi liền lo lắng vội nắm lấy tay của Thịnh Khải Luân “Khải Luân em đã làm gì không vừa ý anh sao???”.

Thịnh Khải Luân vẫn không nhìn cô lấy một cái liền gạt tay cô ra lạnh lùng nói “ Không có”.

Tô Văn Thi đỏ mặt nói “Chúng ta cũng nên tính chuyện kết hôn đi”.

Thịnh Khải Luân quay qua nhìn Tô Văn Thi bằng ánh sắc lạnh “ Nếu muốn kết hôn đến thế thì cô tự mình đi mà kết hôn... không liên quan đến tôi”.

Tô Văn Thi hoang mang “ Nhưng anh vừa nói chuyện kết thân với Tô Thị rất có khả năng xảy ra cơ mà”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tôi thách em đó!!!

Thịnh Khải Luân mất kiên nhẫn tỏ vẻ khó chịu “Anh của tôi Thịnh Khải Lăng và em trai của tôi Thịnh Khải Tề cô muốn kết hôn với ai nói đi tôi sẽ nói giúp trước mặt họ cho”.

Tô Văn Thi mở to mắt ngạc nhiên “ Em là muốn kết hôn với anh mà Khải Luân”.

Thịnh Khải Luân cau mày “ Nhưng tôi kết hôn rồi bộ cô không biết hay sao???”.

Tô Văn Thi có ngờ mình vừa nghe lầm “ Anh nói... gì vậy...anh kết hôn rồi...không đúng nếu anh không thích em thì có thể nói... tại sao lại đi tìm cái có vô lý như vậy chứ... em không tin đâu”.

Thịnh Khải Luân ném cho Tô Văn Thi một cái nhìn lạnh lẽo rồi bình thản nói “ Nhiều năm trước tôi đã kết hôn rồi, phiền cô tránh ra đừng quấy rầy tôi nữa”.

Thịnh Khải Luân nói xong liền bỏ đi mặc Tô Văn Thi đứng đấy một mình.

Hạ Chí Xuyên và Diệp Mộ Tây đang nói chuyện thì Thịnh Khải Luân bước đến từ phía sau, trên tay cầm một ly rượu vang đỏ, nét mặt điềm tĩnh nở một nụ cười xã giao lên tiếng trước “ Hạ thiếu uống với tôi một ly được chứ!?”.

Hạ Chí Xuyên quay người lại nhìn Thịnh Khải Luân anh cũng mỉm cười xã giao rồi nâng ly rượu lên “Thịnh tổng đã lên tiếng mời tôi sao dám từ chối”.

Hai người cùng ly rồi uống cạn hết ly rượu.

Trong khi đó, Diệp Mộ Tây lo sợ đến nỗi tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực từ lúc nghe tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên phía sau mình tay cô đã đổ đầy mồ hôi lạnh, cô muốn chạy ra khỏi đây ngay lập tức.

Thịnh Khải Luân lại nói với Hạ Chí Xuyên “Mọi lần tham dự tiệc đều thấy cậu đi cùng Linda sao hôm nay lại đi cùng mỹ nhân khác gây náo loạn dư luận vậy Hạ thiếu?”.

Hạ Chí Xuyên cười khổ tỏ vẻ áy náy “Hôm nay Linda bệnh rồi nên tôi phải nhờ cô ấy đi cùng hihi không ngờ lại gây xôn xao trong tiệc của Thịnh tổng thật ngại quá”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười “Không có gì, không biết tôi mời cô ấy uống một ly rượu có được không?”.

Hạ Chí Xuyên liền xua tay từ chối khéo “Thịnh tổng thông cảm, cô thư ký này của tôi tư lượng rất kém uống rượu không được đâu hay là tôi uống thay cô ấy được không?”.

Thịnh Khải Luân như nghĩ ra điều gì đó bất chợt nhếch môi mỉm cười đầy ẩn ý “Rượu không uống được vậy thì tôi mời cô ấy khiêu vũ một điệu chắc không sao đâu ha?”.

Thịnh Khải Luân không chờ Hạ Chí Xuyên trả lời mà trực tiếp bước đến nắm tay Diệp Mộ Tây kéo ra giữa đại sảnh chỗ mọi người đang khiêu vũ cùng nhau làm cho Hạ Chí Xuyên trở tay không kịp chỉ có thể đứng ngơ ra nhìn Diệp Mộ Tây bị kéo đi.

Diệp Mộ Tây cố gắng tay của Thịnh Khải Luân ra giọng cũng có chút cáu gắt “Anh đang làm gì vậy tôi không muốn khiêu vũ cùng anh”.

Thịnh Khải Luân nở một nụ cười tà mị, ngang ngược nói “Muốn hay không, không đến lượt em quyết định đâu Diệp Mộ Tây à”.

Anh lại thì thầm vào tai cô “Nếu em muốn mọi người ở thành phố X này biết em là vợ của tôi thì cứ làm trái ý tôi đi...tôi, thách, em, đó!!!” anh nói với vẻ mặt đầy khiêu khích.

Diệp Mộ Tây nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Khải Luân rồi chợt nở một nụ cười như có như không “Hình như có gì đó không đúng thì phải...người sợ toàn Thành phố X này biết chúng ta từng là vợ chồng là Thịnh tam thiếu anh chứ không phải tôi, hơn nữa tôi và anh đã ly hôn rồi cho nên đừng nghĩ mấy trò uy hiếp vật vãn này của anh có thể hù dọa tôi”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn về phía của Hạ Chí Xuyên rồi lại nhìn Diệp Mộ Tây “Vậy em không sợ Hạ Chí Xuyên biết hay sao??Nếu anh ta biết em từng là món đồ chơi tôi vứt bỏ thì sẽ suy nghĩ gì đây anh ta có cao thượng đến nỗi chấp nhận một người phụ nữ từng lăn giường với người đàn ông khác hay không?”.

Diệp Mộ Tây nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt lạnh thấu xương “Thịnh Khải Luân đừng tưởng ai cũng có mỹ vị lạ lùng giống anh...tôi với Hạ tổng là quan hệ cấp trên cấp dưới ngoài ra không còn gì nữa hết không giống một số người có mối quan hệ không đứng đắn với thư ký riêng của mình...còn nữa chính xác lại tôi không phải món đồ chơi của anh. Trước đây là tôi, vứt, bỏ, anh chứ, không, phải, là, anh, bỏ, tôi” Diệp Mộ Tây nhấn mạnh từng chữ với Thịnh Khải Luân như thế.

Thịnh Khải Luân nhún mày “Năm năm không gặp nanh vuốt của em cũng mọc đủ rồi nhỉ?! dám ăn nói trước mặt tôi như thế đúng là gan em to bằng trời rồi đó Diệp Mộ Tây”.

Diệp Mộ Tây vẫn bình thản đáp trả “Năm năm không gặp thật không ngờ anh vẫn tự kiêu tự đại cao ngạo và khó ưa như ngày nào...”.

Ngoài mặt thì lạnh lùng ra vẻ cường bạo nhưng ánh mắt của Thịnh Khải Luân lại hiện lên một chút gì đó rất vui vẻ đồng thời cũng tràn đầy nỗi xót xa, giọng anh dịu dàng hỏi “Thời gian qua em đã ở đâu? Làm gì? Tại sao lúc đó lại bỏ đi mà không lời từ biệt chứ?”.

Diệp Mộ Tây nhìn Thịnh Khải Luân bằng đôi mắt sắc bén rồi lạnh lùng đáp trả “Hình như chuyện tôi ở đâu, làm những gì không liên quan đến Thịnh tam thiếu thì phải?! còn việc tôi không từ biệt chắc hẳn là anh hiểu rõ hơn ai hết mà...” Diệp Mộ Tây cười khổ rồi nói tiếp “Chẳng phải anh từng nói đời này kiếp này không muốn thấy tôi nữa sao cho nên...”

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng biện minh “Lời nói đó được nói ra trong lúc anh nóng giận vậy mà em cũng tin sao?”.

Diệp Mộ Tây thờ dãi “Tôi không muốn nhắc đến quá khứ nữa, cái gì đã qua rồi thì hãy để cho nó qua đi...chúng ta cũng chỉ là người dưng vô tình lướt qua cuộc đời của nhau mà thôi”.

Điệu nhạc kết thúc Diệp Mộ Tây liền buông tay Thịnh Khải Luân ra nhưng cô vừa đi được hai bước tiếng nhạc của điệu Tango lại vang lên, Thịnh Khải Luân kéo tay của Diệp Mộ Tây một cái thật mạnh làm cô chao đảo ngã vào vòng tay của anh.

Diệp Mộ Tây giật mình nhún mày hỏi “Anh lại muốn gì nữa hả?... khiêu vũ thì cũng đã rồi mong anh buông tha cho tôi quay lại chỗ của Hạ tổng đi chứ”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười “Không muốn”.

Diệp Mộ Tây nổi cáu lên gắt giọng “Thế giờ anh muốn sao đây???”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nếu không đến được với người mình yêu anh thà cả đời cứ vậy mà đơn phương người ấy!!!!

Thịnh Khải Luân cong môi lên nở một nụ cười yêu mị “Nhảy với anh thêm điệu nữa...em nhìn xem xung quanh em có biết bao thiên kim tiểu thư đang chờ được khiêu vũ cùng anh, em là người may mắn được nhảy cùng anh tới hai điệu nhạc khác nhau vậy tại sao về mặt lại khó coi tới như vậy”.

Diệp Mộ Tây thờ dãi tỏ vẻ không tình nguyện “Phải nói là tôi quá xui xẻo đến nỗi gặp anh tới hai lần trong đời thì đúng hơn đó”.

Hạ Chí Xuyên thấy vẻ mặt của Diệp Mộ Tây không vui nên anh cũng ra sân khiêu vũ cùng một cô gái khác đến lúc xoay người đòi bạn nhảy, Hạ Chí Xuyên đã khéo léo đẩy cô gái kia vào vòng tay của Thịnh Khải Luân rồi nắm lấy tay của Diệp Mộ Tây kéo về phía mình, cả ba người kia hợp tác quá ăn ý nên Thịnh Khải Luân không kịp trở tay.

Sắc mặt của Thịnh Khải Luân trở nên âm trầm vô cùng khó coi, ánh mắt anh nhìn Hạ Chí Xuyên trở nên sắc lạnh như muốn giết người, trong lòng thầm nghĩ: Đúng là càng rõ, lại dám ngang nhiên cướp người trong tay anh...

Về mặt của Hạ Chí Xuyên rất dịu dàng khi nhìn Diệp Mộ Tây anh lên tiếng quan tâm cô “Em ổn chứ Mộ Tây?! anh thấy hình như em không vui thì phải?!”.

Diệp Mộ Tây nở một nụ cười yếu ớt với Hạ Chí Xuyên “Thật ra thì em không quen khiêu vũ cho lắm...chân cảm thấy hơi đau...”

Hạ Chí Xuyên để lộ vẻ áy náy trên gương mặt tuấn tú của mình “Xin lỗi nha Mộ Tây...sau này anh sẽ không để em phải khổ sở như vậy nữa, chúng ta về nha”.

“Về sớm như vậy không ảnh hưởng đến việc ngoại giao của anh chứ”.

“Không sao đâu rượu chúc mừng với Thịnh tam thiếu cũng uống rồi mà, chúng ta đi thôi”.

Diệp Mộ Tây gật đầu rồi đi theo Hạ Chí Xuyên ra ngoài, Thịnh Khải Luân nhìn thấy Diệp Mộ Tây và Hạ Chí Xuyên nói chuyện thân thiết với nhau như vậy liền cảm thấy khó chịu trong lòng, chính bản thân của anh cũng không biết tại sao vừa gặp lại Diệp Mộ Tây thì cảm xúc lại rối loạn lên đến như vậy.

Thịnh Khải Luân cũng liền đuổi theo Diệp Mộ Tây nhưng anh vừa ra đến cửa thì đã bị Thịnh Nhất Phi chặn đường trừng mắt hỏi “Hôm nay là lễ kỉ niệm thành lập công ty mà anh lại tính đi đâu, CEO gì mà vô trách nhiệm quá vậy hả???”.

“Anh có chút việc riêng hơn nữa việc tiếp khách đã có Nại Quân và Hoài Du lo rồi mà...”.

Thịnh Nhất Phi liền phùng mang trợn mắt lên “Chuyện gì mà quan trọng vậy??? lại chạy đi tìm cô gái tên Hạ Mạt kia chứ gì...anh đúng là không có chút tiền đồ gì hết mà”.

Thịnh Nhất Phi là ngũ tiểu thư của Thịnh gia vốn nổi tiếng ngang ngược lém lỉnh lại được ông nội yêu thương hết mực nên người làm anh như Thịnh Khải Luân cũng phải nể vài phần hơn nữa Thịnh Khải Luân lại là anh trai ruột của Thịnh Nhất Phi nên không thể nổi cáu với cô được, thế là đành nói thật “Anh phải đuổi theo Diệp Mộ Tây em làm ơn tránh đường giùm anh đi”.

Ánh mắt của Thịnh Nhất Phi sáng rỡ lên kèm theo sự ngạc nhiên “Anh nói cái gì...chị Mộ Tây đã ở đây sao???”.

Thịnh Khải Luân liền gật đầu “Đúng, bây giờ anh phải đuổi theo cô ấy...”.

Thịnh Nhất Phi lại dùng ánh mắt sắc bén dò xét Thịnh Khải Luân “Để làm gì? anh tính bắt nạt làm chị ấy tổn thương nữa hả? em nói cho anh biết cứ đi mà lo cho Hạ Mạt của anh đi đừng làm khổ chị Mộ Tây nữa nếu không thì đừng bao giờ nói với người khác em là em gái của anh nữa”.

“Anh và Hạ Mạt đã kết thúc từ nhiều năm trước rồi sao mà em cứ nói mãi...mau tránh ra để anh đuổi theo Diệp Mộ Tây nếu không sẽ không kịp mất”.

Thịnh Nhất Phi liền phát tay “Còn đứng đấy làm gì mau đuổi theo đi chứ”.

Thịnh Khải Luân sụ mặt “Cái con nhỏ này em hai mặt vừa thôi chứ”.

Thịnh Khải Luân vội chạy đi, Thịnh Nhất Phi đứng nhìn theo mỉm cười vui vẻ “Cuối cùng anh cũng hiểu được tình cảm của mình dành cho ai nhiều hơn

rồi hy vọng anh hai và chị Mộ Tây sớm tái hợp hihhi”.

Thịnh Nhất Phi nhìn đông nhìn tây rồi đi tới cặp cỏ Thịnh Khải Tề “Nè sao không thấy anh dắt theo bạn gái vậy hả Khải Tề?”.

Thịnh Khải Tề cười khổ “Sao em cứ thích chạm vào nỗi đau của người khác thế hả đã nói là anh ế truyền kiếp rồi mà”.

Thịnh Nhất Phi liền đánh vào vai của Thịnh Khải Tề một cái rồi ranh mãnh hỏi “Ế thiệt không??? hay anh là gay nên không thích con gái”.

Thịnh Khải Tề đưa mắt lườm Thịnh Nhất Phi một cái “Em vừa phải thôi... tại anh chưa muốn yêu chứ không phải gay, anh là con trai 100% đó nha”.

“Ai mà biết được”.

Thịnh Khải Tề cười khổ “Thôi tùy em, thích nghĩ sao cũng được”.

Thịnh Khải Tề bung ly rượu lên nhấp môi rồi khẽ thờ dài nói “Nếu không đến được với người mình yêu anh thà cả đời cứ vậy mà đơn phương người ấy cũng không muốn ép bản thân mình đến một người khác đâu”.

Thịnh Nhất Phi cau mày “Nè thật ra người con gái đó như thế nào mà làm cho anh bao nhiêu năm vẫn suy tâm vọng tưởng vậy hả?”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười về mặt vô cùng dịu dàng “Cô ấy là một người con gái rất xinh đẹp lại hiền lành tử tế, nói không chừng em cũng gặp qua rồi lại còn rất yêu thích cô ấy nữa đó”.

Thịnh Nhất Phi lắc đầu ngoay ngoay “Hoang đường... làm sao em có thể gặp mặt người con gái mà anh nói chứ...”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười như có như không “Nói vậy mà em cũng tin đúng là dễ bị lừa mà hahaha”.

Thịnh Nhất Phi nhăn nhó mặt mày rồi bảo “Anh đúng là đáng ghét mà... à anh Khải Lãng đâu sao này giờ không thấy vậy?”.

Thịnh Khải Tề chỉ tay vào một góc đông người rồi nói “Anh chị hai đang tiếp khách bàn chuyện làm ăn bên kia kìa”.

“Thế sao anh không đi bàn chuyện làm ăn luôn đi”.

Thịnh Khải Tề bung ly rượu vang lên nhấp một ngụm tư thế nhàn nhã rồi nói “Anh không thích kinh doanh anh thích trở thành họa sĩ nổi tiếng cơ”.

Thịnh Nhất Phi bĩu môi “Đúng là không có tiền đồ mà”.

Thịnh Khải Tề nở một nụ cười rồi nói “Đối với em ngoài Sở Nại Quân ra thì ai cũng không có tiền đồ hết anh biết mà hahaha”.

Sở Nại Quân từ đâu bước đến không báo trước “Tứ thiếu gia và ngũ tiểu thư đang nói vấn đề gì mà có tôi nữa vậy hả không biết tôi có đắc tội gì với hai người không đây?”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười nhìn qua Thịnh Nhất Phi rồi quay qua nói với Sở Nại Quân “Em ấy nói nhớ anh đó mà hahaha... thôi hai người tự nhiên tâm sự nha tôi về trước đây ở đây chán quá” sau đó liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cường chế mang người đi

Thịnh Nhất Phi lúng túng nhìn Sở Nại Quân rồi lên tiếng giải thích “Anh ấy rất thích nói đùa... vì vậy... vì vậy anh đừng tin lời của anh ấy nói nhé...”.

Thịnh Nhất Phi vừa xoay người tính chạy đi thì nghe Sở Nại Quân nói “Nếu tứ tiểu thư không chê có thể khiêu vũ cùng tôi một điệu nhạc được không?”.

Thịnh Nhất Phi quay người lại với vẻ mặt ngạc nhiên “Anh vừa nói muốn cùng tôi khiêu vũ sao????”.

“Nếu tứ tiểu thư thấy phiền thì thôi vậy... tôi xin lỗi”.

Thịnh Nhất Phi liền lắc đầu xua tay “Không... không phải... tôi đồng ý mà hihhi”.

Ở bãi đỗ xe ven đường, Diệp Mộ Tây nói với Hạ Chí Xuyên “Anh về trước đi em muốn đi bộ hóng gió một chút”.

Hạ Chí Xuyên ái ngại nói “Nhưng trời tối rồi để em đi một mình anh không yên tâm đâu”.

Diệp Mộ Tây chỉ tay về phía trạm tàu điện ngầm “ Anh yên tâm đi ở đây cách ga tàu điện ngầm khoảng hai trăm mét thôi tới đó em sẽ lên tàu đi về nhà, tuyệt đối an toàn mà hử”.

Hạ Chí Xuyên vốn không muốn để Diệp Mộ Tây đi về một mình nhưng cô đã lên tiếng nói thế thì anh chỉ còn biết nghe theo thôi.

Hạ Chí Xuyên lái xe rời đi, Diệp Mộ Tây đi bộ một mình vừa đi nước mắt vừa rơi đến cuối cùng thì cô ngồi xổm ven đường úp mặt vào đầu gối mà khóc, thời gian qua cô đi du học ở Mỹ rồi quay lại thành phố B làm việc sau đó trở về Thành phố X vẫn cảm thấy bình yên, năm năm không gặp Thịnh Khải Luân cô cứ nghĩ là mình đã lãng quên con người đó rồi nhưng ngày hôm nay gặp lại cảm giác cứ như mới hôm qua những tổn thương mà cô cố gắng sắp xếp vào quá khứ lại rồi vị trí của nó làm cho cô thấy khó chịu.

Một chiếc BMW màu đen dừng lại ven đường, Thịnh Khải Luân bước đến bên cạnh Diệp Mộ Tây rồi lên tiếng hỏi “ Sao lại ngồi đây khóc rồi Hạ Chí Xuyên bỏ rơi em rồi sao, đã nói ngay từ đầu rồi mà không chịu nghe đâu”.

Diệp Mộ Tây nghe giọng của Thịnh Khải Luân liền đưa tay lên lau nước mắt rồi đứng dậy đi tiếp.

Thịnh Khải Luân liền bắt lấy cổ tay của cô kéo lại “ Nè em định ngó lơ anh luôn sao Diệp Mộ Tây?”.

Diệp Mộ Tây liền gạt tay của Thịnh Khải Luân ra “ Thịnh tam thiếu tôi và anh không ai nợ ai nữa hết anh làm ơn coi như chưa từng quen tôi đi được không, cuộc sống bình yên của tôi nhờ anh mà bây giờ dậy sống rồi đó thế nào mấy cô thiên kim tiểu thư gì đó cũng bàn tán sau lưng tôi cho mà xem. . . hơn nữa nếu bây giờ có ai đó mà nhìn thấy tôi và anh ở đây thế nào ngày mai cũng được lên báo trang nhất cho mà xem”.

Thịnh Khải Luân mở cửa xe ra “Lên xe đi tôi đưa em về”.

Vốn đã quyết định làm người dung thì tốt nhất là đừng nên có bất kỳ liên quan gì đến nhau nữa nên Diệp Mộ Tây liền lên tiếng từ chối “ Cảm ơn ý tốt của Thịnh tam thiếu nhưng tôi thích đi tàu điện ngầm hơn”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười “ Không nhìn lại mình. . . nửa đêm nửa hôm ăn mặc khiêu gợi như vậy đi ngoài đường em đang tính nói với mấy thằng lưu manh còn đồ là hãy đến với em đêm nay đi đó hả?”.

Diệp Mộ Tây cũng nhếch môi mỉm cười “ Còn đồ tôi từng gặp qua không ít chỉ sợ là gặp phải mấy loại người biến thái cảm thú giống như anh thôi”.

Cô quay người bỏ đi, máu điên của Thịnh Khải Luân sôi lên tới não anh không nói không rằng mà đi tới ầm cô lên nhét cô ngồi vào trong xe.

Diệp Mộ Tây liền kêu lên “ Này, anh tính làm gì vậy????”.

Thịnh Khải Luân liền lái xe đi.

Diệp Mộ Tây lại hỏi “ Này Thịnh Khải Luân anh mang tôi đi đâu thế, trạm tàu điện ngầm ở hướng ngược lại cơ mà”.

“ Hôm nay tâm trạng tôi cực kỳ tốt nên muốn chơi trò cảm thú với em đó Diệp Mộ Tây. . . chúng ta về nhà rồi từ từ chơi có được không?”.

Diệp Mộ Tây kéo tay của Thịnh Khải Luân “ Tôi không có hứng thú giỡn với anh đâu nha mau cho tôi xuống xe đi”.

Cả hai giật co, chiếc xe lạng qua trái rồi lạng qua phải, đang cãi nhau đột nhiên có một chiếc xe tải băng qua đường làm cho cả hai giật mình cũng may Thịnh Khải Luân bẻ lái tránh kịp, sau giây phút đó Diệp Mộ Tây không dám làm phiền anh nữa mà để yên cho anh lái xe về tới Tiệp Trưng Trang.

Nhìn qua cửa kính xe Diệp Mộ Tây có thể thấy Tiệp Trưng Trang cũng không mấy thay đổi gì nhiều vẫn là ngôi biệt thự sơn màu trắng đường nét hoa văn chạm khắc theo phong cách La Mã cổ điển, các ô cửa kính màu vẫn lung linh khoe mình dưới ánh trăng sáng, trong vườn vẫn trồng đầy hoa linh lan trắng, cô cứ tưởng sau khi mình bỏ đi Thịnh Khải Luân đã cho người nhà dọn sạch hết những cây hoa đó để rũ bỏ sự tồn tại của cô trong cuộc đời anh rồi chứ.

Xe vừa dừng lại Diệp Mộ Tây liền mở cửa xuống xe tính bỏ đi nhưng bị Thịnh Khải Luân nắm tay cô kéo đi vào trong nhà, Diệp Mộ Tây sống chết nắm lấy cánh cửa quyết không đi vào nhà “ Anh làm ơn buông tha cho tôi đi cả cuộc đời này của mình đây là nơi mà tôi không bao giờ muốn đến lần nữa”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười tà mị “ Nếu em muốn ở đây thì tôi sẽ chịu vậy?”.

Thịnh Khải Luân cởi áo tây trang ra ném một bên rồi nói lỏng cả vạt, Diệp Mộ Tây liền kêu lên “ Này Thịnh Khải Luân anh muốn phát tiết thì tìm người khác đi thiếu gì người xếp hàng chờ lên giường với anh cơ mà. . .”.

Thịnh Khải Luân hôn lên má của Diệp Mộ Tây rồi thì thầm vào tai cô “ Nhưng tôi thích làm chuyện đó với em hơn. . .”.

Mặt của Diệp Mộ Tây bắt đầu nóng lên liền nằng “ Cảm thú anh đang làm nhắm cái gì vậy. . . dù có chết tôi cũng không muốn cùng anh làm chuyện xấu đâu”.

Thịnh Khải Luân lại mỉm cười điềm tĩnh rồi nói " Nhưng tôi lại muốn cùng em làm chuyện xấu thì biết sao được".

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không ?

Diệp Mộ Tây nhìn đồng hồ rồi nói “Thịnh Khải Luân có gì lúc khác nói bây giờ tôi phải về nhà trẻ lắm rồi”.

Thịnh Khải Luân kéo Diệp Mộ Tây lôi cô vào trong nhà “Hôm nay tôi bảo em ở đây cùng tôi thì em phải ở đây cùng tôi nghe chưa” anh ngang ngược nói.

Diệp Mộ Tây nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Khải Luân rồi nói “Được thôi cho tôi một lý do chính đáng thuyết phục tôi ở lại đi”.

Thịnh Khải Luân ngồi xuống bên cạnh của Diệp Mộ Tây rồi nói “Em là Thịnh tam thiếu phu nhân của anh cho nên em phải ở lại Tiệp Tương Trang này... em quên rồi sao đây là ngôi nhà mà chính em đã chọn để bắt đầu cuộc sống vợ chồng với anh còn gì”.

Diệp Mộ Tây cười phá lên “Hahaha...”.

Thịnh Khải Luân nhú mày hỏi “Em cười cái gì chứ...bộ có gì vui lắm sao?”.

Diệp Mộ Tây liền gật đầu “Đúng vậy rất là tức cười luôn đó”.

“Chuyện gì tức cười nói anh nghe thử”.

Từ lúc vào nhà,Diệp Mộ Tây đảo mắt nhìn một vòng thấy đồ vật trong nhà vẫn y nguyên như lúc mà cô rời đi, ngay cả cái bể cá hề vẫn còn trên bàn cô cứ tưởng hai con cá đó đã chết từ lâu rồi chứ, thế nên cô đoán chắc mọi thứ trong nhà vẫn như trước an yên trong vị trí vốn có của nó. Diệp Mộ Tây đứng dậy kéo tay Thịnh Khải Luân đi lên lầu vào phòng thay đồ rồi đẩy anh đến trước tấm gương lớn.

Thịnh Khải Luân không hiểu cô đang tính làm gì nên lên tiếng hỏi “Em bắt anh đứng đây để làm gì...chẳng lẽ là muốn làm chuyện đó trước gương cho kích thích hả...hihihi”.

“Bớt hoang tưởng giùm một cái, nhìn vào trong gương đi”.

Thịnh Khải Luân nhìn vào gương rồi nói “Anh biết là anh đẹp trai rồi mà hihi”.

Giọng của Diệp Mộ Tây trầm thấp dịu dàng vang lên nhưng lại cứ như từng nhát dao sắc bén đâm vào tim của Thịnh Khải Luân” Anh thấy cái người trong gương đó không?!. Năm năm trước khi anh ta bước vào căn nhà mà tôi tự tay mình thiết kế và đặt tên là Tiệp Tương Trang này đã nói với tôi rằng cả đời của anh ta sẽ bị chôn vùi trong cái địa ngục này nơi mà anh không giờ muốn đến nhất chính là căn nhà mang tên Tiệp Tương Trang này...anh ta nói cả cuộc đời này dù vật đổi sao dời cũng mãi mãi không bao giờ có một chút tình cảm gì với tôi hết...anh ta nói tôi chấp nhận kết hôn với anh ta chỉ vì tiền mà thôi vậy mà tôi vẫn chấp mê bắt ngộ mắc kệ anh ta dày vò, nói nặng nói nhẹ vẫn cam tâm tình nguyện làm một người vợ hiền mỗi ngày chờ anh ta trở về, tôi mắc kệ những tổn thương mà anh ta gây ra cho tôi vẫn im lặng mà chịu đựng bởi vì tôi cần một gia đình, cần một người yêu thương tôi...tôi từng nghĩ có một ngày tôi sẽ thay đổi được thể giới của anh ta sẽ bước chân vào được cuộc sống của anh ta nhưng đã là một giấc mơ thì đến cuối cùng vẫn phải tỉnh giấc mà thôi...cái ngày mà anh ta chính tay giết chết đứa con giữa tôi và anh ấy tôi đã hiểu ra rất nhiều điều...anh ta từng nói muốn ly hôn với tôi cho nên tôi đã chấp nhận ly hôn để trả tự do lại anh ta và giải thoát cho chính mình. Vậy mà hôm nay cái người trong gương đó lại nói với tôi “Em là Thịnh tam thiếu phu nhân của anh cho nên em phải ở lại Tiệp Tương Trang này” anh thấy có tức cười không hả Thịnh tam thiếu???”.

Thịnh Khải Luân quay qua nhìn Diệp Mộ Tây với ánh mắt rất phức tạp cảm xúc, anh chần chừ mãi cuối cùng mới lấy hết can đảm thốt lên “Xin lỗi em Mộ Tây”.

Diệp Mộ Tây rất ngạc nhiên đây là lần đầu tiên từ trước đến giờ cô nghe Thịnh Khải Luân nói một câu xin lỗi chân thành tới mình nhưng cô cũng không thay đổi biểu cảm gì nhiều trên gương mặt, cô lạnh lùng đáp trả “Thịnh tam thiếu không biết anh đây là đang xin lỗi về chuyện gì vậy, nếu là vì chuyện của ngày hôm nay thì anh hãy để tôi đi tôi hứa không tính toán gì với anh nữa chúng ta sau này cũng chỉ là người dưng mà thôi”.

Về mặt của Thịnh Khải Luân hiện rõ nét thống khổ “Anh xin lỗi vì tất cả, lúc đó anh thật sự không biết là em đã mang thai nếu không anh đã không ra tay với em như vậy...lúc đó anh thật sự không cố ý hại em và đưa bé trong bụng em mà em tin anh được không Mộ Tây”.

Khóe mắt của Diệp Mộ Tây ửng đỏ “Nếu biết thì đã sao chứ ngay từ đầu anh đã rất chán ghét tôi rồi mà...trong lòng anh chỉ có một mình Hạ Mạt mà thôi, bất kể cô ấy tốt xấu đúng sai như thế nào anh cũng không cần biết...giả mà anh tin tưởng tôi dù chỉ 0,001% thôi thì...mà thôi chuyện qua rồi tôi không muốn nhắc nữa cuộc sống hiện tại của tôi rất an yên, rất vui vẻ tôi nghĩ anh cũng đang rất hạnh phúc bên cạnh người mà anh yêu thương...chúng ta xem như chưa từng gặp lại...chưa từng quen biết cứ thế mà sống tiếp cuộc đời của mình nha”.

Thịnh Khải Luân nắm lấy tay của Diệp Mộ Tây giọng nói dịu dàng mang theo ý thành khẩn cầu xin “Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”.

Câu nói này nếu nói ra trước lúc cô mất đi đứa con trong bụng thì có lẽ cô đã vui vẻ gật đầu đồng ý nhưng bây giờ thì...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đánh mất em là điều ngu xuẩn nhất đời anh

Diệp Mộ Tây gạt tay của Thịnh Khải Luân ra “Hình như anh nói câu này muộn mất nhiều năm rồi Thịnh tam thiếu à... hơn nữa tôi nghĩ một người tư chất kém cỏi như tôi không xứng đáng với anh đâu, một Hạ Mạt hoàn hảo vẫn thích hợp làm Thịnh tam thiếu phu nhân hơn tôi”.

“Anh và Hạ Mạt kết thúc lâu rồi... kể từ khi anh biết ngày hôm sinh nhật bà nội cô ấy cố tình vu oan cho em đây cô ấy xuống lầu”.

Diệp Mộ Tây nhếch môi mỉm cười lạnh nhạt “Vậy thì sao?! chuyện của hai người không liên quan đến tôi, anh nói tôi biết làm gì? tôi đâu có quan tâm”.

“Em muốn như thế nào mới đồng ý bắt đầu lại cùng anh chứ?”.

“Tôi vốn không có ý định bắt đầu lại với anh, lần này tôi đến Thành phố X là vì công việc mà thôi, tôi sẽ sớm rời khỏi đây vì vậy xin anh đừng làm cuộc đời này của tôi dậy sóng lần nữa, tôi thích mình của bây giờ hơn”.

Thịnh Khải Luân bất chợt ôm chặt lấy Diệp Mộ Tây giọng nói nghe rất thương tâm “Anh hứa sẽ không làm em đau khổ nữa, xin em cho anh một cơ hội được không Mộ Tây... năm năm qua chưa bao giờ anh có được một giấc ngủ bình yên cứ nhắm mắt lại... thì cái ngày hôm đó cứ hiện lên trong đầu anh... anh thật sự hối hận bởi vì đến lúc mất đi em rồi anh mới nhận ra tình cảm của mình dành cho em nhiều hơn anh đã tưởng... anh thừa nhận anh sai rồi Tiếp Trương Trang không phải là địa ngục như anh từng nói mà là nơi anh cảm thấy bình an vui vẻ nhất mỗi khi trở về... anh từng nghĩ cả đời sẽ chỉ yêu một mình Hạ Mạt anh cứ tưởng tình yêu của anh và cô ấy là thiêng liêng cao cả đến độ không ai có thể thay đổi được nhưng sự thật không phải như vậy thời gian chung sống cùng em đã làm cho anh thay đổi tình yêu của mình nhưng anh lại không chấp nhận được điều đó nên luôn làm em tổn thương... ngày hôm đó nếu anh bình tĩnh hơn một chút xem xét lại mọi chuyện chứ không tin vào lời nói một phía của Hạ Mạt thì có lẽ bây giờ anh đã được làm ba, em đã được làm mẹ, cả gia đình chúng ta sẽ sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau... Sau khi em bỏ đi anh mới biết, đánh mất em là điều ngu xuẩn nhất đời anh... anh xin lỗi em Diệp Mộ Tây cầu xin em cho chúng ta thêm một cơ hội để bắt đầu lại một lần nữa”.

Diệp Mộ Tây cố kìm nén tất cả cảm xúc lại trong lòng không để nước mắt rơi xuống trước mặt của Thịnh Khải Luân, trước đây như vậy bây giờ cũng như vậy... cô không cho mình cái quyền được ủy mị, yếu đuối, đáng thương trước mặt của Thịnh Khải Luân, trước đây không có thì bây giờ lại càng không nên có.

Diệp Mộ Tây đẩy Thịnh Khải Luân ra “Vậy thì tôi cũng cầu xin anh làm ơn để tôi yên... tôi mệt mỏi rồi không đủ sức chịu thêm tổn thương nữa đâu... nếu anh cảm thấy hối hận vì từng làm khổ tôi thì tôi xin anh xem như chưa từng quen biết tôi... thế giới của anh sâu lắm tôi thật sự không đi vào nổi đâu nên đừng cố kéo tôi vào nữa làm gì”.

Thịnh Khải Luân lắc đầu “Không được đâu Mộ Tây à, thế giới của anh có một khoảng trống mà em chính là mảnh ghép còn thiếu đó nếu không kéo em vào thế giới của anh thì làm sao nó trở thành một bức tranh hoàn hảo được chứ... cho nên bằng mọi giá anh nhất định sẽ mang em quay về bên cạnh anh”.

“Vậy thì tôi cũng sẽ nhất định chạy trốn anh bằng mọi cách”.

Thịnh Khải Luân liền nồn nóng nắm lấy tay của Diệp Mộ Tây giọng điệu gấp gáp hỏi “Em lại muốn đi đâu mấy năm qua anh gần như lật tung cả thành phố X lên để tìm em, vậy mà bây giờ em lại muốn trốn anh nữa sao... anh không cho em cơ hội đó đâu Mộ Tây à... chỗ của em là ở bên cạnh anh, em phải là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia số mệnh đã an bài rồi cho nên em chạy không thoát đâu”.

Vì Thịnh Khải Luân cố dùng lực nên Diệp Mộ Tây cảm thấy hơi đau cô cố gắng rút tay mình lại “Anh bỏ tay tôi ra... anh điên rồi Thịnh Khải Luân... chúng ta đã kết thúc rồi đây là mong muốn của anh còn gì bây giờ anh lại ở đây ép buộc tôi quay về bên cạnh anh, anh không cảm thấy quá hoang đường hay sao chứ”.

Chuông điện thoại của Diệp Mộ Tây vang lên cô đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường thấy đã hơn 10 giờ rồi, về mặt bất chợt trở nên lo lắng, cô đi ra một góc cách xa Thịnh Khải Luân rồi bắt máy sau đó nói vài câu ngắn gọn rồi quay lại chỗ của Thịnh Khải Luân đang đứng, giọng nói kiên định “Tôi muốn về nhà anh làm ơn để tôi đi nha”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Quá khứ thất bại

Thịnh Khải Luân bất lấy cổ tay của Diệp Mộ Tây lại “Được nhà em ở đâu anh đưa em về”.

“Điều khoản ly hôn của tôi và anh là dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra anh cũng không được phép can thiệp vào cuộc sống của tôi anh nhớ chứ... vậy nên anh làm ơn làm theo đúng điều khoản trên đơn ly hôn đi”.

Thịnh Khải Luân thay đổi thái độ anh nhếch môi cười đều một cái lấy lại thần sắc lạnh lùng cao ngạo thường ngày “Được thôi. . .nếu em đã không thích mật ngọt thì đành phải chuốc rượu cay rồi”.

Trong khi Diệp Mộ Tây còn đứng nhứ mảy suy nghĩ câu nói của Thịnh Khải Luân thì anh đã nhanh chóng bước đến khóa cửa chính trong nhà lại rồi các cửa phụ cũng lần lượt được đóng chốt an toàn.

Diệp Mộ Tây lúc này mới biết Thịnh Khải Luân là muốn nhốt mình ở lại Tiệp Tương Trang liền chạy đến cửa nhấn mật mã mở cửa nhưng không được cô quay lại nhìn Thịnh Khải Luân rồi hỏi “Mọi thứ trong nhà đều không thay đổi vậy tại sao mật khẩu cửa nhà lại không mở được chứ??”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười nhàn nhã rồi nói “Bởi vì anh đã đổi lại mật khẩu lâu rồi hihi thấy anh thông minh chưa?!”.

Thấy vẻ mặt hoang mang khó chịu của Diệp Mộ Tây Thịnh Khải Luân lại cảm thấy rất thỏa mãn liền nói “Không cho anh đưa em về thì cứ ngủ lại với anh đêm nay đi là được rồi, anh cũng không muốn ép buộc em thấy anh tốt chưa?! Hihihi”.

Diệp Mộ Tây nổi khùng lên bảo “Tốt cái đầu nhà anh đó, sao lúc nào anh cũng thích làm theo ý của mình hết vậy?? có bao giờ anh nghĩ đến cảm nhận của người khác chưa??”.

Thịnh Khải Luân gạt đầu “Rồi, anh đã hỏi qua ý kiến của em rồi mà nhưng em không chịu để anh đưa em về thì tức là muốn ở lại đây”.

Diệp Mộ Tây cũng đành bó tay với Thịnh Khải Luân nên ngồi bệch xuống ngay cửa rồi nói “Tôi sẽ ngồi chờ ở đây cho đến lúc anh chịu mở cửa để tôi về nhà”.

Thịnh Khải Luân gạt đầu tỏ vẻ đồng ý “Ừ miễn sao em ở lại đây thì dù là đứng, ngồi, nằm, quỳ gì thì cũng tùy em quyết định hết hihihi”.

Thịnh Khải Luân nhìn dáng vẻ giận hờn của Diệp Mộ Tây mà cười khỏ, năm năm trước anh bảo cô đi hướng Đông thì chắc chắn cô không dám đi hướng Tây, vậy mà bây giờ anh nói một câu cô cãi lại một câu, đúng thật là đầu đầu mà cũng tại anh có lỗi trước nên đành chịu trừng phạt thôi.

Thịnh Khải Tề về nhà người nông nặc mùi rượu, ba mẹ của anh lo lắng đỡ anh về phòng, mẹ của Thịnh Khải Tề lấy nước nóng lau mặt cho anh rồi hỏi “Khải Tề làm sao con lại uống nhiều tới như vậy rõ ràng là con rời tiệc từ sớm cơ mà”.

Thịnh Khải Tề say nhưng tâm lại rất tỉnh anh cười nhạt rồi nói “Không có gì đâu mẹ đừng lo, lúc nãy con gặp mấy người bạn cũ nên đi uống vài ly xã giao thôi...cũng trễ rồi mẹ về phòng nghỉ đi con tự lo được mà”.

Thịnh Khải Đông lắc đầu bỏ đi ra ngoài trước, Lý Huệ Nhi đáp chắn lại Thịnh Khải Tề rồi mới đi về phòng của mình.

Thịnh Khải Đông thở dài nói với Lý Huệ Nhi “Chúng ta chỉ có một đứa con này vậy mà nó lại không thích kinh doanh suốt ngày mơ mộng làm họa sĩ... đúng là thất bại mà, phải chi nó được một phần của Khải Luân thôi thì tốt biết mấy”.

Lý Huệ Nhi liền cau mày khó chịu “Ông đừng nói như vậy Khải Tề từ nhỏ rất hiền lành nó vốn không thích hợp tranh đấu trên thương trường như hai người anh họ của mình, ông đừng có suốt ngày so sánh con mình với người khác như thế tôi không thích đâu”.

“Số trời định tôi mệnh bạc thì đành chịu vậy... .haiz”.

Thịnh Khải Tề xuống lầu lấy ly nước uống nhưng lúc quay về lại vô tình nghe được ba mẹ mình nói chuyện với nhau anh bất chợt nở một nụ cười tự giễu rồi quay về phòng anh thầm nghĩ “Nếu có một điều ước mình cũng nhất định sẽ ước mình trở thành Thịnh Khải Luân”.

Nhắm mắt lại Thịnh Khải Tề bất chợt thấy hình ảnh của mình trong quá khứ...

Năm anh sáu tuổi trong một buổi học ở trường nói về ước mơ của mình anh đã nói tương lai muốn trở thành một họa sĩ và còn vẽ rất nhiều tranh nhưng sau đó đều bị các bạn trong lớp trêu ghẹo chẳng những vậy còn xé nát những bài vẽ của anh, trong lúc Thịnh Khải Tề đang khóc lóc và tuyệt vọng thì có một cô bé chạy tới đuổi mấy bạn trêu ghẹo Thịnh Khải Tề đi và an ủi anh “Tranh của anh vẽ rất đẹp em tin là sau này anh nhất định sẽ trở thành một họa sĩ nổi tiếng”, chính vì câu nói đó mà Thịnh Khải Tề luôn cố gắng để thực hiện ước mơ của mình và không phụ lòng tin của cô bé đó.

Năm Thịnh Khải Tề 18 tuổi, anh bước vào vào giảng đường đại học ôm theo biết bao hoài bão ước mơ sau bao nhiêu nỗ lực cuối cùng gia đình cũng cho anh đi theo ước mơ của mình.

Năm Thịnh Khải Tề 19 tuổi, trong ngày khai giảng năm học và lễ chào đón tân sinh viên khóa mới, anh gặp lại cô bé năm xưa, bây giờ cô bé đó đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, anh ôm mộng cùng cô có những ngày tháng làm đồng học vui vẻ bên cạnh nhau chẳng những thế anh còn vẽ ra viễn cảnh anh và cô gái trong lòng anh bao năm cùng dắt tay nhau vào lễ đường thành hôn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8

Sau đó không lâu, Thịnh Khải Tề nhớ rất rõ ngày đó lúc đi học về anh còn rất vui vẻ, về đến nhà anh liền nói với mẹ của mình “Mẹ à con đã gặp lại được ý trung nhân của cuộc đời mình rồi...sau này con nhất định sẽ xin ông nội cưới cô gái đó cho con hìhì”.

Lâm Tuệ Nghi là mẹ của Thịnh Khải Luân từ trong nhà đi ra vô tình nghe được Thịnh Khải Tề nói vậy liền cười và bảo “Được...được tiểu tử nhà mình muốn cưới vợ thì phải lo học cho thật tốt đợi con tốt nghiệp rồi,bác sẽ xin ông nội cưới vợ cho con chịu không”.

Thịnh Khải Tề tươi cười gật đầu”Bác ba nói thì phải giữ lời đấy nhé “.

Lâm Tuệ Nghi nở nụ cười dịu dàng rồi bảo “Tất nhiên rồi”.

Thịnh Khải Tề vào đến sảnh đón thì thấy giày dép hôm nay ở biệt thự chính nhiều hơn mọi ngày nên liền hỏi “Hôm nay nhà mình có khách hay sao vậy?”.

Lý Huệ Nhi liền nói “Đúng vậy hôm nay vợ sắp cưới của anh Khải Luân con đến nhà ra mắt gia đình”.

Thịnh Khải Tề liền quay sang nói với Lâm Tuệ Nghi “Vây phải chúc mừng nhà bác ba sắp chuyện vui rồi”.

“Chung thân đại sự của anh Khải Luân xong thì sẽ sớm tới con thôi hìhì”.

Thịnh Khải Tề bước vào nhà chào ông bà nội, bác hai, bác ba,ba của mình và hai người anh họ là Thịnh Khải Lăng và Thịnh Khải Tề trước rồi lễ phép chào hỏi một người đàn ông chắc tuổi bác ba của mình, anh vừa đưa mắt nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh Thịnh Khải Luân thì Lâm Tuệ Nghi liền lên tiếng giới thiệu “Đây là Diệp Mộ Tây sau này sẽ là chị dâu của con đó Khải Tề”.

Nụ cười trên môi của Thịnh Khải Tề biến mất hoàn toàn, câu nói của Lâm Tuệ Nghi cứ như sét vừa mới đánh ngang qua tai của anh vậy, cô gái mà anh đem lòng yêu thích bao nhiêu năm sao lại có thể biến thành chị dâu như vậy được chứ.

Diệp Mộ Tây tươi cười nhìn Thịnh Khải Tề, giọng nói dịu dàng ngọt ngào vang lên “Xin chào Khải Tề sau này trở thành người một nhà mong được giúp đỡ nhiều hơn”.

Thịnh Khải Tề đứng đó hóa đá một lúc thật lâu đến nỗi ông nội phải lên tiếng hỏi “Khải Tề cháu bị sao vậy Mộ Tây đang chào hỏi cháu mà sao cháu cứ im lặng như vậy là thất lễ lắm có biết không hả?”.

Thịnh Khải Tề giật mình choàng tỉnh khó khăn nở một nụ cười gượng rồi nói với Diệp Mộ Tây “Chào...chị”.

Lý Huệ Nhi sợ làm mọi người mất vui liền lên tiếng biện minh cho con trai “Mộ Tây à cháu đừng để bụng nha chắc Khải Tề mới đi học về nên còn mệt đó mà”.

Diệp Mộ Tây nở nụ cười thân thiện “Dạ không sao đâu bác”.

Thịnh Khải Tề không dám ở lại nữa liền nói “Con xin lỗi cả nhà con thấy hơi mệt con muốn lên nghỉ trước” sau đó anh liền chạy lên phòng đóng chặt cửa lại, thất thần ngồi nhìn lên trần nhà, anh không chấp nhận được sự thật này “Không thể nào, không thể nào...tại sao cô ấy lại có thể trở thành chị dâu của mình chứ...mình không muốn...không muốn đâu”.

Thịnh lão phu nhân liền nói với Lý Huệ Nhi “Huệ Nhi con đi theo thằng bé xem nó thế nào nếu không khỏe thì gọi bác sĩ khám thử xem sao”.

Lý Huệ Nhi liền gật đầu “Dạ con đi ngay đây mẹ”.

Sau đó, anh cứ như vậy mà nhìn Thịnh Khải Luân và Diệp Mộ Tây kết hôn với nhau rồi ôm trong lòng một vết thương không bao giờ lành lại được nữa.

Thịnh Khải Tề bắt gặp cười khổ, năm 19 tuổi anh vô dụng không giữ được người mình yêu nhưng bây giờ đã 25 tuổi anh vẫn không thể đem cô ấy đến bên cạnh mình. Hôm nay, trong buổi lễ kỉ niệm thành lập công ty Hoàng Thịnh Quốc Tế anh vô tình nhìn thấy Diệp Mộ Tây, người con gái trong lòng anh vẫn luôn xinh đẹp với một nụ cười dịu dàng như trong quá khứ. Thịnh Khải Tề vốn định bước qua chào hỏi muốn có một bắt đầu mới với cô thì Thịnh Khải Luân đã nhanh chóng kéo Diệp Mộ Tây ra khiêu vũ cùng anh rồi, nhìn hai người khiêu vũ cùng nhau rất xứng đôi Thịnh Khải Tề vốn biết Diệp Mộ Tây yêu Thịnh Khải Luân bằng cả lý trí lẫn con tim nên chỉ đành đứng một góc từ xa dõi theo từng bước chân của cô, anh hận bản thân mình tại sao lại không phải là Thịnh Khải Luân, đã biết bao anh nghĩ nếu anh là Thịnh Khải Luân anh sẽ dùng cả cuộc đời mình để yêu thương che chở cho cô nhất định sẽ không làm cô tổn thương như những gì mà Thịnh Khải Luân đã làm. Anh yêu cô thì sao vẫn phải đứng trở mặt ra mà nhìn người mình yêu thương hứng chịu những tổn thương, anh không có cách nào để đứng ra bảo vệ cho cô cả bởi vì anh không biết phải lấy tư cách gì để ở bên cạnh cô nữa vì thế anh luôn thấy tự ti về bản thân mình trước Thịnh Khải Luân. Thịnh Khải Tề nằm suy nghĩ rất nhiều chuyện từ quá khứ đến hiện tại rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Thông báo: Vì một số lý do riêng mình quyết định đổi tên nữ chính, nên từ giờ Diệp Mộ Tây sẽ đổi thành Diệp Hạ Lam nha các bạn!!!!

Ở Tiệp Trương Trang, Thịnh Khải Luân nhìn đồng hồ đã gần 12 giờ đêm liền đứng dậy đi tới chỗ Diệp Hạ Lam ngồi “ Em tính ngồi ở đây tới sáng luôn đó hả?”.

Diệp Hạ Lam đưa mắt liếc Thịnh Khải Luân một cái rồi quay mặt đi không thèm trả lời.

Thịnh Khải Luân cũng mệt mỏi rồi không muốn cãi nhau với cô nữa nên liền không nói không rằng một tay nhấc bổng Diệp Hạ Lam nằm lên vai mình rồi khiêng đi lên lầu.

Diệp Hạ Lam đánh vào lưng của Thịnh Khải Luân đồng thời gào lên “ Thịnh Khải Luân anh là tên khốn mau thả tôi xuống. .tôi ghét anh. .tôi ghét anh. . mau thả tôi xuống đi”.

Thịnh Khải Luân mở cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt Diệp Hạ Lam nằm lên giường rồi nằm áp trụ lên người cô, ánh mắt long lanh nhìn cô chằm chằm thấu tận tâm can, hơi thở của anh phả vào người của Diệp Hạ Lam rất nóng bỏng làm cho bầu không khí xung quanh trở nên quý dị.

“ Anh muốn. .làm gì. .??? ”.

Thịnh Khải Luân cúi người xuống thì thào vào tai của Diệp Hạ Lam “ Một nam một nữ ở trong cùng một phòng, nằm trên cùng một cái giường, vậy em nói xem tôi muốn làm gì và nên làm gì”.

Diệp Hạ Lam liền né qua một bên “ Anh nên ngồi dậy đi tôi thấy. .khó thở quá”.

Thịnh Khải Luân nở một nụ cười tà mị rồi nói “ Em phải nói là tôi muốn ăn em và nên ăn càng nhanh càng tốt hì”.

Diệp Hạ Lam thấy mặt mình bắt đầu nóng lên liền quát “ Thần kinh, nào tàn. .lời như vậy mà cũng nói ra được sao?”.

Thịnh Khải Luân liền gạt đầu “ Tất nhiên là được rồi. .mỗi lần ở gần em tôi không bao giờ làm chủ được bản thân mình cả”.

Thịnh Khải Luân cúi đầu xuống cưỡng hôn Diệp Hạ Lam, anh dúi xuống hôn hít ở cổ đồng thời cũng đưa tay ra sau lưng kéo khóa áo của Diệp Hạ Lam xuống, cô liền đẩy Thịnh Khải Luân ra phản kháng nhưng lực của nam nhân lúc nào cũng mạnh hơn nữ nhân... nên sự cố gắng của Diệp Hạ Lam cũng như lấy cát lấp biển vậy.

Thịnh Khải Luân bất chợt nghe thấy tiếng nấc “ Tôi không muốn đâu. .cầu xin anh đó Thịnh Khải Luân. .dừng lại đi”.

Về mặt của Thịnh Khải Luân đông cứng lại nhìn Diệp Hạ Lam thì thấy nước mắt đang chảy ra từ khóe mắt của cô, tự nhiên trong lòng anh chấn động một cái, ý thức được hành động của mình làm cô khóc liền ngồi dậy đưa tay lau nước mắt của Diệp Hạ Lam, giọng nói cũng pha lẫn ôn nhu dịu dàng “ Được rồi anh dừng lại. .em đừng khóc mà Hạ Lam. .anh xin lỗi. .anh xin lỗi sau này nếu em không đồng ý anh sẽ không làm như vậy nữa”.

Trước đây, Thịnh Khải Luân chỉ cần Diệp Hạ Lam khóc qua camera ghi hình lại thôi mà đã thấy vô cùng xót xa hôm nay lại tận mắt chứng kiến cô khóc trong lòng không khỏi khó chịu cái cảm giác tự trách cứ bám lấy anh mãi không buông.

Thịnh Khải Luân đứng dậy mở tủ lấy một cái áo sơ mi trắng đưa cho Diệp Hạ Lam “Em đi tắm rồi thay tạm cái này đi. .mặc cái áo này đi ngủ có vẻ vẫn thoải mái hơn cái đầm dạ hội kia đó”.

Diệp Hạ Lam vẫn ngoảnh mặt đi chỗ khác không thèm đổi hoài đến Thịnh Khải Luân, anh liền nói thêm vào “ Yên tâm anh hứa sẽ không làm gì em cả. .sáng mai anh sẽ để em đi bây giờ trời tối rồi em thân con gái ra đường rất nguy hiểm. .à anh sẽ qua phòng khác ngủ tuyệt đối không làm phiền em” nói rồi Thịnh Khải Luân liền đứng dậy đi ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Thịnh Khải Luân đứng ngoài ban công hút một điếu thuốc, anh từ nhỏ đến lớn dù có gặp phải khó khăn gì thì cũng sẽ suy nghĩ cách để giải quyết... nhưng từ khi Diệp Hạ Lam đột ngột bỏ đi vào thời gian năm năm về trước thì Thịnh Khải Luân đã bắt đầu sử dụng thuốc lá và cả rượu vào những lúc anh thấy cô đơn bất lực nhất để cô tìm quên cô.

Về mặt của Thịnh Khải Luân trông rất sầu muộn, năm năm trước Diệp Hạ Lam hết lòng yêu thương anh còn anh thì luôn đẩy cô ấy rời xa mình làm đủ mọi điều để cô ấy bị tổn thương, năm năm sau anh muốn bắt đầu lại thì cô ấy lại trốn tránh anh... có lẽ đây là quả báo mà Thịnh Khải Luân đáng phải nhận lấy.

Người ta nói có duyên mới gặp được nhau nhưng gặp được nhau cũng chưa chắc là có duyên... có lẽ giữa Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam là một đoạn nghiệt duyên cho nên mới thành thế cục như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Trở lại Thành phố X 17 năm trước, gia cảnh của Diệp Hạ Lam vốn rất tốt, ba mẹ cô là nghệ nhân làm đồ gốm nổi tiếng, sau nhiều năm dành dụm tiền đã xây dựng được một biệt viện theo phong cách La Mã cổ điển lấy màu trắng làm phong nền chủ đạo, nhìn đơn giản mà lại sang trọng tinh tế chẳng những thế mà còn mở được một trung tâm triển lãm đồ gốm tên Cổ Triệt “ăn nên làm ra” thu hút sự chú ý của nhiều người.

Gia đình của Diệp Hạ Lam gồm có bốn người là ba mẹ, anh trai song sinh và cô, gia đình cô sống chung nhà với gia đình của một người chú gồm chú thím và một cô con gái. Gia đình của chú cô rất nghèo khó nên ba mẹ của cô đã tiếp nhận cho họ về sống chung nhà của mình.

Cuộc sống vốn rất êm đềm cho đến khi người chú của cô vì ham mê cờ bạc nợ nần chồng chất không có tiền trả nợ cho bọn gang hồ thì bị ham dọa lấy mạng.

Người chú này của Diệp Hạ Lam cùng đường nên đã cãi bầy hại gia đình cô hồng chiếm đoạt toàn bộ tài sản của ba mẹ cô.

Vào ngày sinh nhật thứ tám của cô và anh trai song sinh ba mẹ cô đã đưa cô và anh trai của mình tới công viên giải trí nhưng trên đường đi lại xảy ra tai nạn trầm trọng khiến ba mẹ và anh trai song sinh của cô đều nhập viện trong tình trạng xấu nhất.

Vào thời điểm đó, tam thiếu gia Thịnh Khải Luân của Thịnh gia cũng đang trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, đứa trẻ này từ khi sinh ra thể chất đã rất yếu ớt lại mắc bệnh tim bẩm sinh nên luôn làm cho cả nhà đứng ngồi không yên, nay bệnh tình lại càng nặng hơn bác sĩ yêu cầu phải thay tim gấp mới có thể vượt qua cửa tử... nhưng thử hỏi trên đời này mỗi người chỉ có một trái tim liệu có ai từ bỏ mạng sống của mình để hiến tim cho người khác.

Thịnh gia từ một năm trước đã gấp rút tìm kiếm đưa ra mức đãi ngộ cao với hy vọng tìm được trái tim thích hợp nhưng vẫn vô vọng.

Bệnh tình của Thịnh Khải Luân đột ngột trở nặng phải lập tức cấp cứu, bác sĩ đã vào phòng phẫu thuật hơn 3 tiếng mà vẫn chưa ra ngoài, cả nhà họ Thịnh như ngồi trên đống lửa.

Lâm Tuệ Nghi ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật khóc hết nước mắt “Huhuhu..không biết kiếp trước tôi đã làm gì sai mà bây giờ con tôi phải chịu khổ như thế này nữa...ông trời ơi nếu muốn trừng phạt gì thì cứ nhắm vào con đây này xin ông cho Khải Luân một con đường sống”.

Thịnh Khải Nam an ủi vợ mình “Bà đừng bi quan như vậy Khải Luân sẽ không sao đâu mà...”.

Từ bên ngoài bác sĩ, y tá vội vã đẩy người bị nạn vào cấp cứu, Diệp Hạ Lam đứng một mình bên ngoài chờ, cô vẫn hy vọng là người thân của mình không sao nhưng kết quả không như mong đợi.

Bác sĩ ra ngoài nói với Diệp Hạ Lam “Cháu bé cháu còn người thân nào nữa không?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu “Dạ còn gia đình của chú nhưng cháu đã gọi điện nhưng không liên lạc được”.

Bác sĩ nhìn Diệp Hạ Lam bằng đôi mắt thương cảm “Cháu bình tĩnh nghe đây...ba mẹ của cháu không còn nữa rồi...”

Diệp Hạ Lam nghe sét vừa đánh ngang qua tai, cô muốn ngã quỵ xuống nhưng nếu bây giờ cô gục ngã thì lấy ai lo cho anh trai của cô đây, Diệp Hạ Lam nắm chặt tay thành nắm đấm rồi hỏi “Thế còn anh của cháu thì sao???”.

Bác sĩ thờ dài “Não của cậu bé đó bị chấn thương mạnh e là không sống quá 3 tiếng nữa”.

Diệp Hạ Lam người bên cạnh thì thể lạnh giá của ba mẹ mình “Tại sao ba mẹ lại dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ cho con chứ...tại sao hai người lại bỏ con một mình huhuhu...con sợ lắm ba mẹ mở mắt ra nhìn con đi mà...”.

Sau đó, Diệp Hạ Lam lại vào phòng chăm sóc đặc biệt ngồi bên cạnh anh trai, cô bất lực nhìn anh của mình nằm đó bất động mà rơi nước mắt nhưng bất chấp cô có làm gì có gọi như thế nào thì anh cô vẫn không mở mắt ra nhìn cô.

Bác sĩ từ trong phòng phẫu thuật đi ra nói với Lâm Tuệ Nghi và Thịnh Khải Nam “Nếu còn không tìm được tim thay thế thì e rằng tam thiếu...”.

Lâm Tuệ Nghi sụp đổ hoàn toàn khi nghe tin dữ, Thịnh Khải Nam cũng bàng hoàng những vẫn cố giữ bình tĩnh đỡ lấy Lâm Tuệ Nghi ngồi xuống ghế.

Một bác sĩ trẻ vội vã chạy tới nói với vị bác sĩ kia “Viện trưởng, bệnh viện chúng ta vừa mới tiếp nhận một trường hợp bị tai nạn giao thông trong đó có một cậu bé chừng 8,9 tuổi, não của cậu bé đó đang chết dần và đều quan trọng là...tim của cậu bé hoàn toàn phù hợp để thay cho tam thiếu gia”.

Lâm Tuệ Nghi nghe thấy như vậy liền kích động đứng dậy hỏi vị bác sĩ trẻ kia “Có thật không...vậy thì các vị làm ơn mau cứu con trai tôi đi...”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Bác sĩ trưởng khoa ái ngại nói “ Xin lỗi Thịnh phu nhân nhưng chuyện này không phải nói là làm được đâu, bệnh nhân không có ký giấy hiến tặng cho nên bây giờ chỉ có thể đến cầu xin người nhà của cậu bé đó mà thôi. Nếu họ đồng ý hiến tặng thì chúng tôi mới tiến hành phẫu thuật được”.

“ Người thân của cậu bé đó đang ở đâu?”.

Lâm Tuệ Nghi đi tới phòng chăm sóc đặc biệt thì không khỏi thương tâm khi thấy một cô bé còn nhỏ tuổi đứng bên ngoài nhìn vào căn phòng có một cậu bé nằm bên trong.

Vị bác sĩ trẻ kia nói với Lâm Tuệ Nghi “ Gia đình cô bé này bị nạn ba mẹ đã mất, còn anh trai song sinh của cô bé đó thì... như tôi đã nói với phu nhân trước đó bởi vì gia đình không còn người thân nào nữa nên cô bé này có quyền quyết định có hiến tặng tim cho tam thiếu hay không đó thưa phu nhân”.

Lâm Tuệ Nghi bước đến gần Diệp Hạ Lam “ Cháu bé cháu nói chuyện với cô một lát được không??”.

Diệp Hạ Lam quay người lại nhìn Lâm Tuệ Nghi bằng ánh mắt lạ lẫm “ Cô là..ai?? Cháu không quen cô thì phải?”.

“ Đúng, cháu không quen biết cô nhưng bây giờ chúng ta làm quen có được không?!”.

Diệp Hạ Lam đi theo Lâm Tuệ Nghi ra ngoài hai người ngồi ở ghế đá trong khuôn viên bệnh viện.

“ Lúc này cô bảo muốn nói chuyện với cháu...”.

“ Cháu tên gì nói cô nghe được không??”.

“ Dạ tên của cháu là Diệp Hạ Lam”.

“ Mộ Tây à cháu có thể giúp cô cứu con trai của cô có được không??”.

Diệp Hạ Lam nhìn Lâm Tuệ Nghi bằng ánh mắt khó hiểu “ Nhưng làm sao cháu có thể cứu được con trai của cô...cháu không phải là bác sĩ mà”.

Lâm Tuệ Nghi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Diệp Hạ Lam giọng điệu thành khẩn “ Có thể mà cháu có thể cứu con trai của cô mà cầu xin cháu đó làm ơn giúp cô đi”.

“ Vậy cháu có thể giúp gì cho cô???”.

“ Đồng ý hiến tim của anh trai cháu cho con trai của cô”.

Nghe Lâm Tuệ Nghi nói như vậy, Diệp Hạ Lam liền hoảng hốt rút tay lại, cô đứng dậy sợ hãi lùi về phía sau mấy bước “ Cô vừa nói gì cơ...không thể được đâu mất tim rồi anh cháu sẽ chết đó”.

Lâm Tuệ Nghi ứa nước mắt “ Cô biết rất khó để chấp nhận cái chết của người mình thương yêu nhưng bác sĩ nói anh trai của cháu chỉ có thể sống trong vòng ba tiếng nữa thôi... não của cậu bé đó đang chết dần rồi nhưng tim của anh trai cháu lại thích hợp để cứu sống con trai của bác...cầu xin cháu hãy cứu con trai của bác...huhuhu...”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu liên tục “ Không đâu...”.

Lâm Tuệ Nghi hạ mình quỳ gối xuống “ Cô cầu xin cháu hãy cứu con trai của cô...làm ơn đi cháu chính là hy vọng cuối cùng của gia đình cô...cầu xin cháu cứu con trai cô...huhu...”.

“ Cháu xin lỗi cháu không thể” Diệp Hạ Lam nói vậy rồi liền quay đầu bỏ chạy.

Lúc đi trên hành lang cô vô tình đi ngang qua phòng của bác sĩ và nhìn thấy một bà cụ ngồi bên trong, bà cụ đó nói với bác sĩ “ Tôi muốn ký giấy hiến tặng đôi mắt của mình khi tôi ra đi...bởi vì như thế sẽ mang lại ánh sáng cho một ai đó...tôi muốn người ấy sẽ thay tôi dùng đôi mắt này tiếp tục nhìn cuộc đời đời thay”.

Lâm Tuệ Nghi ngồi bệt dưới đất, tóc tai rối bù, khóc như mưa tháng bảy, hy vọng cuối cùng của bà đã vụt tắt, thế giới của bà cũng sắp sụp đổ theo rồi. Xuyên qua màn nước mắt mờ hồ Lâm Tuệ Nghi thấy một đôi giày màu đỏ xuất hiện trước mắt mình, bà ngẩng đầu lên thì thấy Diệp Hạ Lam đang đứng trước mặt mình.

Diệp Hạ Lam hít một hơi thật sâu rồi nói “ Cháu đồng ý hiến tặng tim của anh cháu sau khi anh ấy trút hơi thở cuối cùng... nhưng cháu có một điều kiện”.

Lâm Tuệ Nghi lấy tay quạt nước mắt trên mặt, vẻ mặt vui mừng vội vàng hỏi “Điều kiện gì cháu nói đi... cô có nghe nói về gia cảnh của cháu rồi... cháu cần tiền không bao nhiêu cô cũng có thể đáp ứng”.

“Cô có thể cho cháu gặp con trai cô không, cháu có mấy lời muốn nhắn gửi đến cậu ấy...”.

Lâm Tuệ Nghi nhìn Diệp Hạ Lam bằng đôi mắt ngạc nhiên “Chỉ vậy thôi sao? Cháu không yêu cầu về tiền bạc gì hết sao”.

“Vâng”.

Diệp Hạ Lam một mình đi vào phòng chăm sóc đặc biệt của Thịnh Khải Luân, cô nhìn thấy một cậu bé có gương mặt như thiên sứ đang nằm trên giường mắt nhắm nghiền như đang ngủ, khắp người cậu người đều là vết kim tiêm, ở mu bàn tay vẫn còn cắm tới bốn đầu kim truyền dịch, đáng vẻ nhìn ốm yếu xanh xao, hơi thở lại rất yếu có khi thì khó khăn thở hắt ra.

Diệp Hạ Lam nắm lấy bàn tay của Thịnh Khải Luân “Xin chào, tôi tên là Diệp Hạ Lam... tôi không cần biết trước đây cậu là người như thế nào nhưng sau khi nhận trái tim của anh tôi cậu hãy sống cho thật tốt... dùng trái tim đó yêu thương ba mẹ của cậu thay cho việc mà anh tôi không thể tiếp tục làm... dùng trái tim đó với tình cảm rộng mở giúp đỡ những người cần giúp đỡ thay cho anh tôi... hãy sống thật tốt trở thành một người có ích cho xã hội...”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Thịnh Khải Luân khẽ cử động ngón tay, cậu mơ hồ mở mắt ra cố gắng nhìn xem là ai vừa nói chuyện với mình nhưng lúc đó Diệp Hạ Lam đã đi ra tới cửa phòng, nên Thịnh Khải Luân chỉ thấy bóng dáng của cô mà thôi, sau đó cậu lại mơ màng thiếp đi.

Diệp Hạ Lam ngồi bên cạnh anh trai những giây phút cuối cùng “Anh à... anh sẽ không trách em đúng chứ... tìm anh còn đáp nghĩa là một phần trong anh vẫn còn tồn tại trên thế giới này... người ta nói sống là phải cho đi với lại em nghĩ cái chết không phải là kết thúc mà là mở đầu một cuộc sống mới...”.

Diệp Hạ Lam hôn lên trán của anh trai mình “Mặc dù chúng ta từng cãi nhau cũng từng đánh nhau... nhưng em vẫn luôn thấy may mắn và hạnh phúc khi được làm em gái của anh... hẹn kiếp sau gặp lại chúng ta vẫn sẽ là anh em... huhuhu”.

Diệp Hạ Lam đứng ngơ ngác nhìn các bác sĩ, y tá gỡ ống thở oxy ra rồi đẩy anh trai của mình đi với đôi mắt buồn bã vô vọng, cô thầm nói với chính mình “Mạnh mẽ lên Diệp Hạ Lam đừng để họ ở thế giới bên kia vẫn phải tiếp tục lo lắng cho mày nữa”.

Cuộc phẫu thuật thay tim cho Thịnh Khải Luân được tiến hành và thành công mỹ mãn, Lâm Tuệ Nghi và Thịnh Khải Nam có đi tìm Diệp Hạ Lam để cảm ơn nhưng không tìm được.

10 năm sau...

Thịnh Nhất Phi 17 tuổi là ngũ tiểu thư của Thịnh gia đến đại học nghệ thuật Z tìm Thịnh Khải Tề thì vô tình đi ngang qua phòng thực hành ngành nghệ thuật gốm sứ của trường, phòng làm toàn bằng kính nên đứng bên ngoài cũng có thể nhìn thấy bên trong mọi người đang làm các tác phẩm nghệ thuật của mình.

Thịnh Nhất Phi bị thu hút bởi một cô gái mặc quần Jeans xanh nhạt với áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên tới khuỷu tay, tóc cô gái búi thấp có một phần tóc rớt xuống làm cho cô gái càng trở nên xinh đẹp quyến rũ hơn, lúc cô ấy mỉm cười thì rất dịu dàng nữ tính đón tìm người khác.

Cô gái xinh đẹp kia đang làm một cái tách nhìn đáng vẻ rất trau chuốt tỉ mỉ nâng niu mấy cục đất trong tay cứ như là bảo vật, mà cũng đúng thôi mấy cục đất dơ bẩn vô tri đó sau khi qua bàn tay của các nghệ nhân thì hiển nhiên sẽ trở thành các báu vật chứa đựng linh hồn mà nghệ nhân gửi gắm vào đó.

Thịnh Nhất Phi đứng bên ngoài cả buổi chỉ để ngắm nhìn cô gái xinh đẹp kia cho đến lúc chuông reo thông báo hết giờ học, cô gái xinh đẹp trong lớp đồ gốm cẩn thận cất cái tách vừa làm xong vào một cái hộp giấy, rồi đi tới bồn nước rửa tay cho sạch sẽ sau đó lấy cái hộp giấy chứa cái tách cẩn thận đặt vào ba lô rồi mang ba lô lên đi ra ngoài.

Thịnh Nhất Phi thấy cô gái xinh đẹp kia bước ra khỏi lớp và đi về phía mình mỉm cười, cô cũng ngẩng người ra mỉm cười lại vừa tính lên tiếng nói chuyện làm quen thì đột nhiên thấy cô gái xinh đẹp kia đi lướt ngang qua mình, Thịnh Nhất Phi khó hiểu liền quay đầu nhìn về phía sau thì thấy cô gái xinh đẹp vừa nãy đi tới chỗ một cô gái khác, cô gái kia hỏi “Hạ Lam hôm nay thực hành cậu lại làm ra món đồ gì vậy hả???”.

Diệp Hạ Lam nhìn Lục Ngạc rồi mỉm cười “Là làm cái tách đó trúng tủ của mình luôn... mình ở Văn Kỳ 8 năm không biết là đã làm ra bao nhiêu cái tách rồi cho nên có thể nói dễ như ăn cháo hìhìhì...”.

“Vậy là hôm nay phải khao mình ăn vặt rồi nha hahaha”.

Lục Ngạc liền kéo tay của Diệp Hạ Lam rời khỏi đó, để lại một Thịnh Nhất Phi đứng ngơ ngác như trời trồng.

Thịnh Nhất Phi đứng nhìn theo và trầm nghĩ “Xén chút nữa là mình hớ một vợ to đùng rồi...mà chị ấy đẹp thật nhất định phải tìm cách làm quen...mình là mình chăm chị gái xinh đẹp đó làm chị dâu của mình rồi a”.

Thịnh Nhất Phi đang đứng suy nghĩ thì đột ngột bị ai đó vỗ vào vai một cái nên giật thót người, cô quay lại phía sau thì thấy Thịnh Khải Tề “Em làm gì mà đứng đây ngơ ngác ngần ngại vậy, bộ bị trai đẹp hút hồn rồi hay sao vậy??”.

“Không phải là trai đẹp mà là gái đẹp nha”.

Thịnh Khải Tề ngạc nhiên nhìn Thịnh Nhất Phi kêu lên “Cái gì...em là con gái mà lại...”.

“Em đang tìm chị dâu tương lai đó mà hihi...anh Khải Luân sắp học xong trở về rồi cũng nên tìm một cô gái xứng tầm với anh ấy chứ”.

Thịnh Khải Tề để ngón tay trở lên trán của Thịnh Nhất Phi rồi đẩy nhẹ một cái “Em thôi đi, đừng phí công vô ích nữa, anh Khải Luân đã có ý trung nhân rồi mà”.

Thịnh Nhất Phi cười đều một cái “Ý anh là con nhỏ Hạ Mạt đó hả?”.

Thịnh Khải Tề gật đầu “Đương nhiên rồi...mà người ta cũng lớn tuổi hơn em 4 tuổi lận đó đừng có kêu con nhỏ này con nhỏ nọ”.

“Ai quan tâm đâu...em quyết định rồi cô gái xinh đẹp vừa nãy nhất định phải là chị dâu của Thịnh Nhất Phi này hehehe”.

Thịnh Khải Tề kéo tay của Thịnh Nhất Phi đi ra khỏi trường “Thôi đi về cô nương đừng có ở đây mà suy nghĩ viễn vông nữa”.

Lúc bước lên xe, Thịnh Khải Tề nhìn thấy Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc đang ngồi ăn kem trong một quán kem đối diện ven đường, anh nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt hết sức dịu dàng rồi mỉm cười nhạt lướt tiếc lên xe rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Từ ngày khai giảng năm học mới,sau khi Diệp Hạ Lam làm đại diện tân sinh viên lên phát biểu trước toàn trường, Thịnh Khải Tề đã luôn dõi theo cô, vừa nhìn thấy Diệp Hạ Lam thì Thịnh Khải Tề đã nhận ra đó là cô bé hồi học chung vườn trẻ với mình, cô bé đã tôn trọng và tiếp cho anh thêm nghị lực để thực hiện giấc mơ của mình.

Sau 10 năm xa cách cuối cùng cũng gặp lại nhưng có lẽ chỉ có mình anh nhớ đến cô mà thôi, nụ cười ngây ngô cùng giọng nói ngọt ngào của cô đã khắc sâu vào tâm trí của anh tự thuở nào rồi.

Mỗi ngày tan tiết sớm Thịnh Khải Tề vẫn thường hay đến lớp nghệ thuật gốm sứ tìm một người em quen trong câu lạc bộ guitar của trường và ngồi lại xem cậu ấy làm các vật dụng bằng gốm sứ... nhưng thật chất, đây chỉ là cái cớ để anh có thể ngắm nhìn Diệp Hạ Lam trong khoảng cách gần hơn một chút mà thôi.

Sau một thời gian đến trường đại học nghệ thuật Z, Thịnh Nhất Phi đem về mấy tấm ảnh mà cô chụp lên Diệp Hạ Lam cho ông bà nội và ba mẹ xem.

“Mọi người thấy cô gái này có đẹp không?”.

Ông nội của cô liền lên tiếng “Tiểu ngũ hôm nay con lại bày trò gì nữa đây??”.

“Ông nội con tính chọn chị này làm chị dâu đó, ông thấy có được không???”

Bà nội cô liền hỏi “Con tính cưới cô ấy cho anh nào của con đây, Khải Lăng, Khải Luân hay là Khải Tề”.

“Tất nhiên là anh hai Khải Luân của con rồi, hai anh kia làm gì có cửa hơn nữa anh Khải Lăng cũng đã kết hôn rồi còn gì”.

Lâm Tuệ Nghi nhìn tấm ảnh rồi nhíu mày hồi lâu bà cứ nhìn chăm chăm vào cái vòng tay bằng bạc có trang trí những khối cầu nhỏ bằng gốm sứ, năm khối cầu là năm màu khác nhau, bà nhớ lại khi xưa cô bé đồng ý hiến tim của anh trai cứu Thịnh Khải Luân cũng có một cái vòng tay như vậy, bà cũng rất thích đồ handmade đặc biệt là cái vòng tay đó nên đã thử đi tìm mua ở các tiệm bán đồ trang sức cao cấp, thậm chí là cửa hàng handmade nhưng vẫn không có, sau này đọc báo mới biết chiếc vòng tay đó là của một đôi vợ chồng là nghệ nhân làm gốm sứ thiết kế và làm riêng cho con gái của họ.

Thịnh Nhất Phi thấy mẹ của mình ngồi im lặng hồi lâu liền lên tiếng hỏi “Mẹ bị sao vậy? mẹ không thích cô ấy sao??”.

Lâm Tuệ Nghi liền ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Nhất Phi “ Nhất Phi con gặp cô gái này ở đâu vậy??”.

“ Dạ ở đại học nghệ thuật Z nơi mà anh Khải Tề đang học đó mẹ...con vô tình nhìn thấy cô ấy đang làm gốm”.

Lâm Tuệ Nghi liền kinh ngạc kêu lên “ Con nói cô gái đó làm gốm ư???”.

Thịnh Nhất Phi liền gật đầu “ Dạ đúng”.

“Thế con có biết tên cô ấy là gì không??”.

“ Con điều tra rồi tên chị ấy là Diệp Hạ Lam đó mẹ”.

Lâm Tuệ Nghi liền vui mừng reo lên “ Là Diệp Hạ Lam...có thật là Diệp Hạ Lam không??”.

Thịnh Khải Nam nhú mày “ Diệp Hạ Lam chẳng lẽ là cô bé năm đó!?”.

“ Phải, anh nhớ không cô bé năm đó đã đồng ý hiến tim của anh trai mình để cứu Khải Luân đó, cô bé đó tên là Diệp Hạ Lam”.

Thịnh lão gia liền nói “ Có thể là trùng tên thì sao???”.

“ Không đâu ba”.

Lâm Tuệ Nghi liền chỉ vào cái vòng tay mà Diệp Hạ Lam đeo trong tấm hình rồi nói “ Mọi người nhìn xem năm đó cô bé giúp gia đình mình cũng đeo cái vòng tay này hơn nữa con từng xem qua trên báo có đề cập đến cái vòng này là vật thiết kế riêng cho con gái của một đôi vợ chồng nghệ nhân làm gốm sứ, mà cô gái Nhất Phi nói cũng đang học gốm sứ con có linh cảm chính là cô gái mà chúng ta đang tìm bấy lâu nay”.

Thịnh lão phu nhân khẽ mỉm cười “ Vậy thì tốt quá rồi chúng ta nợ cô ấy một tính mạng cho nên phải báo đáp người ta thật tốt...mà mẹ nghĩ cô ấy với chúng ta thật có duyên với nhau đó chứ hì”.

Thịnh lão gia liền nói “Chúng ta và cô gái này vừa có duyên vừa có nợ chi bằng cưới cô gái này cho Khải Luân nhà mình đi mọi người thấy sao??”.

Thịnh Nhất Phi liền reo lên “ Con ủng hộ hai tay hai chân luôn hahaha...ông nội muôn năm”.

Thịnh Khải Nam có vẻ lo ngại “ Nhưng chúng ta đột nhiên báo cưới chắc gì người ta đã đồng ý đâu chứ”.

Lâm Tuệ Nghi liền nói “ Em sẽ thuyết phục con bé ấy... với em nghĩ để Khải Luân nhà mình dùng cả đời yêu thương, bảo vệ cô ấy là báo đáp tốt nhất, Khải Luân nợ con bé đó chính là cả cuộc đời mà”.

Nhị thiếu phu nhân đời thứ hai của Thịnh gia là vợ của Thịnh Khải Lãng từ bên ngoài đi vào không nghe hết đầu đuôi câu chuyện đã liền lên tiếng “ Ông bà nội và gia đình bác ba nên xem xét lại một cô gái không rõ lai lịch như vậy làm sao xứng với Thịnh gia chúng ta chứ, biết đâu lại là phường trộm cướp, lừa gạt không chừng”.

Thịnh Bắc là đại thiếu gia đời thứ nhất của Thịnh gia cũng là ba chồng của Tần Uyên Thi liền lên tiếng quát “ Uyên Thi chỗ người lớn đang nói chuyện có chỗ cho con xen vào sao??”.

Tần Uyên Thi liền cúi đầu “ Con xin lỗi mọi người...con cũng chỉ là lo gia đình mình thôi mà”.

Thịnh lão gia liền nói “ Không sao...không sao...ta sẽ cho người đi điều tra về cô gái tên Diệp Hạ Lam này cho thật kỹ rồi mới quyết định có nên cưới cô ấy cho Khải Luân hay không nên mọi người cứ yên tâm”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Thịnh Khải Luân hoàn thành xong chuyến du học của mình trong 4 năm, anh có trong tay bằng cử nhân kinh tế, chẳng những vậy còn có bằng tiến sĩ ở đại học Harvard, Thịnh Khải Luân về nước nhưng không có về Thành phố X mà là đến thành phố B.

Trước đây, anh quen biết và đem lòng yêu thương một cô gái tên là Hạ Mạt. Hạ Mạt là một người con gái xinh đẹp với đôi mắt to tròn và mái tóc dài như búp bê baby đã vậy cô còn múa rất đẹp được mệnh danh là công chúa của trường anh lúc bấy giờ.

Thịnh Khải Luân từng nghĩ sau khi từ Mỹ trở về sẽ xin gia đình cho đính hôn với Hạ Mạt nhưng anh không ngờ trước ngày mình đi du học Hạ Mạt đột

ngột hẹn gấp mặt nói chia tay, lúc đó anh đã rất hoang mang nhưng chuyện anh đi du học đã được ông nội mình định đoạt nên đành chấp nhận rồi đi trong 4 năm, anh nỗ lực học tập hết mình để đạt được kết quả cao nhất để làm vui lòng ông, nhưng qua đó anh cũng muốn chứng minh bản thân với Hạ Mạt lúc quay về nước cho nên mới cố gắng như vậy.

Lúc anh đến thành phố B đầu đầu cũng là poster có hình ảnh của Hạ Mạt, cô bây giờ là một minh tinh nổi tiếng cho nên người người đều biết đến.

Thịnh Khải Luân bắt taxi đi tới công ty giải trí mà Hạ Mạt đang làm việc đứng chờ hơn 1 tiếng đồng hồ mới được gặp cô, sau bao năm xa cách gặp lại Thịnh Khải Luân rất vui mừng “Hạ Mạt, anh về rồi, anh muốn nghe một câu giải thích tại sao lúc đó lại nói chia tay với anh”.

Hạ Mạt mỉm cười nhưng không có chút cảm xúc nào “Hết yêu thì chia tay thôi”.

“Em nói dối”.

“Tôi nói dối anh làm gì...tôi bây giờ là đại minh tinh nổi tiếng còn anh không nhìn lại mình chỉ là một du học sinh vừa mới về nước...anh là hoàng tử trong cái miệng giẻ rách còn tôi là một ngôi sao sáng trên bầu chúng ta vốn dĩ đã là người của hai thế giới khác nhau rồi Khải Luân à”.

“Thì sao chứ???? anh có thể lo cho em chu toàn mà Hạ Mạt”.

“Tôi thích đại gia tôi thích tiền, anh có không????”.

“Anh...”.

Thịnh Khải Luân tuy là tam thiếu gia của Thịnh gia giàu nứt đổ đổ vách ở thành phố X tuy nhiên quyền quyết lực vẫn nằm trong tay của Thịnh lão gia ông nội của anh cho nên Thịnh Khải Luân chỉ là một du học sinh vừa mới về nước thật, trong tay chẳng có lấy thứ gì cả.

Hạ Mạt tỏ thái độ khinh khi lạnh nhạt “Không có chứ gì...vậy thì đừng làm phiền tôi hiểu chưa...tránh xa tôi càng xa càng tốt”.

Hạ Mạt lên một xe màu đen sang trọng rồi rời đi, nước mắt cô rơi xuống “Xin lỗi Khải Luân...em không còn xứng đáng với anh nữa rồi...huhuhu...”.

Trong đầu Hạ Mạt hiện lên những hình ảnh không mấy trong sáng trên giường giữa cô và mấy người đạo diễn khác nhau, ngày xưa vì bị Thịnh gia cấm đoán chuyện tình yêu nói cô không xứng với Thịnh gia cho nên Hạ Mạt quyết tâm trở nên giàu có nổi tiếng để dẫn dắt lại mấy người nhà họ Thịnh nhưng...showbiz là một bầu trời rộng lớn của vinh quang đồng thời cũng là một vùng bùn dơ bẩn không phải ai cũng có thể vững lòng trước danh vọng vật chất, vì có được vai diễn vì để được nổi tiếng mà Hạ Mạt chấp nhận đánh đổi cả thứ quý giá nhất của người con gái, cô xa hóa vào vùng lầy nhơ nhuốc để rồi cả đời không thể nào quay đầu lại được nữa.

Trong khi đó, Lâm Tuệ Nghi đã tìm đến nói chuyện với Diệp Hạ Lam, hai người ngồi trong một cà phê gần trường đại học nghệ thuật Z.

Diệp Hạ Lam nhìn Lâm Tuệ Nghi có chút xa lạ mà cũng có chút rất quen mắt trong đầu cô nghĩ thầm “Người phụ nữ có cốt cách cao quý sang trọng này hình như mình đã gặp qua ở đâu thì phải...nhưng là gặp ở đâu chứ”.

Lâm Tuệ Nghi thấy Diệp Hạ Lam im lặng hồi lâu nên đành lên tiếng trước “Hạ Lam cháu không nhớ cô sao????”.

“Xin lỗi, cô đây là...”.

“10 năm trước ở bệnh viện cô đã cầu xin cháu cứu con trai cô cháu nhớ chứ”.

“A thì ra là cô...”.

Lâm Tuệ Nghi mỉm cười “Đúng rồi, cô tưởng cháu quên mất rồi chứ, lúc đó ở bệnh viện cháu đã đi đâu?? cô có tìm mà không gặp lại được cháu, thời gian qua cháu sống như thế nào????”.

Diệp Hạ Lam có thoáng buồn “Sau khi ba mẹ và anh trai cháu mất, gia đình của chú cháu đã chiếm đoạt toàn bộ tài sản bao gồm nhà, xưởng làm gốm, trung tâm triển lãm của ba mẹ cháu. Với số tiền ít ỏi từ sổ tiết kiệm cháu an táng người thân ở nghĩa trang Tây Thành, những người quen trước đó của ba mẹ đều quay lưng với cháu chỉ bác quản gia thương cảm cho hoàn cảnh của cháu nhận cháu về làm con nuôi thôi. Bác Tổng sống một mình không có người thân nên rất yêu thương cháu, tuy là cuộc sống có vất vả một chút nhưng qua đó cháu thấy mình trưởng thành hơn nhiều”.

Lâm Tuệ Nghi vuốt mái tóc đen dài mượt mà của Diệp Hạ Lam và nhìn cô bằng ánh mắt xót xa “Tội nghiệp cho cháu quá, lúc đó cô đã rất muốn nhận cháu làm con nuôi rồi mang cháu về nhà cư ngụ nhưng không ngờ lúc cô quay lại cháu đã đi rồi cô vẫn luôn ân hận về chuyện đó”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “Cô đừng tự trách mình nữa...ai cũng có số phận hết rồi cô à”.

“Cháu nghĩ thoáng như vậy là tốt”.

“Cô đột nhiên tới tìm cháu là có chuyện gì vậy????”.

Lâm Tuệ Nghi nhớ lại mục đích mình tới đây liền hỏi “Hạ Lam cháu đã có ý trung nhân chưa????”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Diệp Hạ Lam có chút ngạc nhiên lần e thẹn “ Dạ chưa, ai lại thích một người xấu xí, vô dụng như cháu chứ cô”.

Lâm Tuệ Nghi vui mừng kêu lên “ Vậy thì tốt quá rồi”.

Diệp Hạ Lam nhìn Lâm Tuệ Nghi bằng ánh mắt khó hiểu, bà liền lên tiếng giải thích “ À cháu đừng hiểu lầm ý của cô, thật ra thì Khải Luân nhà cô cũng tới tuổi lập gia đình cô thấy hai đứa rất có duyên với nhau, Khải Luân lại nợ cháu cuộc sống này cho nên gia đình cô tính cưới cháu cho con trai của cô, không biết ý cháu thế nào?”.

Diệp Hạ Lam thoáng thấy hình ảnh của chàng thiên sứ năm nào xuất hiện trước mắt, có lẽ chàng trai đó đã lưu lại trong tiềm thức của cô từ nhiều năm về trước rồi.

Lâm Tuệ Nghi thấy Diệp Hạ Lam im lặng hồi lâu liền hỏi “ Cháu không đồng ý sao Hạ Lam, cô thấy hình như cháu không vui thì phải?!”.

Diệp Hạ Lam liền lắc đầu xua tay “ Dạ không phải, chỉ là cháu sợ mình không xứng thôi, gia cảnh của cháu quả thật rất chênh lệch so với Thịnh gia của cô, hơn nữa cháu đâu biết con trai của cô có thích cháu không?”.

“ Chuyện đó cháu không cần lo gặp cháu rồi nó chắc chắn sẽ thích, cháu nên nhớ trái tim trong lồng ngực trái của nó vốn có thần giao cách cảm với cháu mà”.

Thịnh Khải Luân thất vọng quay về nhà ở thành phố X, chưa được bao lâu đã nghe ông nội định đoạt hôn sự của mình, anh cũng chẳng quan tâm tới.

Trong nhà Thịnh Khải Tề và Thịnh Khải Luân thân thiết với nhau nhất, hiểu nhau nhất nên Thịnh Khải Tề hỏi Thịnh Khải Luân “ Anh ba, em nghe nói ông nội đã định đoạt hôn sự của anh rồi, anh không có ý kiến gì sao???”.

“ Ừ thì cưới ai cũng như nhau cả thôi có gì mà phải ý kiến ý cò chứ...mà có ý kiến rồi cũng có khác gì đâu chẳng thà im lặng chấp nhận cho xong”.

Thịnh Khải Luân ban đầu không đồng ý hôn sự này nhưng ông nội của anh đã nói với anh “ Chỉ cần con và Hạ Lam có con ông nhất định sẽ giao toàn bộ Hoàng Thịnh Quốc Tế lại cho con”, anh phải nắm quyền lực trong tay phải trở nên giàu có thì mới có thể mang Hạ Mạt quay về bên cạnh của mình nên bất chấp tất cả, anh đồng ý kết hôn với Diệp Hạ Lam người mà ông nội của anh đã chọn làm cháu dâu của Thịnh gia.

Lần đầu tiên, Thịnh Khải Luân gặp Diệp Hạ Lam là ở đại học nghệ thuật Z hôm đó anh tới đón cô về nhà theo lệnh của ông nội, đứng bên ngoài nhìn xuyên qua lớp kính trong suốt Thịnh Khải Luân thấy Diệp Hạ Lam quả thật giống với miêu tả của mọi người là một cô gái xinh đẹp tài mạo vẹn toàn chẳng những thế còn rất ngoan hiền từ tế... nhưng bởi vì cô gái này mà tình yêu của anh và Hạ Mạt đứt đoạn nên từ cái nhìn đầu tiên đã là chán ghét anh phủ nhận tất cả ưu điểm của cô.

Diệp Hạ Lam tan học cô mang ba lô vào, đi vội ra ngoài và vô tình đụng vào người của một chàng trai đáng cao 1m86, gương mặt điển trai, ngũ quan tinh tế nhưng lại toát lên khí chất lạnh lùng khó gần, sau đó Diệp Hạ Lam cúi đầu lên tiếng “ Xin lỗi anh tôi không cố ý”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười rồi nói “ Không sao đâu”.

Diệp Hạ Lam liền đi nhanh về phía trước vẫy tay gọi “ Lục Ngạc mình ở đây này” rồi chạy về phía của Lục Ngạc.

Thịnh Khải Luân quay người lại nhìn rồi bước nhanh về phía cô.

Lục Ngạc chỉ chỉ tay qua phía ven đường “ Hạ Lam hôm nay có tiệm trà sữa mới khai trương giảm giá tới 50% lận đó chúng ta đi thử nha”.

Diệp Hạ Lam liền vui vẻ gật đầu đồng ý “ Được hì”.

Cả hai vừa tính bước đi thì nghe giọng ai đó gọi “ Diệp Hạ Lam, cô đứng lại đó cho tôi”.

Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc đưa mắt nhìn nhau rồi quay lại phía sau, Diệp Hạ Lam thấy người mình vừa đụng phải lúc nãy nên có chút hoảng hốt nghĩ thầm “ Không biết có làm hư cái gì không của anh ta không...hay là anh ta muốn bắt đền”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân một lúc thật lâu rồi lắp bắp hỏi “ Lúc này...anh bảo không sao...rồi mà”.

“ Tôi gọi cô không phải vì chuyện lúc nãy”.

“ Thế thì là vì chuyện gì...còn nữa sao anh biết tên của tôi???”.

Thịnh Khải Luân mỉm cười nhạt “Tên của tôi là Khải Luân, tôi đến đón cô về nhà”.

Diệp Hạ Lam ngạc nhiên vô độ “Anh...anh là Khải...L...u...â...n?”.

Diệp Hạ Lam nhìn kỹ mới nhận thấy Khải Luân của bây giờ so với người nằm trên giường bệnh 10 năm trước quả là một trời một vực, người bây giờ cao lớn điển trai lại mạnh khỏe chứ không yếu ớt như xưa, đã vậy còn rất có khí chất là tam thiếu gia nữa chứ.

Lục Ngạc động khẽ tay của Diệp Hạ Lam rồi hỏi khẽ “Ai mà đẹp trai vậy Hạ Lam??”.

“Người quen của gia đình mình lúc trước, Lục Ngạc à chắc là hôm nay không đi uống trà sữa với cậu được rồi, lúc khác chúng ta đi nha”.

“Cái đồ xấu xa mê trai bỏ bạn mà”.

“Thôi đừng có giận mai mình khao cậu chịu không?!”.

Lục Ngạc mỉm cười toe toét “Như vậy thì còn được...thôi tạm biệt nha”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Lục Ngạc đi trước, Diệp Hạ Lam theo Thịnh Khải Luân về Thịnh gia gặp mặt cả gia đình của anh.

Trước mắt người thân của mình, Thịnh Khải Luân đối xử với Diệp Hạ Lam rất tử tế có thể nói là hết mực yêu thương, có thể nói là anh cố tình làm cho Diệp Hạ Lam yêu thích mình sau đó sẽ làm cho cô nếm mùi đau khổ.

Hôn lễ của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam diễn ra trong một khách sạn rất sang trọng và được tổ chức bí mật không làm kinh động tới giới truyền thông, Thịnh Khải Luân bảo không muốn lễ cưới quá rùm beng, với lại Diệp Hạ Lam còn đang đi học nên không muốn công khai chuyện kết hôn sợ làm ảnh hưởng đến việc học của cô... vì thế số lượng khách mời có giới hạn chỉ là những người thân thiết nhất với Thịnh gia mà thôi, mặc dù đơn giản không quá phở trương nhưng vẫn có thể nói là đám cưới thể kỷ ở Thành phố X từ trước đến nay.

Thịnh Khải Nam và Tống Dụ ba nuôi của Diệp Hạ Lam cùng cầm tay dắt cô đi vào lễ đường, cô cảm thấy rất hạnh phúc vì có tới hai người cha dắt cô đi vào lễ đường như vậy thì niềm vui sẽ nhân lên gấp đôi.

Diệp Hạ Lam mặc một chiếc váy cưới màu trắng có đính đá quý được thiết kế riêng và may trong vòng ba tháng mới xong, mọi người đều trầm trồ khen ngợi không phải chỉ riêng cái áo cưới đẹp mà còn là vì người mặc đẹp nên cái áo mới trở nên có giá trị.

Lúc trao tay của Diệp Hạ Lam cho Thịnh Khải Luân, Tống Dụ đã rất xúc động ông nói với cô “Hạ Lam sau những ngày giông bão của cuộc đời cuối cùng con cũng có được hạnh phúc...hãy sống thật vui về nhà con gái”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười nhìn Tống Dụ “Con cảm ơn ba nuôi nhiều lắm”.

Thịnh Khải Nam trao tay còn lại của Diệp Hạ Lam cho Thịnh Khải Luân rồi nói “Ba trao cuộc đời của Hạ Lam cho con từ nay con phải dùng cả cuộc đời mình để yêu thương, bảo vệ và mang đến hạnh phúc cho con bé đó nha...nếu con dám làm con gái của ba khóc ba nhất định sẽ không tha cho con đâu nhé”.

Thịnh Khải Đồng liền phì cười lên tiếng “Hahaha...anh ba à anh rốt cuộc là đang cưới vợ cho con trai hay là gả con gái đây hả???”.

Thịnh Khải Nam liền vui vẻ nói “Tôi đây là đang vừa gả con gái vừa cưới vợ cho con trai cho nên niềm vui nhân lên hai lần đó mà hahaha”.

Thịnh lão gia, Thịnh lão phu nhân, Lâm Tuệ Nghi, Lý Huệ Nhi đều gật đầu đồng thanh “Phải, phải niềm vui nhân lên hai lần hahaha”.

Trước khi bắt đầu làm lễ Cha sứ nói “Trước khi nghi thức bắt đầu tôi muốn hỏi ở đây có ai muốn phản đối hôn sự này không???”.

Thịnh Khải Tề rất muốn đứng lên nói rằng “Tôi phản đối” nhưng rốt cuộc anh lại không dám, cả khán phòng đều im lặng nên Cha sứ bắt đầu tiến hành nghi lễ.

Cha sứ nhìn Thịnh Khải Luân rồi nói “Thịnh Khải Luân, con có đồng ý cưới Diệp Hạ Lam làm vợ không, cho dù ốm đau, bệnh tật, giàu sang, hay nghèo khó vẫn luôn tôn trọng, yêu thương mãi mãi bên cạnh nhau”.

Thịnh Khải Luân tỏ ra vui vẻ trả lời “Thưa Cha con đồng ý”.

Cha sứ quay sang nhìn Diệp Hạ Lam rồi hỏi “Diệp Hạ Lam con có đồng ý lấy Thịnh Khải Luân làm chồng không, cho dù ốm đau, bệnh tật, giàu sang, hay nghèo khó vẫn luôn tôn trọng, yêu thương mãi mãi bên cạnh nhau”.

Diệp Hạ Lam hạnh phúc nói với Cha sứ “Thưa Cha con đồng ý”.

“Dưới sự chứng giám của Chúa ta tuyên bố hai con chính thức trở thành vợ chồng, cô dâu và chú rể có thể trao nhẫn cưới cho nhau”.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam trao nhẫn cưới cho nhau, mọi người đều vỗ tay chúc mừng.

Thịnh Khải Lăng liền nói “Khải Luân à, anh nghĩ là em nên có một câu tuyên thệ về tình yêu của mình trước Chúa chứ”.

Thịnh Nhất Phi liền hào hứng tán thành “Phải đó anh hai... anh tuyên thệ đi nói một câu làm chân lý sống cả đời cho hôn nhân của hai người”.

Thịnh Khải Luân nắm lấy đôi tay của Diệp Hạ Lam nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng rồi nói “Hạ Lam, anh nguyện dùng cả cuộc đời này để yêu thương, chăm sóc và bảo vệ em, cho em một gia đình hoàn hảo... và không có bất cứ thứ gì có thể chia cắt chúng ta trừ phi... là... cái chết... những lời anh nói là xuất phát từ đáy lòng anh xin thề trước...”.

Diệp Hạ Lam liền đưa tay chặn môi của Thịnh Khải Luân lại “Đủ rồi, em tin tưởng anh mà... anh không cần phải thề thốt như vậy đâu”.

Thịnh Nhất Phi liền kêu lên “Nhìn hai người đẹp đôi như vậy khiến cho người khác thật là ngưỡng mộ và ganh tị mà hihhi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Trong lễ cưới, Diệp Hạ Lam có dịp gặp mặt mấy người bạn của Thịnh Khải Luân, họ cứ nhìn cô rồi thì thầm to nhỏ làm cho cô cảm thấy rất khó chịu liền lên tiếng hỏi “Làm người phải quan mình lỗi lạc muốn nói gì thì cứ nói lớn lên hà tất phải to nhỏ với nhau như vậy chứ”.

Trương Cẩm Trung là bạn thân nhất của Thịnh Khải Luân liền lên tiếng “Nếu đã muốn biết vậy thì để tôi nói cô nghe nhưng đừng đau lòng nha... tôi khuyên cô sớm ly hôn với Khải Luân đi bởi vì cậu ấy có người trong lòng rồi... sợ là cả đời này cũng không có chỗ cho cô đâu hahaha”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân như muốn hỏi có phải là sự thật hay không nhưng vẫn chỉ thấy gương mặt lạnh lùng chẳng thay đổi của anh mà thôi.

Suốt thời gian tiệc cưới của Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam diễn ra thì Thịnh Khải Tề luôn ngồi trong một góc khuất uống rất nhiều rượu hết chai này rồi lại đến chai khác, anh cảm thấy thế giới đã sụp đổ mất rồi.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam về đến Tiệp Tương Trang, anh đi vào ngồi xuống ghế sofa rồi ném cho cô một cái túi giấy

Diệp Hạ Lam nhặt lên rồi hỏi “Cái gì đây??”.

Thịnh Khải Luân nói chuyện lạnh lùng “Cô lớn như vậy mà vẫn không biết đọc chữ hay sao vậy?”.

Thái độ của Thịnh Khải Luân thay đổi 180 độ, trong lễ cưới còn thề non hẹn biển làm cho cô cảm động nhưng cưới rồi lại tỏ ra lạnh lùng khó gần cũng khó đoán.

Diệp Hạ Lam mở cái túi giấy ra xem thì ngay lập tức dòng chữ “Đơn xin ly hôn” đập vào mắt cô, Diệp Hạ Lam xem các nội dung bên trong, cuối trang giấy thì thấy chữ ký ghi rõ họ tên của Thịnh Khải Luân cô ngẩng đầu lên nhìn Thịnh Khải Luân rồi hỏi “Anh làm như vậy là có ý gì?”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười như có như không “Ý gì??? chẳng lẽ cô không hiểu sao? Lúc này cô nghe Cẩm Trung nói rồi đó tôi đã sớm có người khác trong lòng cho nên cả đời này cô chẳng thể nào có thể bước vào tim tôi đâu... vì vậy khi nào muốn buông tha cho tôi thì ký tên vào là xong... mong là cô ký sớm một chút đừng để quá lâu bởi vì... tôi không có tính kiên nhẫn đâu”.

Thịnh Khải Luân đứng dậy bước đi ra ngoài, Diệp Hạ Lam liền lên tiếng hỏi “Anh muốn đi đâu??”.

Thịnh Khải Luân liền quay đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh rồi lớn giọng quát “Cô quản chuyện của tôi???? Diệp Hạ Lam tôi cho cô biết cô chẳng là cái thá vớ tôi hết cho nên tốt nhất là đừng xen vào chuyện của tôi... muốn giữ tôi ở cái địa ngục mang tên Tiệp Tương Trang này? Muốn trói buộc cuộc đời tôi ở đây???... Cô nghĩ mình là ai chứ???... cô chỉ là vợ trên danh nghĩa của tôi mà thôi hiểu chưa nói một cách chính xác thì cô chính là công cụ để tôi đạt được những gì mà tôi muốn”.

“Anh đã thề trước Chúa là cả đời sẽ yêu thương em, bảo vệ em, cho em một gia đình hạnh phúc... câu nói đó cũng là nói dối sao??”.

Thịnh Khải Luân không chần chừ mà liền thừa nhận “ Đúng vậy, ngay từ lần đầu tiên gặp cô tôi đã nói dối rồi, tốt nhất là an phận của mình, sống như một người đã chết có hiểu không?”.

“ Trước đó anh có thể từ chối hôn sự này mà, là chính anh tự trói buộc mình vào cuộc đời em đó thôi. . .”.

“ Nếu không phải cô giờ thủ đoạn lấy lòng gia đình tôi thì Thịnh Khải Luân tôi đã không đời nào kết hôn với cô rồi”.

“ Nhưng em. . .”.

Thịnh Khải Luân không chờ Diệp Hạ Lam nói hết câu đã đi ra khỏi nhà, anh cố tình đóng cửa thật mạnh để giấu mặt Diệp Hạ Lam, cô nghe tiếng xe khởi động rồi không gian xung quanh trở nên im lặng rất đáng sợ có lẽ Thịnh Khải Luân đã rời đi rồi.

Diệp Hạ Lam đứng yên tại chỗ nhìn về phía cánh cửa đã đóng sầm lại, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, hình như cô dính phải lời nguyền của mụ phù thủy nào đó hay sao không biết mà cuộc đời cứ liên tục gặp sóng gió không có ngày nào bình yên, những tưởng với tay chạm vào hạnh phúc nhưng hóa ra lại đi nhào vào địa ngục trần gian mà chẳng hay chẳng biết.

Bọn người Trương Cận Trung, Hàn Dĩ Phong đang ngồi trong quán bar uống rượu nói chuyện trên trời dưới đất thì đột nhiên thấy Thịnh Khải Luân đi vào, về mặt anh trông chẳng vui vẻ chút nào hết.

Trương Cận Trung liền lên tiếng trêu chọc Thịnh Khải Luân “ Này. . . này Khải Luân có đi nhầm chỗ không vậy? đêm nay chẳng phải là đêm tân hôn của cậu sao tự dưng chạy đến đây làm gì đáng lý phải ở nhà làm chuyện đại sự chứ. . .”.

Hàn Dĩ Phong cũng nói vào thêm “ Ê hay là cậu thiếu kinh nghiệm trên giường có cần không tôi chia sẻ cho vài chiêu. . . dù sao thì tôi cũng lấy vợ trước cậu vài tháng mà hahaha. . .”.

Thịnh Khải Luân đặt mạnh cái cốc rượu xuống bàn làm cho cả đám hết hồn, giọng anh trầm xuống lạnh lẽo như băng “ Các cậu không nói thì cũng sẽ không có ai các cậu câm đầu ”.

Hàn Dĩ Phong nâng cốc rượu lên uống rồi nói “ Bọn tôi cũng chỉ là quan tâm cậu thôi mà, nóng giận làm gì chứ, để tôi rót rượu cho cậu”.

“ Cũng may là cậu biết điều đó”.

Hàn Dĩ Phong rót đầy cốc rượu cho Thịnh Khải Luân rồi hỏi “ Có chuyện gì xảy ra vậy hả? Dù sao cũng là tân hôn cậu bỏ người ta một mình không thấy có lỗi sao??”.

“ Tôi là bị ép cưới cậu biết mà. . . tôi hận không thể giết chết cô ta được đó chứ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Trương Cận Trung liền cười phá lên “ Hahaha không ngờ lúc Thịnh tam thiếu hào hoa, nho nhã, lịch thiệp, dịu dàng của chúng ta nổi giận thật sự lại đáng sợ như vậy nha!!!”.

Thịnh Khải Luân nhìn Trương Cận Trung bằng ánh mắt sắc lạnh làm cho anh không rét mà run rồi lạnh giọng nói gắt từng chữ “ Nếu còn khiêu khích tôi một lần nữa thì tôi dám cam đoan. . . cậu chính là người đầu tiên tôi tiễn qua thế giới bên kia đó Trương Cận Trung”.

Trương Cận Trung liền làm ra vẻ mặt vô tội chớp chớp mắt “ Hi hi. . . chỉ là đùa một chút thôi mà làm gì căng dữ vậy. . . hay là thế này đi hôm nay cậu cứ uống thoải mái châu này để tôi lo xem như chuộc lỗi nha”.

Thịnh Khải Luân nhếch khóe môi mỉm cười “ Xem như cậu biết điều đó”.

Ở Thịnh gia, Thịnh Khải Đông dìu con trai là Thịnh Khải Tề về phòng “ Cái thằng này, hôm nay con bị sao vậy, tự nhiên lại uống nhiều như thế thật là. . .”.

Thịnh Khải Tề lăm lăm trong miệng “ Hôm nay là ngày vui của anh ba và. . .” giọng của Thịnh Khải Tề nghẹn lại “ . . .chị dâu. . .Hạ Lam cho nên con phải uống chúc mừng chứ. . .phải uống để chúc mừng. . .ngày vui mà ba”.

Thịnh lão gia lắc đầu mỉm cười “ Cái thằng nhóc này không ngờ Khải Luân cưới vợ mà nó còn vui mừng hơn cả Khải Luân nữa hahaha”.

Mọi người đi ra ngoài trả lại không gian yên tĩnh cho Thịnh Khải Tề nghỉ ngơi, tiếng cửa phòng đóng lại nước mắt của anh cũng lặng lẽ rơi xuống, ngày hôm nay anh đã quá mệt mỏi khi phải diễn vai diễn vui vẻ để chúc mừng người khác rồi.

Tận mắt chứng kiến người con gái mà mình yêu thương kết hôn với người khác thật không dễ chịu chút nào hết. Thịnh Khải Tề hồi tưởng lại lúc Diệp Hạ Lam bước vào lễ đường, trông gương mặt cô rất vui vẻ, nụ cười của cô rạng rỡ như một đóa hoa vừa nở vào buổi sớm mai, bình thường cô đã xinh đẹp rồi nay mặc áo cưới vào lại càng xinh đẹp quyến rũ hơn, trông cô cứ như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích vậy. . . chỉ tiếc là cô xinh đẹp như vậy là cũng vì người khác chứ không phải là vì anh. Anh cảm thấy có chút hối hận, lúc Cha sử hỏi “có ai phản đối hôn lễ này không?” anh đã rất muốn đứng dậy nói rằng “Tôi phản đối hôn lễ này” nhưng anh không đủ cam đảm để làm như vậy bởi vì Thịnh gia nổi tiếng ở Thành phố X chỉ cần một chút sơ suất cũng trở thành đề tài cho người khác bàn tán, hơn nữa nhìn về mặt hạnh phúc của Diệp Hạ Lam anh lại không nỡ làm khó cô trong ngày cưới cũng không muốn cô cảm thấy áy náy với anh cho nên anh chỉ có thể đón nhận tất cả tổn thương về phía mình mà thôi.

Thịnh Khải Tề mở tủ lấy ra một bức tranh, đó là bức chân dung mà anh lên vẽ Diệp Hạ Lam lúc ở trường. Thịnh Khải Tề đưa tay chạm vào gương mặt của người trong tranh, cô vẫn xinh đẹp với nụ cười như hoa mới nở nhưng nước mắt của anh rơi xuống từng giọt, đôi mắt của anh đượm một nỗi buồn khó tả “Tại sao vậy... tại sao ông trời lại bắt công đến như vậy chứ???...Diệp Hạ Lam tại sao người em chọn lại là Thịnh Khải Luân chứ không phải anh???...tại sao vậy hả Hạ Lam????...huhuhu...huhuhu...”.

Sau lễ cưới của Thịnh Khải Luân, Thịnh Khải Lãng lại cùng bạn bè đi tăng hai, không ngờ cả đám lại vào đúng cái quán bar mà Thịnh Khải Luân và bạn bè của anh đang ngồi uống rượu.

Thịnh Khải Lãng ngồi trong một góc khuất nên Thịnh Khải Luân không nhìn thấy anh, Thịnh Khải Lãng thấy đột nhiên Thịnh Khải Luân xuất hiện ở đó liền nhếch môi mỉm cười tạo thành một đường cong hoàn mỹ, ánh mắt toát lên sự nham hiểm.

Sáng sớm hôm sau, khi Thịnh Khải Luân còn đang say giấc nồng trong khách sạn thì chuông điện thoại đã đổ triền miên làm cho anh vô cùng cáu gắt, Thịnh Khải Luân tắt máy tới ba lần sau đó quá bức mình nên mới bắt máy cho rồi “Alo...ai vậy??”.

Bên kia đầu dây truyền tới giọng nói của một người đàn ông “Tôi là Tiêu Hoài Du-thư ký đặc biệt của chủ tịch đây tam thiếu”.

Thịnh Khải Luân nói chuyện bằng giọng điệu cáu gắt và gần như là quát vào điện thoại “Anh cũng rảnh rồi quá ha, mặt trời còn chưa kịp mọc, đã quấy rầy người khác rồi”.

Giọng của Tiêu Hoài Du vẫn điềm tĩnh vang lên “Thịnh lão gia bảo tam thiếu lập tức quay về Thịnh gia trang ngay”.

Thịnh Khải Luân nhủ mầy cũng không lớn giọng nữa mà nói chuyện đàng hoàng với Tiêu Hoài Du “Ông nội gọi tôi về gấp như vậy có chuyện gì quan trọng sao??”.

“Tam thiếu về thì sẽ biết nhiệm vụ của tôi chỉ là gọi thông báo cho cậu biết vậy thôi”.

Nói rồi Tiêu Hoài Du liền cúp máy, từ trước đến giờ Thịnh Khải Luân không bao giờ ưa nổi Tiêu Hoài Du cũng là như vậy, bởi vì anh ta rất trung thành với Thịnh lão gia ngoài Thịnh lão gia ra thì ai cũng đứng hòng ra lệnh hay moi móc bất cứ tin tức gì từ miệng của anh ta, cũng chính vì tác phong làm việc nghiêm túc, cẩn thận, nhất mực nghe lệnh nên Thịnh lão gia đã cho Tiêu Hoài Du đi theo mình làm việc kể từ khi anh còn là một anh chàng sinh viên nhỏ tuổi

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thịnh Khải Luân về tới nhà thì thấy mọi người ai cũng có mặt đông đủ, anh đảo mắt nhìn một vòng thì thấy Diệp Hạ Lam đang ngồi bên cạnh bà nội của mình, anh ngó lơ đi chỗ khác xem như cô không tồn tại rồi lên tiếng hỏi Thịnh lão gia “Ông nội cho gọi con về gấp như vậy là có chuyện gì vậy??”.

Về mặt Thịnh lão gia trông có vẻ tức giận, ông ném một xấp hình lên bàn rồi quát “Con tự mình xem đi, thật không ra thể thống gì cả”.

Thịnh Khải Luân cầm mấy tấm hình lên xem, thì ra ngày hôm qua anh đi bar uống rượu gặp kẻ với cô gái khác đều đã bị ai đó chụp hình lại rồi đem về báo cáo tội trạng với ông nội anh, người đầu tiên mà Thịnh Khải Luân nghĩ tới là tác giả của vụ này chính là Diệp Hạ Lam, anh đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn Diệp Hạ Lam chăm chăm làm cho cô không rét mà run.

Thịnh Khải Luân vẫn giữ nét mặt bình tĩnh không chút nao núng “Mấy tấm hình này là sao vậy hả ông nội??”.

“Con còn dám hỏi ngược lại ông hay sao...tối qua là đêm tân hôn của con và Hạ Lam vậy mà con dám bỏ con bé một mình ở nhà đi ăn chơi đàn đúm bên ngoài, con đang tính dần mặt ông nội đó hả Khải Luân?”.

Thịnh Khải Luân cúi đầu “Con nào dám có ý nghĩ đó đâu ông nội, tại hôm qua gặp lại người bạn cũ cho nên có ra ngoài uống vài ly không ngờ lại say còn bị người ta “thừa nước đục thả câu”chụp lén để làm cho ông nội có cái nhìn không tốt về con nữa...con xin lỗi sau này con sẽ không làm như vậy nữa”.

“Con xin lỗi ông làm gì người mà con nên xin lỗi là Hạ Lam mới đúng”.

“Dạ con hiểu rồi”.

Mặt của Thịnh Khải Luân tối sầm lại nhưng vẫn cố gắng mỉm cười đi qua chỗ Diệp Hạ Lam đang ngồi, Diệp Hạ Lam liền cảm nhận được khí lạnh bức người truyền đến khi Thịnh Khải Luân ngồi xuống bên cạnh mình.

Thịnh Khải Luân nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy bàn tay của Diệp Hạ Lam, vẻ mặt anh dịu dàng khác hẳn với tối hôm qua lúc anh mắng cô, giọng nói cũng tràn ngập chân thành “Hạ Lam à, anh xin lỗi. . .anh hứa sau này sẽ không bỏ lại em một mình như vậy nữa đâu. . .em tha lỗi cho anh nha”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Khải Luân, cô không biết có nên tiếp tục tin những gì mà anh nói hay không nữa, người trước mặt cô và người tối qua ở Tiệp Trương Trang đều có gương mặt tuấn mỹ, đôi mắt như sao, lông mày đen rậm, sống mũi cao, nụ cười mê hoặc lòng người nhưng mà cứ như hai người hoàn toàn khác nhau vậy.

Diệp Hạ Lam đang suy nghĩ thì đột nhiên Thịnh lão phu nhân nắm lấy bàn tay còn lại của cô “Hạ Lam à, con tha thứ cho Khải Luân một lần đi mà dù sao nó cũng đã hối lỗi rồi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu với Thịnh lão phu nhân “Dạ con hiểu rồi bà nội”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ vui mừng chồm tới hôn lên gò má của Diệp Hạ Lam, mọi người trong nhà đều mỉm cười bảo “Vợ chồng son là vậy đó mà. . .”, nhưng chỉ có Diệp Hạ Lam mới biết giông bão sắp đổ bộ lên cuộc sống của mình thôi.

Lúc hôn Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân đã thì thầm vào tai cô chỉ đủ để cô và anh nghe thấy thôi “Cô hay lắm Diệp Hạ Lam, tôi nhất định sẽ khiến cô phải hối hận vì cuộc hôn nhân này”.

Diệp Hạ Lam kinh ngạc quay qua nhìn Thịnh Khải Luân nhưng mọi người cứ nghĩ cô là đang ngạc nhiên vì bị Thịnh Khải Luân hôn bất ngờ.

Lâm Tuệ Nghi liền mỉm cười bảo “Hạ Lam con không cần phải thấy ngại đâu dù sao hai đứa cũng là vợ chồng chính thức rồi mà với lại ở đây cũng chỉ toàn người nhà cả thôi”.

Diệp Hạ Lam cúi đầu ánh mắt của cô có vẻ đang hoang mang không biết Thịnh Khải Luân sẽ làm gì mình nhưng ai cũng nghĩ là cô đang mắc cỡ.

Thịnh Khải Tề đứng trên lầu thấy như vậy chỉ rừ mắt xuống rồi quay về phòng nếu còn tiếp tục chứng kiến người ta ân ái chắc có ngày anh vỡ tim ra mà chết mất.

Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam lưu lại Thịnh gia trang cũng không bao lâu anh liền lên tiếng nói với cả nhà” Con xin phép đưa Hạ Lam về trước, tụi con còn phải bàn xem nên đi hưởng tuần trăng mật ở đâu nữa”.

Thịnh lão gia liền vui vẻ đồng ý “Được. . .được tùy ý con vậy”.

Thịnh Khải Nam đi theo Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam ra ngoài, ông nói với Thịnh Khải Luân “Con lớn rồi cũng đã có vợ rồi thì phải trở thành người đàn ông có trách nhiệm với gia đình. . .phải đặt gia đình lên trên hết có biết không?”.

Thịnh Khải Luân liền mỉm cười “Con biết rồi mà ba. . .thôi con về đây”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Thịnh Khải Luân choàng tay ôm nhẹ Diệp Hạ Lam vào người mình “Chúng ta đi thôi em yêu”.

Diệp Hạ Lam liền cúi đầu chào tạm biệt Thịnh Khải Nam “Thưa ba con về”.

Thịnh Khải Nam nhìn Diệp Hạ Lam mỉm cười triu mến “Uh nếu Khải Luân có bắt nạt con thì nhớ nói với ba, ba nhất định sẽ phạt nó thật nặng mới thôi”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “Dạ con biết rồi ba” sau đó liền rời đi cùng Thịnh Khải Luân.

Diệp Hạ Lam cảm thấy rất hạnh phúc khi Thịnh Khải Nam và Lâm Tuệ Nghi yêu thương mình, họ cho cô cái cảm giác gọi là gia đình, thứ mà cô đã mất đi từ nhiều năm trước. Nếu mà ba mẹ của Diệp Hạ Lam còn sống chắc chắn họ cũng sẽ rất yêu thương và không để bất kỳ ai bắt nạt cô cả.

Thịnh Khải Lăng cũng đưa Tần Uyên Thi về nhà riêng, anh có vẻ không vui, Tần Uyên Thi liền hỏi “Làm gì mà mặt sụ xuống cứ như là bị ai đó ăn hết của cái mấy đòi vậy hả?”.

“Em thôi đi anh đã làm mọi cách vậy mà ông nội vẫn yêu thương Khải Luân nhất trong mắt ông chưa bao giờ có anh hết...đúng là thật là tức chết mà”.

Thịnh Khải Lăng cố tình chụp ảnh của Thịnh Khải Luân rồi gửi thư nặc danh tới nhà cho ông nội để có cái nhìn không tốt về đứa em họ của mình...anh phí bao công sức như thế nhưng chỉ mấy câu giải thích của Thịnh Khải Luân đã làm cho ông hết giận đúng là quá bất công mà.

Vì chuyện đó mà tâm trạng của Thịnh Khải Lăng đang rất bức bối.

Tần Uyên Thi bĩu môi “Bây giờ anh mới biết sao, nhìn vào đám cưới của anh và của chú ba thì cũng hiểu đối với ông ai quan trọng hơn rồi. Đám cưới của chúng ta đâu có long trọng như đám cưới của Khải Luân và Hạ Lam, áo cưới của em cũng đâu có đẹp như áo cưới của Hạ Lam, bà nội còn tặng cho cô ta một chiếc vòng bằng ngọc phi thúy màu trắng, đôi vòng ngọc phi thúy đó là quà đính ước của ông nội năm xưa đó, tại sao em không có mà cô ta lại được một chiếc chứ đúng là không công bằng mà”.

Thịnh Khải Lăng nghe Tần Uyên Thi cầu nhàu một hồi liền cảm thấy khó chịu anh cau gât giọng “Em im đi, đúng là đàn bà suốt ngày chỉ biết so đo ganh tị mấy chuyện vặt không biết nhìn ra trông rộng”.

Thịnh Khải Luân tự lái xe đưa Diệp Hạ Lam về Tiếp Tương Trang suốt cả chặng đường về nhà Thịnh Khải Luân cứ im lặng không nói tiếng nào hết về mặt cũng vẫn vậy lạnh lùng điềm tĩnh không vui cũng không buồn.

Đến nơi anh mở cửa xe kéo tay cô ra ngoài rồi lời cô đi vào nhà, vì Thịnh Khải Luân cao hơn Diệp Hạ Lam nhiều, anh chân dài nên đi nhanh còn Diệp Hạ Lam thì cứ như đang chạy theo phía sau anh vậy.

Vào trong nhà, Thịnh Khải Luân đóng sầm cửa lại rồi đẩy mạnh Diệp Hạ Lam ngã lên ghế sofa, anh nhào tới hung hãn đưa tay nắm lấy y phục cô đang mặc trên người rồi xé toạt ra như một con thú hoang làm cho Diệp Hạ Lam vô cùng hoảng sợ.

“Anh...đang...làm...gi vậy...?” Diệp Hạ Lam run rẩy kêu lên đồng thời ngời rúc người lại một góc dùng tay che trước ngực mình lại.

Thịnh Khải Luân nhìn cô bằng đôi mắt đỏ ngầu cũng tràn đầy tức giận, anh mỉm cười mà làm cho cô thấy lạnh buốt cả sống lưng “Cô hỏi tôi làm gì sao??? Tôi đang làm chuyện mà một người chồng nên làm với vợ của mình đó thôi”.

Thịnh Khải Luân đưa ngón tay trở lên ngoắc ngoắc Diệp Hạ Lam “Qua đây chúng ta tân hôn bù cho tối hôm qua...”.

Diệp Hạ Lam run sợ lắc đầu ngoay ngoay “Không...em...không muốn đâu...” nước mắt của Diệp Hạ Lam cũng vô thức từ khóe mắt lăn dài xuống trên má cô.

“Chẳng phải đêm qua tôi không làm chuyện đó với cô nên cô chạy tới Thịnh gia trang tố cáo tôi ra ngoài ăn chơi đó sao??? ”.

“Khải Luân em...thật sự không biết gì hết mà...”.

Thịnh Khải Luân bước tới gần đưa tay nâng cằm của Diệp Hạ Lam lên bắt cô đối mặt với mình, giọng nói lạnh lẽo “Chẳng phải cô cả gan thuê người theo dõi rồi chụp hình tôi để móc tội với ông nội hay sao?”.

Diệp Hạ Lam lắc đầu cố giải thích “Em thật sự...không biết...gi về chuyện đó hết mà...sáng nay là Tiêu thư ký đến đón em qua...Thịnh gia trang...em thật sự không có làm gì hết mà”.

Thịnh Khải Luân đột ngột dời tay xuống bóp cổ của Diệp Hạ Lam, anh dùng lực rất mạnh không chút nương tay,cô đưa tay lên giữ tay của Thịnh Khải Luân lại nhưng vô ích, thấy cô chật vật anh kéo căng khóe môi cảm thấy hài lòng “Sao hả? khó chịu lắm sao??? Thật không ngờ là cô cũng biết sợ chết đó chứ?”.

Diệp Hạ Lam vẫn cố gắng giải thích “Em...thật...sự...không...có...làm”.

Thịnh Khải Luân lại dùng lực mạnh hơn chút nữa làm cho Diệp Hạ Lam không thở được nữa, mặt cô chuyển sang trắng bệch, ánh mắt của anh sắc như dao lam gần từng tiếng “Còn cứng miệng được sao, tôi ghét nhất chính là hạng người dám làm mà không dám nhận đó cô biết không??? ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Diệp Hạ Lam không còn sức đối kháng, cô cũng dần buông tay của Thịnh Khải Luân ra, Thịnh Khải Luân thấy nước mắt của Diệp Hạ Lam liên tục chảy xuống, trước giờ anh cũng chưa bao giờ đối xử với phụ nữ nặng tay như vậy nên khi thấy cô không chịu đựng được nữa liền miễn cưỡng buông tay ra.

Diệp Hạ Lam ngồi dậy ho sặc sụa, cả người cô lạnh đi nếu chỉ ít phút nữa thôi mà không nhận được không khí thì có lẽ là cô chết thật rồi, ranh giới giữa sự sống và cái chết thật mỏng manh làm sao, đứng ở giữa thật sự rất đáng sợ.

Thịnh Khải Luân thấy Diệp Hạ Lam khóc trong đầu thầm nghĩ “ Lần đầu tiên mình làm một người con gái khóc...”, anh nhìn làn da trắng nõn mà không tí vết của cô, y phục trên người rách tả tơi nửa kín nửa hở thật rất có sức mê hoặc người ta phạm tội “thật yêu nghiệt...cô ta khóc mà vẫn quyến rũ đến như vậy”.

Thịnh Khải Luân cởi áo khoác ra ném về phía của Diệp Hạ Lam “ Làm ơn mặc vào đi, nhìn thấy thân thể của cô đúng là chuyện đáng buồn nôn nhất trong cuộc đời của tôi đó”.

Diệp Hạ Lam vẫn ngồi co rúc chân lên cúi đầu úp mặt xuống mà thổn thức, Thịnh Khải Luân khẽ nhủ mày, giọng vẫn lạnh như băng cất tiếng nói “ Nước mắt chỉ có giá trị với những người thật sự yêu thương và biết đau lòng vì mình mà thôi...cho nên cô đừng nghĩ có thể dùng nước mắt làm cho tôi mềm lòng, đây là chuyện không bao giờ có thể xảy ra đâu”.

Thịnh Khải Luân nói rồi liền bỏ đi lên phòng mặc kệ Diệp Hạ Lam ngồi đó một mình.

Một lúc sau,Diệp Hạ Lam đứng dậy đi từng bước nặng nề kèm theo run sợ mà đi lên phòng, mở cửa phòng ra cô nghe tiếng nước chảy có lẽ Thịnh Khải Luân đang tắm rửa bên trong, cô đi từng bước nhẹ nhàng tới tủ quần áo rồi nhẹ nhàng mở tủ lấy một đồ khác rồi qua căn phòng khác thay đồ.

Thịnh Khải Luân tắm rửa xong bước ra ngoài thì nghe tiếng chuông cửa vang lên liền hỏi nên đi xuống lầu mở cửa thì bất ngờ khi thấy má Lý đứng bên ngoài, anh cất giọng hỏi “ Má Lý, bà tới đây có chuyện gì vậy??”.

Má Lý xách túi hành lý lên “ Lão gia bảo tôi qua đây dọn dẹp nhà cửa, tam thiếu phu nhân còn đang đi học cho nên lão gia sợ tam thiếu phu nhân không lo xuê, với lại lão gia nói không muốn làm ảnh hưởng đến chuyện học tập của cô ấy vì mấy việc vặt ở nhà, xin phép tam thiếu cho tôi vào trong”.

Thịnh Khải Luân né người qua cho má Lý đi vào trong, trong đầu anh thầm nghĩ “ Lấy cớ phụ giúp việc nhà chứ thật ra là đang sai người giám sát mình đây mà...ông nội đứng là cao tay”.

Thịnh Khải Luân xoay người tính đi lên lầu thì bất chợt nhìn thấy cái áo tây trang của mình nằm nguyên vị trí mà anh ném tới lúc này, anh khẽ nhủ mày đi tới cúi người nhặt lên rồi đi thẳng lên phòng ngủ chính.

Diệp Hạ Lam tự nhốt mình trong căn phòng kia nửa ngày trời cho đến lúc tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên bên ngoài “ Hạ Lam, mở cửa ra cho anh đi”.

Diệp Hạ Lam liền rung mình một cái, Thịnh Khải Luân đột nhiên đổi cách xưng hô như vậy chắc chắn là có chuyện chẳng lành rồi, Diệp Hạ Lam ngồi ôm chặt con gấu bông, cô run lên cầm cập.

Ting...

Diệp Hạ Lam mở điện thoại lên xem thì thấy tin nhắn của Thịnh Khải Luân gửi tới “ Cho cô 1 phút đi qua phòng ngủ chính gặp tôi nếu không...”.

Câu chữ bỏ lửng giữ chừng càng làm cho Diệp Hạ Lam cảm thấy lo lắng hơn, cô đi qua phòng ngủ chính, đứng chần chừ bên ngoài hồi lâu vừa tính đưa tay lên gõ cửa thì đột nhiên cửa phòng mở ra Thịnh Khải Luân xuất hiện trước mặt cô.

Diệp Hạ Lam vô thức lùi lại phía sau mấy bước, hành động nhỏ đó của cô lọt vào mắt Thịnh Khải Luân làm cho anh thấy không vui liền lên tiếng “ Tôi có ăn thịt cô đâu mà sợ chứ...dám kết hôn với tôi thì cô còn gì phải sợ nữa chứ...mau vào trong đi tôi có chuyện cần nói”.

Thịnh Khải Luân lách người qua cho Diệp Hạ Lam đi vào trong, cô vốn không muốn bước vào phòng cùng với Thịnh Khải Luân chút nào hết nhưng làm trái ý của anh thì chắc chắn không có kết quả tốt đẹp gì cho nên cô đành miễn cưỡng đi vào.

Thịnh Khải Luân ngồi xuống sofa gần cửa sổ sát đất rồi chỉ tay chỗ đối diện có ý kêu Diệp Hạ Lam ngồi xuống, cô cũng không dám trái lệnh liền ngồi xuống.

Thịnh Khải Luân bưng tách cà phê lên uống một ngụm rồi nói “Ông nội đã phái má Lý tới đây để giám sát chúng ta rồi đó”.

Diệp Hạ Lam gật đầu “ Uh”.

“ Trước mặt má Lý cô biết phải làm gì rồi chứ?!”

Diệp Hạ Lam gật đầu có ý nói đã hiểu.

Thịnh Khải Luân nhìn thấy cô vẫn còn đó nên chồm tới tính xem thử thì Diệp Hạ Lam vội đứng dậy cách xa anh mấy bước, về mặt cô vô cùng sợ hãi, Thịnh Khải Luân lại thấy có chút xót lòng nhưng vẫn lạnh lùng nói “ Nếu lần sau còn dám xen vào chuyện của tôi nữa thì cẩn thận cái cổ nhỏ bé của cô không còn nằm nguyên vị trí cũ đâu đó”.

Diệp Hạ Lam quay người tính bước đi thì Thịnh Khải Luân liền hỏi “ Cô muốn đi đâu??”.

“ Phòng này của anh...cho nên em sẽ ở ngủ ở phòng dành cho khách”.

“ Không cần cô cứ ngủ ở phòng này với tôi là được rồi...ai biết được má Lý sẽ đi kiểm tra lúc nào”.

“Nhưng...”.

Thịnh Khải Luân lại trợn mắt lên trắng dã lớn tiếng hỏi gằn lại “Cô dám cãi lời tôi sao??”.

Diệp Hạ Lam yếu ớt lắc đầu trong run sợ “Dạ không”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Má Lý dọn cơm trưa rồi mời Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam xuống ăn cơm, hai người ngồi vào bàn ăn thì má Lý liền đi vào bếp.

Thịnh Khải Luân chờ má Lý đi rồi liền thờ dài nói với Diệp Hạ Lam “Nhìn thấy mặt cô đúng là nuốt cơm không trôi mà”.

Diệp Hạ Lam liền biết thân biết phận mà đứng dậy đi lên phòng, má Lý quay ra thấy cái chén trên bàn vẫn còn chưa được ai động tới còn Diệp Hạ Lam đang đi lên lầu nên liền hỏi “Tam thiếu phu nhân cô hình như cô chưa ăn cơm?!”.

Diệp Hạ Lam quay đầu lại nhìn má Lý rồi mỉm cười “Con thấy hơi mệt không muốn ăn con lên phòng nằm nghỉ một lát khi nào thấy đói thì sẽ ăn sau”.

“Dạ, khi nào tam thiếu phu nhân thấy đói cứ gọi tôi nha”.

“Dạ được”.

Diệp Hạ Lam đi vào phòng đóng cửa lại rồi đứng tựa người vào cánh cửa tự hỏi bản thân mình “Diệp Hạ Lam nếu được lựa chọn lại một lần nữa cô có đồng ý kết hôn với Thịnh Khải Luân hay không đây???”, cô đi tới ngồi nhìn qua cửa sát đất, mắt rũ xuống.

Người nắm giữ trái tim đó trước đây rất yêu thương cô, luôn bảo vệ cô, xem cô như một phần sinh mạng của mình còn người bây giờ nắm giữ trái tim đó lại đối xử với cô rất lạnh lùng còn có cả khinh miệt và chán ghét.

Diệp Hạ Lam nhìn xa xăm rồi lầm bầm “Chí Bằng, anh đang trừng phạt em có đúng không???”.

Đột nhiên tiếng của Thịnh Khải Luân vang lên “Cô cũng giỏi quá nhỉ, đã kết hôn với tôi mà trong lòng vẫn tơ tưởng tới người đàn ông khác còn dám nhắc tên của người đó trước mặt tôi nữa”.

Diệp Hạ Lam giật mình quay lại phía sau thì thấy Thịnh Khải Luân đang dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn mình, cô vội lên tiếng giải thích “Khải Luân à, anh đừng hiểu lầm, thật ra Chí Bằng là...”.

Thịnh Khải Luân liền lên tiếng chặn câu nói của Diệp Hạ Lam lại “Không cần giải thích tôi không muốn nghe, dù sao thì cô và cái người tên Chí Bằng đó có quan hệ gì thì tôi cũng chẳng quan tâm”.

Ba chữ “chẳng quan tâm” quả thật rất đơn giản nhưng lại cũng là ba từ tàn nhẫn nhất trong bất cứ mối quan hệ nào.

Diệp Hạ Lam cứng họng không nói được gì nữa nên cô lặng lẽ đi xuống lầu ăn cơm, ăn cơm rồi thì mới có sức mà tiếp tục chiến đấu chứ.

Trước giờ có sóng to gió lớn gì mà cô chưa từng vượt qua chẳng lẽ một Thịnh Khải Luân lại làm cho cô gục ngã hay sao, cô không cho phép bản thân buông xuôi theo số mệnh... không bao giờ chấp nhận như vậy.

Buổi tối, Thịnh Khải Luân nằm trên giường lướt điện thoại, tư thế rất nhàn nhã, Diệp Hạ Lam chỉ dám ngồi từ xa mà nhìn anh thôi, Thịnh Khải Luân nhìn vào màn hình điện thoại thì thấy Diệp Hạ Lam đang ngồi ngơ ngác nhìn về phía mình anh cau mày rồi quay qua nhìn cô.

Diệp Hạ Lam vội quay mặt nhìn ra hướng cửa sổ, cô rất sợ ánh mắt sắc lạnh của anh.

Thịnh Khải Luân lạnh giọng hỏi “Cô muốn ngủ trên giường hay trên sofa???...nếu cô ngủ trên giường thì tôi sẽ ngủ trên sofa”.

Diệp Hạ Lam đứng dậy đi tới chỗ công tắc bấm tắt đèn rồi đi qua giường lấy một cái gối sau đó lẳng lặng đi qua sofa nằm xuống, cô không muốn khóc mà tự nhiên nước mắt lại cứ rơi, nếu biết yêu một người là khổ như vậy thì thà từ đầu không yêu có lẽ sẽ tốt hơn...

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn thấy bóng lưng của Diệp Hạ Lam tự nhiên lại cảm thấy đáng về của cô rất cô đơn rất đáng thương nhưng anh cũng chẳng để tâm tới.

Lúc Thịnh Khải Luân mở mắt ra thì trời đã sáng, anh ngồi dậy nhìn về phía sofa thì không thấy Diệp Hạ Lam đâu cả, anh đi làm vệ sinh cá nhân rồi xuống

lầu.

Má Lý thấy Thịnh Khải Luân đi xuống liền kéo ghế ở bàn ăn ra “Tam thiếu gia, mời cậu qua dùng bữa sáng”.

Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Luân bước chân tới bàn ăn liền buông muống dưa trong tay ra đứng dậy.

Má Lý liền nói “Tam thiếu phu nhân sao cô ăn ít vậy??”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười nhạt “Dạ con ăn no rồi...con lên phòng thay đồ đi học kéo muộn mất”.

Thịnh Khải Luân cũng chẳng mấy quan tâm anh nhàn nhã ngồi vào bàn ăn, nâng tách cà phê uống một ngụm rồi bắt đầu cầm muống dưa lên ăn bữa sáng.

Lúc ăn xong, Thịnh Khải Luân hỏi má Lý “Má Lý, mấy món này ngon đấy, sao trước giờ không thấy bà nấu món này ở Thịnh gia trang vậy?”.

Má Lý nhún vai “Dạ mấy món điểm tâm hôm nay là tam thiếu phu nhân đích thân nấu cho tam thiếu gia ăn đó chứ, tôi nào có biết món này đâu mà nấu”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ ngạc nhiên rồi gật đầu “Ừ”.

Thịnh Khải Luân thoáng nghĩ “Nuôi thêm một Diệp Hạ Lam trong nhà cũng không đến nỗi tệ, ít nhất cũng biết cách làm thỏa mãn cái bao tử của mình...cũng không phải là phế vật, thôi thì tạm chấp nhận vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Lúc Thịnh Khải Luân vào phòng, Diệp Hạ Lam liền xách ba lô đi ra khỏi phòng để tránh bị anh gây sự.

Diệp Hạ Lam vừa bước ra khỏi nhà là đã thấy Tiêu Hoài Du đứng trước cổng chờ sẵn, thấy Diệp Hạ Lam đi tới Tiêu Hoài Du liền cúi đầu đáng vẻ vô cùng cung kính “Chào buổi sáng tam thiếu phu nhân”.

Diệp Hạ Lam cũng chào lại Tiêu Hoài Du “Chào anh thư ký Tiêu...anh tới tìm Khải Luân sao? anh ấy đang ở bên trong đó anh vào đi”.

Tiêu Hoài Du lắc đầu “Tôi không tới tìm tam thiếu, từ ngày hôm nay tôi sẽ là tài xế đưa đón tam thiếu phu nhân đi học”.

Diệp Hạ Lam liền xua tay “Ồ không cần đâu thư ký Tiêu à, tôi tự mình đi tới trạm tàu điện ngầm là được rồi, tôi không muốn làm phiền anh đâu”.

Đột nhiên giọng của Thịnh Khải Luân vang lên “Chẳng phải gả cho tôi là cũng vì được đi xe sang trọng, ở nhà cao cửa rộng, tiền xài cả đời không hết hay sao...còn bày đặc giả vờ thanh cao”.

Diệp Hạ Lam quay người lại thì thấy Thịnh Khải Luân mặc tây trang màu xanh lam áo sơ mi bên trong màu trắng, anh tùy tiện mở hai nút áo cổ để lộ ra xương quai xanh, hai tay cho vào túi quần đáng vẻ thư thả nhìn cứ như nam thần.

Diệp Hạ Lam rũ mắt xuống “Em gả cho anh không phải vì những thứ mà anh đã nói...nhà cửa, xe cộ, tiền bạc em đều có thể tự mình tạo ra không nhất thiết là phải dựa dẫm vào anh...trước đó không có anh em vẫn có thể sống tốt cơ mà...”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi mỉm cười như có như không “Trên đời chỉ cần có tiền là có tất cả cơ mà...cô có dám nói cô gả cho tôi không phải vì tiền đi, nếu tôi là một thằng ăn mày đầu đường xó chợ liệu cô có cam tâm tình nguyện ở bên cạnh tôi hay không hả???...hay là vì cái vị trí tam thiếu phu nhân của Thịnh gia mà cô bất chấp thủ đoạn”.

“Tiền bạc không mua được tất cả đâu Khải Luân à, nếu không ngày hôm nay đã không có một Thịnh Khải Luân mạnh khỏe đứng ở đây mà lẳng mạp em đâu...còn nữa, anh cứ thử trở thành một tên ăn mày đầu đường xó chợ đi rồi sẽ biết em có cam tâm tình nguyện gả cho anh hay không”.

“Cô...giỏi lắm”.

“Cũng không còn sớm nữa, xin phép anh em đi học”.

Diệp Hạ Lam ngồi vào xe của Tiêu Hoài Du, xe chạy đi, Thịnh Khải Luân đứng nhìn theo với vẻ mặt tức giận “Dám trả treo với mình đúng là ăn gan hùm rồi mà...cứ chờ đó tôi nhất định bắt cô đầu hàng vô điều kiện cho mà xem”.

Tiêu Hoài Du nhìn qua kính chiếu hậu thấy sắc mặt của Diệp Hạ Lam rất kém nên liền lên tiếng hỏi “Tam thiếu phu nhân cô không vui vì mấy lời mà tam thiếu nói lúc nãy sao??”.

Diệp Hạ Lam ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Hoài Du rồi nói “ Không phải...tôi rất sợ đi xe hơi mỗi lần đi xe hơi tôi đều cảm thấy lo lắng và sợ hãi, cảm giác rất tù túng khó chịu”.

Tiêu Hoài Du nhún mày “ Tại tam thiếu phu nhân lại sợ đi xe hơi chứ?”.

“ Không giấu gì anh lúc tôi lên 8 tuổi cả gia đình tôi đều mất trong tai nạn giao thông cho nên tôi luôn bị ám ảnh mỗi khi bước chân lên xe hơi”.

Tiêu Hoài Du gật đầu ra vẻ thông cảm “ À hèn gì mà lần trước tam thiếu đến trường đón cô về nhà tôi thấy sắc mặt cô không tốt “.

Diệp Hạ Lam cười nhạt “ Anh ấy lái xe với tốc độ quá nhanh làm tôi thấy sợ hơn bình thường”.

Tiêu Hoài Du nhìn Diệp Hạ Lam rồi mỉm cười động viên cô “ Tam thiếu phu nhân cứ yên tâm tôi sẽ chạy chậm, nhất định đưa đón cô đi về an toàn”.

“ Cảm ơn anh thư ký Tiêu, mà anh đừng gọi tôi là tam thiếu phu nhân nữa cứ gọi là Hạ Lam đi”.

“ Dạ tôi hiểu rồi”.

Thịnh Khải Tề đến trường thì vô tình gặp cậu em trong lớp nghệ thuật gốm sứ ở cantin, Trình Dạng vẫy tay rồi chạy tới chỗ của Thịnh Khải Tề ngồi “ Anh Khải Tề sao dạo này không thấy anh qua lớp của em chơi vậy, cũng không thấy anh đến câu lạc bộ guitar luôn, bộ có chuyện gì xảy ra hay sao vậy anh?”.

Thịnh Khải Tề nhìn Trình Dạng rồi khẽ mỉm cười nhạt “ Không có, tại dạo này anh đang tập trung vào tác phẩm dự thi cho nên không có thời gian đến câu lạc bộ guitar sinh hoạt cùng mọi người”.

Trình Dạng cười một cách trẻ con “ Hi hi vậy mà em cứ tưởng anh giận ai nên không thèm tới chứ”.

“ Anh mà giận được ai quá 1 ngày đâu chứ”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Trình Dạng thấy Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc đi vào cantin liền đứng dậy vẫy tay “ Hạ Lam, Lục Ngạc qua bên đây ngồi này”.

Diệp Hạ Lam và Lục Ngạc liền đi qua chỗ của Trình Dạng, anh liền nói “ Để mình giới thiệu một chút đây là anh Khải Tề của khoa hội họa là đàn anh khóa trên tụi mình, anh ấy chơi guitar hay lắm luôn đó nha”.

Mắt của Lục Ngạc sáng rỡ lên liền nhìn Thịnh Khải Tề mỉm cười “ Chào anh em tên là Lục Ngạc nghe danh anh đã lâu bây giờ mới được gặp mặt thật là vinh hạnh quá”.

Thịnh Khải Tề cũng nở một nụ cười nhẹ với Lục Ngạc “ Hihi chào em, lời đồn trong trường thường là thổi phồng sự thật chứ anh cũng là một người bình thường như bao người khác thôi”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu chào Thịnh Khải Tề, hai người vốn đã gặp mặt nói chuyện ở Thịnh gia trang vài lần nhưng mối quan hệ chị dâu em chồng này có lẽ càng ít người biết thì càng tốt bởi vì hôn sự của cô và Thịnh Khải Luân vốn không có công khai ra bên ngoài.

Trình Dạng nói Thịnh Khải Tề “ Anh Khải Tề đây là Hạ Lam, sinh viên có sức sáng tạo cừ nhất lớp em đó anh, tác phẩm gốm sứ của cậu ấy làm ra luôn được đánh giá cao”.

Thịnh Khải Tề nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt phức tạp rồi nhẹ nở một nụ cười “ Chào em, anh tên là Thịnh Khải Tề là sinh viên khoa hội họa cũng là thành viên trong câu lạc bộ guitar của trường mình, nếu em cảm thấy có hứng thú với guitar thì tham gia câu lạc bộ của tụi anh nha”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “ Dạ được ạ”.

Lục Ngạc tỏ ra rất khoái chí liền nói với Diệp Hạ Lam “ Hạ Lam à, hay là mình đăng ký câu lạc bộ guitar ngay đi nha mình rất muốn học guitar đó”.

Diệp Hạ Lam gật đầu “ Được hihi”.

Thịnh Khải Tề lại lên tiếng hỏi “ Ba người thân nhau như vậy chắc hẳn là bạn lâu năm rồi?”.

Trình Dạng liền gật đầu “ Anh hay ghé gặp một lần đã biết tụi em là bạn lâu năm rồi hihi...thật ra tụi em quen nhau từ hồi trung học lận lên đại học thì mỗi

người đi theo ước mơ riêng của mình Lục Ngạc thì học kế toán còn em và Hạ Lam lại có cùng sở thích làm gốm nên mới học chung lớp đó anh”.

“Uhm thì ra là vậy...nhưng sao trước giờ trong lớp anh thấy em và Hạ Lam cũng không thân nhau lắm thì phải”.

Diệp Hạ Lam liền nói “Tại vì mỗi lần đi chung với nhau ai cũng nói nhìn hai đứa cứ như tình nhân nên không đi chung nữa đó mà”.

Thịnh Khải Tề tỏ vẻ ngạc nhiên “À thì ra là thế không ngờ đại học rồi mà vẫn còn cái trò ghép đôi như mấy đứa con nít hì”.

Thịnh Khải Tề có chút chạnh lòng hồi tiếc nếu ngày từ đầu anh mạnh dạng một chút thì đã có lẽ đã làm quen được với Diệp Hạ Lam từ lâu cũng không phải rơi vào cảnh chị dâu em chồng khó chấp nhận như bây giờ.

Tan học, Tiêu Hoài Du đến đại học Z đón Thịnh Khải Tề và Diệp Hạ Lam, cả hai ngồi cạnh nhau ở băng ghế phía sau, không khí im lặng đến ngột ngạt Thịnh Khải Tề dần dần một lúc rồi lên tiếng bắt chuyện với Diệp Hạ Lam “Hạ Lam”.

Diệp Hạ Lam quay qua nhìn Thịnh Khải Tề “Hả? anh có chuyện gì muốn nói sao??”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười “Ở trường tôi lớn tuổi hơn cô nên cô gọi tôi là anh thì đúng nhưng khi ra khỏi trường cô lại là chị dâu của tôi đó nên đừng khách sáo như vậy cứ gọi tên Khải Tề cho hợp gia phong đi”.

Diệp Hạ Lam khó xử nói “Nhưng anh lớn hơn tôi 1 tuổi...tôi không quen gọi tên như vậy đâu”.

“Chị cứ xem như tôi nhỏ tuổi hơn chị là được rồi với lại chúng ta là người một nhà nên chị không cần phải câu nệ gì đâu”.

Diệp Hạ Lam không biết nên làm thế nào nên gật đầu cho qua rồi nói sang chủ đề khác “À sao anh lại học hội họa vậy tôi thấy các tác phẩm của anh trưng bày trong sảnh chính của trường rất là đẹp tôi rất thích hì”.

Ánh mắt Thịnh Khải Tề có chút niềm vui lóe sáng lên nhưng đồng thời cũng nhuộm màu bi thương khó tả “Tôi thích hội họa từ bé, hồi đó bạn bè ai cũng cười nhạo tôi vì tôi ước mơ trở thành họa sĩ đó”.

“Mấy bạn đó kỳ quá sao có thể cười nhạo ước mơ của người ta chứ...tôi ủng hộ anh hìhi có lên tôi tin là trong tương lai gần anh sẽ trở thành một họa sĩ nổi tiếng lúc đó những ai từng cười nhạo anh chắc chắn sẽ thấy rất xấu hổ cho mà xem”.

Diệp Hạ Lam không biết chính thái độ quyết liệt và nụ cười ngây thơ này đã trở thành một phần động lực rất lớn để Thịnh Khải Tề cố gắng thực hiện ước mơ này... nhưng cũng chính vì điều đó mà Thịnh Khải Tề lại thấy tim mình nhói đau hơn, bởi vì cô gái mà giữ trong tim suốt bao nhiêu năm qua lại chẳng có chút hồi ức gì về anh hết...bởi vì cô gái mà anh đem lòng yêu thương bao nhiêu năm bấy giờ đã là vợ của người khác và là chị dâu của anh, Thịnh Khải Tề nở một nụ cười nhạt đầy chua xót trên môi.

Diệp Hạ Lam thấy Thịnh Khải Tề im lặng hồi lâu liền hỏi “Khải Tề anh không sao chứ??!”.

Thịnh Khải Tề lắc đầu “À không tôi rất cảm kích vì chị ủng hộ tôi hìhi”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Xe chạy vào Tiệp Tương Trang, Diệp Hạ Lam xuống xe rồi vẫy tay tạm biệt Thịnh Khải Tề và Tiêu Hoài Du rồi đi vào nhà.

Thịnh Nhất Phi liền từ trong nhà đi ra lao tới chỗ Diệp Hạ Lam ôm lấy cánh tay cô “Chị Hạ Lam, cuối cùng chị cũng đi học về rồi em chờ chị này giờ rồi đó”.

Diệp Hạ Lam nhìn Thịnh Nhất Phi rồi mỉm cười hỏi “Em chờ chị làm gì bộ có chuyện gì cần chị giúp hả??”.

Thịnh Nhất Phi liền gật đầu “Đúng rồi đó hìhi em ở nhà buồn quá nên mới qua đây tìm chị nói chuyện đó... với lại chị có biết nấu ăn không dạy cho em với, suốt ngày mẹ cứ bảo em ăn hại không làm cái gì ra hồn hết á”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười rồi kéo Thịnh Nhất Phi vừa đi vào trong nhà vừa hỏi “Thế bây giờ em muốn làm gì? Và chị có thể giúp gì được cho em đây??”.

Đôi mắt của Thịnh Nhất Phi sáng rỡ lên “Chị cần ở bên chị dâu xinh đẹp là tâm hồn đầy tổn thương của em đã cảm thấy được an ủi nhiều lắm rồi hì”.

Diệp Hạ Lam thấy tức cười vì cái vẻ trẻ con của Thịnh Nhất Phi liền nói “Nè nếu em mà là con trai thì chắc con gái trên thế giới này đã đổ rần rần vì em hết rồi đó”.

Thịnh Nhất Phi nháy mắt với Diệp Hạ Lam một cái “ Em học hỏi từ anh trai của em hết đó...anh Khải Luân là thánh thủ thánh đồ nha, chị nên cẩn thận với mấy cô gái khác, mỗi lần đi ra đường đều phải canh chừng thật kỹ hìh”.

Diệp Hạ Lam nghe xong câu đó thì cảm thấy có chút mất mát nên Thịnh Nhất Phi liền an ủi cô “ Em nói đùa thôi, chứ nếu anh ấy mà dám lăng nhăng em nhất định sẽ không tha cho anh ấy và cả hồ ly tinh đâu”.

Diệp Hạ Lam cong môi lên mỉm cười tỏ vẻ cảm kích cô em chồng dễ thương đáng yêu của mình, từ ngày cô bước chân qua ngưỡng cửa nhà họ Thịnh thì Thịnh Nhất Phi luôn là người nhiệt tình với cô nhất.

Cô bé đó thường rủ cô đi mua sắm còn tốt bụng giới thiệu mấy nhãn hiệu tốt và giúp cô lựa chọn những bộ trang phục phù hợp với giới thượng lưu, chẳng những vậy Thịnh Nhất Phi không ngăn ngại hoàn cảnh của Diệp Hạ Lam mà giới thiệu Hạ Lam làm quen với bạn bè của mình với tư cách là chị của mình, cho nên Diệp Hạ Lam cũng muốn làm một chút gì đó xem như là báo đáp cô bé kia.

Diệp Hạ Lam nghĩ nghĩ một hồi rồi lên tiếng hỏi “Nhất Phi em có thích nấu ăn không? Chúng ta đi siêu thị mua ít thực phẩm rồi chị dạy em một vài món ăn cơ bản có được không?”.

Đôi mắt của Thịnh Nhất Phi sáng rỡ lên như hai cái đèn pha xe hơi, gật đầu như giả vờ “ Được vậy thì hay quá hìh, mai mốt em có mấy món bỏ túi để lên mặt với ông bà nội và ba mẹ hahaha”.

“ Vậy để chị vào nhà cất ba lô rồi chúng ta đi nha”.

“ Dạ được”.

Diệp Hạ Lam và Thịnh Nhất Phi đi dạo một vòng trong siêu thị, lúc bước tới gian hàng bán cam thì vô tình gặp Trương Cận Trung đang đứng xem, Nhất Phi cũng quen biết Cận Trung từ nhiều năm trước nên thân thiện lên tiếng chào hỏi “ Hi anh Cận Trung”.

Trương Cận Trung nhìn Thịnh Nhất Phi mỉm cười rất trìu mến nhưng khi anh thấy Diệp Hạ Lam đứng bên cạnh thì nụ cười trở nên gượng gạo khó chịu, anh nhìn Hạ Lam bằng ánh mắt khinh蔑 một hồi.

Thịnh Nhất Phi còn nhỏ tuổi nên không tinh ý nhận ra sự thay đổi nhỏ trên gương mặt của Trương Cận Trung nhưng còn Diệp Hạ Lam thì khác, từ năm 8 tuổi cô đã phải nhìn sắc mặt người khác mà sống nên hiển nhiên chút thay đổi của Trương Cận Trung không thể qua mắt cô được.

Thịnh Nhất Phi vẫn tươi cười nói “ Anh Cận Trung, trùng hợp quá hìh em với chị dâu xinh đẹp của em cũng đang tính mua cam nè hìh”.

Trương Cận Trung gật đầu mỉm cười đáp “ Ừ trùng hợp quá haha”.

Thịnh Nhất Phi thấy bên kia bán bánh gato rất bắt mắt liền hồn hờ nói với Diệp Hạ Lam “ Chị Hạ Lam, chị cứ đứng đây chọn cam đi nha em qua bên kia mấy cái bánh ngọt để làm đồ tráng miệng”.

Thấy cái vẻ hấp tấp của Thịnh Nhất Phi cô đưa tay đỡ trán “ Từ từ thôi Nhất Phi em đi nhanh quá sẽ ngã đó”.

Thịnh Nhất Phi quay đầu lại mỉm cười “ Dạ em biết rồi hìh”.

Trương Cận Trung thấy Diệp Hạ Lam và Thịnh Nhất Phi thân thiết với nhau như vậy liền nhếch môi cười khinh, liếc xéo cô một cái rồi lên tiếng “ Thì ra đây là cách mà cô lấy lòng mọi người ở Thịnh gia, một cô gái xinh đẹp như thế tiếc là tâm hồn lại quá xấu xa, độc ác “.

Diệp Hạ Lam quay sang nhìn Trương Cận Trung rồi nhướn mày hỏi “ Anh nói vậy là có ý gì?”.

Trương Cận Trung nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt khinh蔑 “ Cô khỏi giả vờ với tôi làm gì cho mắc công, loại người vì tiền mà bất chấp thủ đoạn như cô tôi gặp qua cũng nhiều rồi, Nhất Phi còn nhỏ tuổi nên ngây ngô không biết còn tôi quá lời đời rồi cô hiểu không?”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Diệp Hạ Lam vẫn bình thản đáp “ Bây giờ thì tôi hiểu vì sao mấy năm nay lại có nhiều vụ án oan như thế rồi, nguyên nhân có lẽ vì những vị luật sư nhìn đời bằng đôi mắt trần thị chứ không cần chứng cứ như luật sư Trương đây”

Trương Cận Trung cau mày tỏ vẻ khó chịu “ Cô...”.

Diệp Hạ Lam tỏ thái độ chân thành “ Tôi hy vọng mọi nhận xét và phán đoán của anh về người khác đều đúng chứ đừng đẩy người ta vào vòng lao lý oan uổng như những tiền lệ đã có”.

Trương Cẩm Trung cãi không lại liền châm chọc Diệp Hạ Lam “Tôi có ra sao thì cũng không cần cô lo, cô hãy lo cho bản thân của mình đi, lấy một người không yêu thương mình đã vậy còn đồng sàng dị mộng, thật không dễ dàng gì đúng không?”.

Diệp Hạ Lam cười nhạt “Nếu anh đã bảo tôi đừng quan tâm đến anh thì anh cũng đừng quan tâm đến tôi làm gì”.

“Tôi chỉ có lòng tốt khuyên cô sớm ly hôn với Khải Luân, nếu không cuộc sống của cô cũng chẳng khác gì địa ngục đâu. . . trong lòng cậu ấy từ trước đến nay chỉ có một người là Hạ Mạt mà thôi không có chỗ cho một kẻ cơ hội như cô đâu”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười cảm kích “Tôi rất biết ơn anh vì đã nghĩ cho tôi. . .tôi sẽ ghi nhớ và sẽ suy nghĩ chuyện này”.

Suốt quãng đường, xe chạy từ siêu thị về nhà Diệp Hạ Lam vẫn bình thường vẫn cười nói với Thịnh Nhất Phi như chưa từng gặp Trương Cẩm Trung và phải nghe những lời cay cú của anh ta.

Hai chị em Thịnh Nhất Phi và Diệp Hạ Lam về đến nhà liền kéo nhau đi vào nhà bếp, Nhất Phi mặc tạp dề màu hồng, Hạ Lam thì mặc cái màu xanh biển trông rất dễ thương, má Lý được phép nghỉ ngơi sớm.

Vì muốn có không gian riêng ở bên chị dâu nên Thịnh Nhất Phi đã cho má Lý voucher đi mua sắm rồi nên hai chị em tha hồ mà quậy tung cái nhà bếp.

Sau hai tiếng ở trong bếp, Thịnh Nhất Phi dọn lên bàn ăn những món ăn còn nóng hổi và thơm phức kích thích thị giác, khứu giác và cả vị giác.

Cô bé nhìn những món ăn bắt mắt trên bàn rồi lên tiếng nói với Diệp Hạ Lam “Chị mau gọi điện kêu anh hai về ăn cơm nhanh đi, em đói bụng quá à”.

Diệp Hạ Lam do dự hồi lâu sắp xếp từ ngữ một chút rồi đáp “Nhất Phi à, Khải Luân vừa mới tiếp quản công ty không bao lâu có rất nhiều việc cần anh xử lý cho nên. . .chúng ta đừng làm phiền anh ấy có được không?”.

Thịnh Nhất Phi có vẻ ngạc nhiên “Không ngờ chị lại nghĩ cho anh hai của em nhiều như thế, chắc anh tu chín kiếp rồi mới lấy được người vợ tốt như chị đó hihi. . .nhưng mà ăn một bữa cơm với gia đình cũng không mất bao nhiêu thời gian hơn nữa hai người mới cưới không bao lâu sao anh ấy có thể để chị ăn cơm một mình được chứ? Chị không gọi thì để em gọi cho”.

Thịnh Nhất Phi liền rút điện thoại trong túi ra gọi cho Thịnh Khải Luân, Diệp Hạ Lam giơ tay lên ngăn cản nhưng vẫn không kịp.

Tiếng chuông điện thoại của Thịnh Khải Luân vang lên khiến cho Thịnh Nhất Phi và Diệp Hạ Lam cùng nhìn ra phía cửa và khá ngạc nhiên khi thấy anh đang đứng tựa người cánh cửa nhìn vào trong.

Thịnh Nhất Phi cau mày mè nheo “Anh hai xấu quá đã về rồi còn không mau vào nhà để em mất công gọi điện thấy chưa?”.

Diệp Hạ Lam nhìn thấy Thịnh Khải Luân thì chỉ cảm thấy bất an, khi ánh mắt lạnh giá của anh liếc nhìn cô thì chẳng khác gì cái núi băng ngàn năm đột nhiên mọc chân chạy đến đây đóng băng cô vậy.

Thịnh Khải Luân đi vào nhìn Thịnh Nhất Phi rồi lên tiếng hỏi “Sao em lại ở đây?? Bộ phá phách ở Thịnh gia trang không đã tính qua đây phá nhà của anh nữa hả???”.

Thịnh Nhất Phi tròn mắt lên trắng dã rồi hừ mũi đáp “Xía, ai thèm qua phá nhà của anh chứ, chỉ vì chị dâu xinh đẹp nên em mới qua đây chơi với chị ấy thôi, anh suốt ngày chỉ lo công việc thôi chẳng quan tâm gì đến vợ anh hết đúng là đồ tệ hại mà”.

Thịnh Khải Luân đưa tay xoa đầu Thịnh Nhất Phi một cái rồi phì cười “Em cứ như bà cụ non á hahaha. . .chuyện anh có quan tâm vợ anh không làm sao em biết được cho nên đừng có ở đó mà oán trách anh nữa”.

Nhất Phi liền toe toét cười “Hihi em quan tâm đến anh hai và chị dâu của em thôi mà. . .à cũng trễ rồi đừng có đứng đây nói mấy chuyện linh tinh nữa chúng ta đi ăn cơm thôi em đói bụng lắm rồi đó”.

Thịnh Khải Luân gật đầu “Được”.

Diệp Hạ Lam dọn hết thức ăn lên bàn rồi chần chừ không biết nên làm như thế nào, cô cũng rất muốn cùng Nhất Phi ăn cơm chung nhưng ngại nỗi Thịnh Khải Luân cũng có mặt ở đó, đối với cô anh chỉ có chán ghét nên cô không muốn bị anh ghét thêm.

Thịnh Nhất Phi thấy Diệp Hạ Lam vẫn còn ở trong bếp nên nói vọng vào “Chị Hạ Lam à, thức ăn dọn xong cả rồi sao chị không lên ăn cơm mà còn ở trong bếp làm gì đó?”.

Tiếng Diệp Hạ Lam vọng ra “Em cứ ăn trước đi lát nữa chị sẽ ăn sau... chị còn một số thứ cần dọn dẹp”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Thịnh Khải Luân đứng dậy đi vào trong bếp anh cố tình nói lớn tiếng để Thịnh Nhất Phi ở ngoài có thể nghe thấy “Hạ Lam à, chúng ta ra ngoài ăn cơm trước đi, việc dọn dẹp nhà cửa thì cứ để má Lý lo, em đó ăn cơm trễ giờ sẽ không tốt cho bao tử đâu nha... mau ra ngoài ăn cơm tối cùng anh và Nhất Phi đi”.

Thịnh Nhất Phi nghe những lời ngọt ngào, dịu dàng mà Thịnh Khải Luân nói với Diệp Hạ Lam thì bất chợt ngồi cười một mình, cô thấy khá an tâm về tình cảm của hai anh chị nhà mình.

Những lời mà Thịnh Khải Luân nói đúng thật là đang quan tâm người khác nhưng chỉ có Diệp Hạ Lam mới biết sự thật không phải như vậy, bởi vì lúc nói những lời tình cảm ấy ánh mắt của Thịnh Khải Luân rất sắc lạnh sáo rỗng, thậm chí còn mang theo cả đe dọa bắt buộc cô phải nghe theo ý của mình.

Diệp Hạ Lam đi theo phía sau Thịnh Khải Luân vào phòng ăn, anh galang kéo chiếc ghế bên cạnh mình ra mời cô ngồi xuống.

Thịnh Nhất Phi reo lên “Ăn cơm thôi, em đói lắm rồi”.

Cả ba người cùng động đũa, Thịnh Khải Luân biết Diệp Hạ Lam không thích ăn khổ qua bèn gấp món đó bỏ vào chén của cô “Em yêu, mùa này hơi nóng em nên ăn nhiều khổ qua, loại thực phẩm này có công dụng giải nhiệt rất đó nha”.

Diệp Hạ Lam không cam lòng cô nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt hình viên đạn, còn anh thì cong môi lên mỉm cười thỏa mãn.

Khó khăn lắm Diệp Hạ Lam mới nuốt trôi hết chỗ khổ qua xào thịt mà Thịnh Khải Luân bỏ vào chén của mình, trong suốt bữa ăn cô cũng tình ý phát hiện ra món nào có nấm đông cô thì anh chồng của mình không hề đụng tới nên đoán là anh ấy không thích ăn nấm.

Người hoàn hảo đến đâu nhất định cũng có một điểm yếu, Diệp Hạ Lam cong môi mỉm cười nhặt vì cô đã tìm ra cơ hội để trả thù rồi, thế là cô liền cầm lấy cái chén của Thịnh Khải Luân lên mức cho anh một chén lẩu nấm đông cô hải sản nấu cay.

Diệp Hạ Lam để chén lẩu trước mặt của Thịnh Khải Luân rồi tươi cười nói “Anh à, món này Nhất Phi cũng có tham gia chế biến đó nha...anh nên ăn nhiều một chút kéo con bé lại buồn”.

Thịnh Khải Luân nhìn Diệp Hạ Lam bằng ánh mắt phóng ra lửa như muốn thiêu cháy cô ngay tại chỗ cho rồi...anh từ nhỏ đến lớn ghét nhất chính là nấm không phải riêng gì nấm đông cô mà tất cả các loại nấm anh đều rất ghét...thế mà con bé kia lại dám gấp nấm bỏ vào chén của anh đúng là muốn chết rồi mà, anh nhất định không bỏ qua chuyện này đâu cứ chờ đi.

Thịnh Nhất Phi chớp chớp mắt nhìn Thịnh Khải Luân bằng ánh mắt mong đợi, anh nhăn nhó mặt mày rồi cũng phải gấp nấm cho vào miệng để em gái vừa lòng.

Diệp Hạ Lam cảm thấy rất thú vị chiêm ngưỡng nét mặt khó chịu của Thịnh Khải Luân khi bị ép ăn món mà mình không thích nhưng cười chưa bao lâu thì cô lại ngạc nhiên khi Thịnh Khải Luân đưa chén cho mình rồi nói “Cho anh thêm chén nữa”.

Diệp Hạ Lam đực mặt ra vài giây rồi mới gượng tay lên cầm cái chén, cô âm thầm quan sát nét mặt của Thịnh Khải Luân rồi nghĩ thầm “Lẽ nào mình đoán sai sao??”.

Tròng mắt của Thịnh Nhất Phi thì muốn rớt ra ngoài luôn, cô nâng khẽ lắc đầu “Chắc chắc... đúng là tình yêu có sức mạnh vĩ đại thật nha, anh hai trước giờ không thích ăn nấm vậy mà hôm nay vì chị dâu mức nấm bỏ vào chén anh... anh lại ăn hết thật đúng là nghịch thiên mà”.

Thịnh Khải Luân cười cười đưa tay đón lấy chén lẩu nấm đông cô hải sản cay mà Diệp Hạ Lam đưa tới rồi nói “Món này ngon như vậy không ăn đúng là phí mà...hơn nữa món này là do vợ yêu của anh và em gái yêu quý của anh nấu, sao có thể không ăn được đúng không?”.

Bữa cơm tối cũng kết thúc trong êm đẹp, Thịnh Nhất Phi được tài xế đưa về Thịnh gia trang, Diệp Hạ Lam và Thịnh Khải Luân không cần diễn vở kịch vợ chồng yêu thương nhau nữa nên việc ai nấy làm.

Sau khi dọn dẹp phòng ăn và nhà bếp Diệp Hạ Lam đi lên phòng ngủ chính, vừa đẩy cửa ra cô đã nhìn thấy Thịnh Khải Luân ngồi trên một chiếc ghế mây gần cửa sổ sát đất.

Anh mặc áo choàng tắm, mái tóc vẫn còn ướt, trên tay cầm một xấp tài liệu rất dày và anh có vẻ rất chăm chú xem... nên cô đi từng bước nhẹ vào trong tránh làm phiền anh.

Thịnh Khải Luân biết Diệp Hạ Lam đi vào phòng nhưng vẫn đứng đưng xem cô như người vô hình, đang xem tài liệu của công ty thì webchat ở laptop trên bàn kêu “ting” một cái, anh để tập tài liệu lên bàn rồi xem tin nhắn trên webchat.

Đại luật sư: [Hôm nay đi siêu thị vô tình gặp vợ yêu của cậu đó].

Tam thiếu gia: [Thì sao???].

Đại luật sư: [Cô gái bên cạnh cậu đúng là miệng lưỡi ghê gớm chứ không phải dạng vừa đâu nha...hèn gì gia đình của cậu ai cũng yêu quý cô ta hết].

Tam thiếu gia:[Bộ cậu hết chuyện nói rồi hay sao mà lại đem cô ta ra làm đề tài bàn luận vậy??? Cậu có biết là rất khó chịu khi có ai đến nhắc đến con người đáng ghét đó không hả???].

Đại luật sư: [Tôi tình báo thông tin cho cậu thôi mà không cảm ơn thì thôi còn ở đó mà nổi cáu].

Tam thiếu gia:[Được rồi cảm ơn cậu rất nhiều...nhưng mà sống chung nhà với cô ta, ở chung phòng với cô ta đã là một cực hình quá lớn đối với tôi rồi cho nên tôi rất không muốn nghe thêm bất cứ thứ gì về cô ta nữa, ok???].

Đại luật sư: [Ồ xem như cậu sáng suốt chứ không đến nỗi ngầy thơ như những người khác hahaha].

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Nửa tiếng sau, cửa phòng tắm mở ra “cạch” một tiếng, Diệp Hạ Lam mặc một chiếc váy ngủ dài quá gối màu xanh nhạt bước ra, do hơi nước trong phòng tắm nên mặt cô có chút phơn phớt hồng, mái tóc dài màu đen mượt mà, mềm mại tùy tiện thả sau lưng nhìn rất xinh đẹp, mà mặt... ngay cả ai kia vốn chán ghét không để tâm đến vẫn cứ nhiên bị hút hồn mà chẳng hay biết.

Lúc nghe tiếng cửa mở phòng tắm mở ra Thịnh Khải Luân vô tình ngẩng đầu lên nhìn rồi không biết thế quái nào mắt anh cứ dán lên người cô gái với gương mặt hồn nhiên, non nớt pha chút ngây ngô kia.

Diệp Hạ Lam bước từng bước nhẹ nhàng đi về phía sofa thì vô tình bắt gặp ánh mắt của Thịnh Khải Luân đang nhìn mình chăm chăm, đôi vai cô bất giác run nhẹ một cái rồi vội lùi lại phía sau mấy bước, tối nay cô đã chọc giận anh nên cô sợ sẽ bị anh hành hạ giống như lần trước đây mà.

Diệp Hạ Lam đấu tranh tư tưởng một hồi cũng lấy hết can đảm nói chuyện với Thịnh Khải Luân “ Em xin lỗi đã làm phiền đến anh rồi”.

Thịnh Khải Luân vội dời ánh mắt của mình từ trên người cô nhìn vào màn hình laptop, anh có chút lúng túng khi bị phát hiện là mình đang nhìn lên người khác nhưng anh cũng nhanh chóng lấy lại thần thái cao cao tại thượng hăng ngày.

Giọng nói như băng của Thịnh Khải Luân vang lên “ Chỉ dựa vào cô thì không làm phiền nổi tôi đâu...đừng đánh giá cao bản thân như vậy hiểu chưa?”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt gật đầu “ Em hiểu rồi”.

Cô vừa quay người đi ra phía cửa phòng thì tiếng nói của Thịnh Khải Luân tiếp tục vang lên “ Sau này mỗi ngày cơm nước trong ngôi nhà này cô đều phải chuẩn bị cho tôi, bữa sáng thì ăn tại nhà, cơm trưa thì mang đến công ty cho tôi còn cơm tối thì tôi tự về nhà ăn...đã nghe rõ chưa?”.

Diệp Hạ Lam có chút ngạc nhiên khi Thịnh Khải Luân yêu cầu cô như thế, cô cũng thấy vui vui trong lòng vì ít ra thì anh cũng không ghét đồ ăn cô làm nên vội vàng gật đầu như giả vờ “ Dạ em biết rồi, em nhất định sẽ cố gắng không làm anh thất vọng”.

Thịnh Khải Luân khoanh hai tay trước ngực, tựa lưng vào chiếc ghế mây, nhếch môi cười khoáy một cái rồi hững hờ bổ sung thêm một câu “ Cô ở nhà của tôi, ăn cơm của tôi, mặc quần áo cũng mua bằng tiền của tôi...do đó cũng phải làm chút việc chứ nhỉ?! bởi vì tôi không rảnh rồi mà nuôi một phe nhân trong nhà, cô hiểu ý tôi không?”.

Một nỗi chua xót đột ngột dâng lên trong lòng của Diệp Hạ Lam, cô từ năm 8 tuổi đã phải lăn lộn trong thế giới phức tạp xô bồ bên ngoài để mưu sinh nhưng cô chưa bao giờ để bản thân bị người ta chà đạp như thế...

Nhưng cuộc sống của cô đã thay đổi kể từ ngày cô gặp lại anh...

Vì yêu Thịnh Khải Luân cô phải cố gắng học rất nhiều quy tắc ứng xử của giới thượng lưu để không làm anh mất mặt trong những buổi tiệc xã giao trong họ hàng và trong giới làm ăn.

Vì yêu anh cô phải tập đi trên những đôi giày cao gót hàng hiệu cao chênh vênh cho ra dáng một quý cô sang trọng, quý phái đến nỗi các đầu ngón chân đều rướm máu, thậm chí cô đi không quen còn mấy lần bị ngã trật chân đau thấu trời đất.

Vì yêu anh cô phải tập uống rượu để có thể cùng anh mời khách trong những buổi tiệc xã giao, cô bị dị ứng với rượu nên phải nhập viện vì sốt huyết bao tử nằm mê man trên giường bệnh suốt 3 ngày 3 đêm.

Mỗi ngày anh đến công ty làm việc, cô ở nhà luôn tự ép buộc bản thân phải thật cố gắng để có thể xứng đáng đứng bên cạnh anh...nhưng tất cả những việc mà cô làm Thịnh Khải Luân nào có biết... mà cô lẽ anh cũng chẳng cần biết bởi vì ngay từ lúc bắt đầu anh vốn không hề yêu cô.

Vì yêu anh cô từ bỏ cả lòng tự tôn của bản thân lắng nghe tất cả những gì anh nói nhưng đôi lại chỉ có cay đắng, tủi hờn và những lời cay nghiệt muốn chà đạp làm cô đau khổ, tổn thương mà thôi.

Cho đến giờ phút này tất cả những gì cô làm đều không thay đổi được suy nghĩ của Thịnh Khải Luân, anh từ đầu tới cuối đối với cô đều là chán ghét.

Cô sống trong nhà anh với danh nghĩa là vợ hợp pháp của anh, là tam thiếu phu nhân của Thịnh gia-gia tộc lớn nhất, giàu có nhất thành phố X nghe ra rất đáng ngưỡng mộ...cơ mà chỉ có bản thân cô biết rõ cô trong mắt của người mình gọi là “chồng” cũng chẳng khác gì một kẻ ăn người ở trong nhà mà thôi.

Diệp Hạ Lam bất chợt nhếch môi lên mỉm cười lạnh rồi bước nhanh đi ra khỏi phòng, cô đã cố kìm chế bản thân để tránh cãi nhau với Thịnh Khải Luân.

Trái lại với sự nhẫn nhịn của Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Luân thấy cô không nói không rằng cứ thế mà bỏ đi kiểu như đang cố tình giận mặt mình thì liền nổi điên lên quát theo “Này Diệp Hạ Lam, những lời tôi nói cô có nghe thấy không hả???? Ai cho phép cô dùng cái thái độ đó để đáp trả tôi hả????”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Diệp Hạ Lam đi thẳng một mạch vào bếp lấy ra một khay đá viên trong tủ lạnh rồi cầm lên phòng khách, cô ngồi vào sofa bật tivi lên để phân tán sự chú ý của bản thân, vừa lấy đá cho vào miệng nhai để hạ hỏa.

Thịnh Khải Luân không thấy Diệp Hạ Lam quay trở lại liền nổi cáu lên ném xấp tài liệu trên tay lên bàn cái “bộp”, anh đứng dậy đi ra khỏi phòng nhưng chỉ đi được chừng chục bước thì con đau dạ dày đột nhiên truyền đến làm cho mặt mũi của Thịnh Khải Luân trở nên tái mét.

Nửa tiếng sau...

Diệp Hạ Lam tắt tivi đứng dậy đi lên phòng ngủ, cô vừa bước lên bậc thang cuối cùng thì thấy Thịnh Khải Luân đứng tựa người vào bức tường trước mặt mình.

Diệp Hạ Lam đột ngột nhìn thấy Thịnh Khải Luân thì giật bắn cả người hét lên “Aaaa”.

Thịnh Khải Luân ngo ngắc ra rồi lên tiếng hỏi “Cô làm cái trò gì vậy hả????”.

“Anh...anh...anh đừng có nhát ma tôi được không hả???? Tôi bình sinh không sợ trời không sợ đất chỉ sợ ma thôi đó”.

Thịnh Khải Luân thờ dài khẽ lắc đầu “Cô nghĩ tôi ấu trĩ đến độ chơi cái trò con nít đó với cô à...làm ơn dùng não suy nghĩ một chút đi”.

“Chứ khi không đột nhiên anh lại đứng đây làm gì?”.

“Tôi...ai bảo lúc này cô không trả lời tôi mà tự ý bỏ xuống lầu...”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt đáp “Tôi biết rồi...tôi nhất định không trở thành phế nhân ở trong nhà anh đâu mà lo”.

“Biết khôn thế thì tốt”.

Thịnh Khải Luân chợt vật đi từng bước trở lại phòng vì con đau dạ dày vẫn chưa dứt, Diệp Hạ Lam để ý thấy Thịnh Khải Luân cứ đưa tay ôm bụng nên bước đến gần anh rồi hỏi “Khải Luân, anh bị sao thế hình như anh không được khỏe à?”.

Giương mặt của Thịnh Khải Luân trắng bệch ra, mồ hôi đổ ướt cả lưng áo nhưng vẫn lạnh lùng không cảm xúc đáp “Tôi bị đau dạ dày thôi không có gì nghiêm trọng...lát nữa nó sẽ tự hết thôi...trước đây đã bị nhiều lần rồi”.

Diệp Hạ Lam dìu Thịnh Khải Luân đi vào phòng ngồi lên giường rồi luống cuống nói “Đề em đi lấy thuốc cho anh”.

Sau đó, cô vội vàng chạy qua phòng sách lấy hộp thuốc rồi rót nước đem qua phòng ngủ đưa cho Thịnh Khải Luân “Anh uống đi sẽ thấy dễ chịu hơn đó”.

Mặc dù Thịnh Khải Luân không thích Diệp Hạ Lam nhưng vẫn nhận ý tốt của cô dù sao thì lúc này anh đang thật sự cần sự giúp đỡ của người khác.

Diệp Hạ Lam như nhớ ra điều gì đó liền nói “Có lẽ do tối nay anh ăn nhiều món cay nên mới bị đau như vậy, anh cũng thiệt tình biết rõ bản thân như vậy rồi còn ham ăn làm gì chứ!?”.

Thịnh Khải Luân bốc hỏa trên đầu, bất đắc dĩ quay qua lườm Diệp Hạ Lam một cái “Là do tôi ham ăn hay là do có người cố tình ép tôi ăn, tôi cho cô nói lại đó”.

Diệp Hạ Lam cảm thấy chột dạ nên cúi đầu nhận lỗi “ Là do em sai, em xin lỗi. .nhưng em thật sự không biết là dạ dày anh không tốt”.

Thịnh Khải Luân cũng không chấp nhặt với Diệp Hạ Lam nữa, anh nằm trên giường ánh mắt trở nên sâu thẳm “ Cô cũng không phải là nguyên nhân làm tôi đau dạ dày nên không cần xin lỗi làm gì. .tôi bị như vậy cũng mấy năm rồi”.

“ Thế anh đã đi khám bác sĩ chưa??”.

Thịnh Khải Luân lắc đầu “ Tôi thấy cũng không có gì nghiêm trọng hết. .hồi lúc mới qua Mỹ du học, tôi cứ lo cắm đầu vào mà học mỗi ngày chỉ ăn có bữa trưa và bữa tối cho nên bắt đầu bị đau dạ dày. .về sau thì càng tệ hại hơn”.

Diệp Hạ Lam có chút tò mò “ Ai bảo anh ham học quá làm gì, bộ chưa nghe câu “ Có thực mới diệt được đạo à”, học kiểu anh sao mà có kết quả tốt được chứ”.

Thịnh Khải Luân bắt gặp cười tự mãn “ Cô thấy thành tích của tôi rồi đấy. .vậy cô nói xem rốt cuộc là có hiệu quả không?”.

Diệp Hạ Lam cảm thấy có một sự què nhẹ. .thôi được rồi anh ta là thiên tài mà làm sao so sánh với tiêu chuẩn của người bình thường được.

Có lẽ quá lâu rồi Thịnh Khải Luân không có tâm sự cùng ai hết nên hôm nay có dịp trải lòng với người lạ “ Ngày xưa tôi muốn học thật nhanh để quay về thành phố X tìm Hạ Mạt cho nên mới sống chết không lo cho bản thân như thế. .nhưng ai ngờ ngày tôi trở về. .tôi lại không thể cùng cô ấy thực hiện lời thề non hẹn biển năm xưa thay vào đó tôi lại phải kết hôn với cô – một người mà tôi chưa từng nghĩ sẽ xuất hiện trong cuộc đời mình”.

Bất giác khóe mắt của Diệp Hạ Lam đỏ lên, cô cảm thấy mắt của mình cay cay nên vội quay mặt đi chỗ khác “ Ừ xin lỗi. .”.

Thịnh Khải Luân cau mày “ Cô xin lỗi vì điều gì?”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu “ Không có gì. .lần sau em sẽ chú ý không làm đồ ăn cay nữa. .trễ rồi ngủ ngon nha”.

Cô bước qua chỗ công tác đèn bấm tắt, cả căn phòng chìm vào một mảng tối đen chỉ có chút ánh sáng màu vàng nhạt le lói hắt ra từ chiếc đèn ngủ nhỏ treo trên tường mà thôi.

Diệp Hạ Lam nằm xuống chiếc ghế sofa màu trắng phía tay trái chiếc giường ngủ trong phòng, nước mắt của cô lặng lẽ rơi xuống, cô thầm nghĩ “ Khải Luân, xin lỗi. .em vốn không biết là anh đã người trong lòng cho nên mới vô tình chen ngang vào tình yêu của anh và cô gái đó. .nhưng em cũng không còn lựa chọn khác bởi vì em yêu anh mất rồi. .em xin lỗi vì sự ích kỷ của bản thân”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Diệp Hạ Lam thức dậy muộn, cô làm vệ sinh cá nhân thay quần áo, rồi cầm ba lô chạy như bay xuống lầu, sáng nay cô có tiết của giáo sư Trình người nổi tiếng khó nhất trường nhưng do tối qua nằm thao thức không ngủ được đến gần sáng cô mới chợp mắt được một chút nên bỏ lỡ cả báo thức.

Thịnh Khải Luân đang ngồi ăn sáng thì thấy Diệp Hạ Lam vội vội vàng vàng chạy xuống cầu thang nên cau mày lên tiếng “ Mới sáng sớm mà cô có tinh thần thể thao như thế à?”.

Diệp Hạ Lam vừa sợ trễ vừa sợ Thịnh Khải Luân sẽ mắng cô vì dậy muộn không làm điểm tâm sáng cho anh nên có chút lúng túng “ Em. .em xin lỗi. .em sắp trễ học rồi”.

Diệp Hạ Lam quay đầu tính chạy ra cửa thì Thịnh Khải Luân liền gọi tên cô “ Diệp Hạ Lam, cô đứng lại đó cho tôi”.

Diệp Hạ Lam lập tức đứng lại không dám đi thêm bước nào nữa, cô quay người lại “ Anh còn chuyện gì nữa sao???”.

“ Tôi nghĩ kỹ rồi cô vẫn còn đang đi học cho nên chuyện cơm nước trong nước cứ để má Lý lo, hôm nào cô rảnh rồi thì làm cũng được mắc công cô lại chạy đi nói với ông nội là tôi bạc đãi cô thì tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội”.

Diệp Hạ Lam vội gật đầu “ Dạ em biết rồi. .cảm ơn anh. .em đi học được chưa sắp trễ giờ rồi”.

Thịnh Khải Luân phát tay “ Ừ đi đi”.

Sau đó, mọi thứ cũng chẳng có tiến triển gì Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam vẫn ai làm việc của người nấy, có khi cả tháng trời Thịnh Khải Luân tìm có công tác không thêm về nhà, Diệp Hạ Lam thì bao che cho người cô yêu thương nên không bao giờ nói với ông nội về chuyện anh đối xử lạnh nhạt với cô.

Sau khi kết hôn, thì con rể và con gái phải về nhà ba mẹ vài hôm nhưng do Thịnh Khải Luân quá bận rộn công việc với hai người kết hôn cũng lâu rồi nên Diệp Hạ Lam một mình về nhà thăm ba nuôi của mình. . .hơn nữa cô biết anh vốn không thích cô nên chắc chắn sẽ không có chuyện anh cùng cô về nhà thăm ba nuôi nên không cưỡng cầu.

Diệp Hạ Lam mua rất nhiều quà cho Tống Dụ “ Ba nuôi à, con đi rồi ba nuôi ở nhà một mình chắc buồn lắm hả??”.

Tống Dụ nở nụ cười để lộ những nếp nhăn nơi khóe mắt “ Con gái lớn rồi thì phải gả đi chứ sao, ba nuôi cũng đâu thể lo cho con cả đời được”.

Ánh mắt của Diệp Hạ Lam chất chứa nhiều nỗi lo toan “ Ba nuôi đã chăm sóc cho con hơn 10 năm qua. . .con chưa làm được gì báo đáp công ơn báo bọc của ba nên con luôn cảm thấy rất có lỗi”.

Tống Dụ liền nói “ Con đừng nói như vậy. . .nếu năm xưa không có ông bà chủ curu mang thì có lẽ ba nuôi cũng chẳng có ngày hôm nay cho nên chăm sóc con là chuyện mà một người quán gia phải làm để không phụ lòng ông bà chủ. . .con đừng nghĩ nhiều nữa phải sống thật vui về hạnh phúc thì ba mẹ con và ba nuôi mới an lòng được chứ”.

“ Ba nuôi cũng lớn tuổi rồi. . .nên con không an tâm”.

Tống Dụ thở dài “ Con gả vào hào môn, người ngoài nhìn vào thì ăn sung mặc sướng nhưng ba biết cuộc sống cũng không dễ dàng gì đúng không. . .vì vậy con phải lo cho bản thân mình đừng lo cho ba nuôi nữa biết chưa”.

Diệp Hạ Lam khẽ cười “ Nói gì thì nói con vẫn phải có trách nhiệm phụng dưỡng ba nuôi chứ. . .ba nuôi đã nuôi con hơn 10 năm giờ thì đến lượt con lo cho ba nuôi chứ “.

Tống Dụ khẽ lắc đầu “ Cái con bé này đúng là chẳng bao giờ chịu nghe lời của ba nuôi hết. . .à cậu thiếu gia đó có tốt với con không hả??”.

Diệp Hạ Lam tỏ ra vui vẻ hạnh phúc “ Ba yên tâm, Khải Luân rất tốt với con, gia đình ba mẹ chồng cũng rất yêu thương con. . .chỉ là con sợ bản thân mình không xứng với anh ấy mà thôi. . .anh ấy xuất thân trong gia đình danh giá nhất thành phố X còn con thì. . .”.

“ Chỉ cần cậu ấy yêu thương con thì sẽ không để ý đến xuất thân của con. . .hơn nữa con cũng xuất thân trong gia đình danh giá chỉ tiếc là số mệnh thử thách con quá nhiều mà thôi”.

Diệp Hạ Lam mỉm cười “ Hôm nay con không có tiết học ở trường, Khải Luân thì đi công tác không có ở nhà nên hôm nay con sẽ trở tài nấu cho ba một bữa cơm thật ngon. . .cũng lâu rồi con không được ăn cơm cùng với ba nuôi hìh”.

" Miễn sao con cảm thấy vui là được rồi".

Tần Uyên Thi vừa tới Thịnh gia trang thì có một người đưa thư đi tới đưa cho cô một bưu kiện “ Xin hỏi vị tiểu thư này không biết có người tên Thịnh Khải Luân ở nhà không tôi có bưu kiện cần giao”.

Tần Uyên Thi suy nghĩ vài giây rồi đáp “ À nhà tôi đúng là có một người tên Thịnh Khải Luân nhưng người này đang đi công tác ở nước ngoài, không biết tôi ký nhận giùm có được không?”.

Người giao bưu kiện liền gật đầu “ Dạ được” sau đó đưa tờ giấy giao nhận hàng cho Tần Uyên Thi “ Phiền tiểu thư ký nhận giùm tôi”.

“ Được”.

Tần Uyên Thi ký nhận rồi đem đồ vào nhà, cô ngồi ở phòng khách xăm soi gói bưu kiện trên bàn thăm nghĩ “ Là bưu kiện gửi đến từ thành phố B, nghe nói Khải Lăng và Khải Luân đang cố gắng thực hiện một số hạng mục để tranh chức CEO của công ty... không biết có khi nào Khải Luân đã tìm được đối tác tiến quân vào thị trường ở thành phố B không nữa...mình phải điều tra một chút mới được”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Tần Uyên Thi ngồi đoán già đoán non cả buổi trời cuối cùng quyết định mở bưu kiện ra xem, cô thấy bên trong hộp là một lá thư và một tấm thiệp màu đỏ liền cầm lên xem, khi biết bưu kiện là do Hạ Mạt- người yêu cũ của Thịnh Khải Luân gửi tới thì liền nở một nụ cười âm hiểm, cô không cần xem nội dung thư cũng cảm thấy sắp có kịch hay để xem rồi.

“ Người đâu” Tần Uyên Thi gọi một gia nhân trong nhà tới.

Quản gia trong nhà liền chạy ra cúi đầu hỏi “ Nhị thiếu phu nhân có cần dặn gì ạ?”.

Tần Uyên Thi đưa bức thư cùng tấm thiệp cho quản gia rồi lên giọng ra lệnh “Đây là thư từ thành phố B gửi đến tam thiếu gia, ông hãy cho người mang qua vịnh thự của chú ấy đi... đây là thư quan trọng nhớ là phải đưa tới đó đây”.

Quản gia cầm lấy thư rồi gật đầu “Dạ tôi cho người lập tức mang tới Tiệp Tương Trang của tam thiếu gia ngay ạ”.

Nhìn bóng dáng quản gia rời đi Tần Uyên Thi lại nở nụ cười thỏa mãn trong lòng thầm nghĩ “Diệp Hạ Lam, mày dựa vào cái gì mà được ông bà nội yêu thương hơn tao chứ, rõ ràng tao là thiên kim tiểu thư còn mày chỉ là con gà rừng ở xóm xỉnh nào được nhặt về, mày có gì hay mà lúc nào cũng dành hết ánh hào quang của tao trong cái nhà này chứ...mày có được ông bà nội và ba mẹ yêu thương thì cũng như không thôi bởi vì Thịnh Khải Luân vốn có người trong lòng từ nhiều năm trước rồi...tao chống mắt lên xem giữa mày và Hạ Mạt tam thiếu nhà mình sẽ chọn ai đây?!”.

Buổi chiều, Diệp Hạ Lam từ biệt Tống Dụ rồi bắt taxi điện ngầm về nhà, cô ghé qua siêu thị mua ít đồ thì vô tình gặp Thịnh Nhất Phi thế là hai chị em cùng nhau về Tiệp Tương Trang.

Thịnh Nhất Phi cứ như cá gặp nước cư huyên thuyên bắt tận “Gặp chị dâu mừng quá đi à, vậy là hôm nay em có món ngon để ăn rồi, hôm trước mấy món chị dạy em về nhà nấu cho ba mẹ và ông bà nội ăn thử mọi người đều rất thích, sau này chắc em dọn qua nhà anh chị tá túc vài tháng để học một khóa nấu ăn mất”.

Diệp Hạ Lam gật đầu tán đồng “Nếu em thích thì cứ qua...chị biết gì thì sẽ tận tâm truyền dạy lại cho em hết”.

Thịnh Nhất Phi ôm lấy cánh tay của Diệp Hạ Lam “Sinh em ra là ba mẹ nhưng người hiểu em nhất, yêu thương em nhất chỉ có thể là chị dâu thôi haha”.

Diệp Hạ Lam và Thịnh Nhất Phi vừa đi vào nhà thì má Lý đưa cho Hạ Lam một phong thư màu hồng có hoa văn rất tinh tế bắt mắt rồi nói “Tam thiếu phu nhân bên Thịnh gia trang cho người đem qua một phong thư nghe nói là gửi thư đến cho tam thiếu nên họ mang sang đây, cô xem thử đi”.

Diệp Hạ Lam cầm lấy phong thư ân cần cảm ơn má Lý rồi qua bàn trà ngồi xuống với Thịnh Nhất Phi, cô nhìn bao thư kia chần chừ hồi lâu cũng quyết định mở ra xem.

Bên trong phong bì màu hồng kia là một tờ giấy màu trắng với những con chữ nắn nót như những vũ công ba lê đang khiêu vũ trên sân khấu “Khải Luân, lâu rồi không gặp dạo này anh có khỏe không? Hy vọng rằng anh không giận em vì những chuyện đã qua chúng ta vẫn có thể làm bạn như lúc trước được không anh em thật sự không muốn mất một người bạn như anh. Cuối tháng này em kết hôn rồi, nếu anh có thời gian rảnh thì đến thành phố B uống với em ly rượu mừng nha...nếu được thì mời cả gia đình anh đến dự em sẽ rất vui đón tiếp mọi người. Thân!!!”, kết thúc là thư là chữ ký và tên của Hạ Mạt, đi kèm trong phong thư còn có một cái thiệp cưới màu đỏ được thiết kế rất tinh tế trên đó còn có hình của Hạ Mạt và chồng sắp cưới của cô ấy nữa.

Thịnh Nhất Phi nhìn thấy sắc mặt của Diệp Hạ Lam không tốt liền đưa tay giật lấy lá thư trên tay cô đọc hết, rồi mở luôn thiệp cưới ra xem, sau đó cô bĩu môi nói “Cuối cùng thì cô ta cũng biết thức thời không bám theo anh hai nữa, đúng là đỡ quá mà”.

Diệp Hạ Lam rũ mắt xuống cô có chút lo lắng cho Thịnh Khải Luân nên thở dài một tiếng “Cô ấy cũng từng là người mà Khải Luân yêu nhất...giữa họ còn có một mối tình khắc cốt ghi tâm chị sợ anh hai của em sau khi nhìn thấy tấm thiệp cưới cùng lá thư này thì sẽ cảm thấy rất đau khổ đó”.

Thịnh Nhất Phi liền kéo tay Diệp Hạ Lam một cái “Chị nghĩ đi đâu vậy hả??? Bây giờ chị là vợ hợp pháp của anh ấy, cũng là người mà anh ấy yêu thương nhất cho nên anh hai của em sẽ không vì loại người này mà đau lòng đâu”.

Diệp Hạ Lam suy nghĩ vài giây rồi nói “Chị muốn tiêu hủy những thứ này...bởi vì không thấy thì tim sẽ không đau, chị không muốn thấy Khải Luân buồn”.

“Được, theo em thấy thì chúng ta đốt hết đi đừng để cô ta làm ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta nữa”.

Nhân lúc Diệp Hạ Lam đi lấy bật lửa không chú ý Thịnh Nhất Phi đã nhanh tay chụp hình lại bức thư cùng thiệp cưới của Hạ Mạt trên bàn.

Diệp Hạ Lam nhân từ nghĩ cho cảm nhận của Thịnh Khải Luân nhưng cô thì không, cô muốn anh hai của mình nhìn rõ bộ mặt thật của con cáo kia nên quyết tâm cho anh biết cô ta sắp kết hôn để anh có thể chết tâm với loại người không ra gì đó

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mạt Một Người Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Mấy ngày hôm sau, Thịnh Khải Luân đưa Diệp Hạ Lam về Thịnh gia trang theo lệnh của Thịnh lão gia, lúc ăn cơm xong cả nhà ngồi quây quần trong phòng sinh hoạt chung nói chuyện.

Không khí đang rất vui vẻ bình thường thì Tần Uyên Thi như nhớ ra điều gì đó liền hỏi Thịnh Khải Luân “À chú ba nè, mấy ngày trước hình như có thư từ thành phố B gửi đến cho chú đó, bộ chú đang tính tiến quân vào thị trường ở thành phố B hay sao vậy?”.

Thịnh Khải Lăng nghe nói như vậy thì liền trở nên căng thẳng, anh không ngờ là đối thủ của mình mới về công ty có mấy tháng đã làm được nhiều việc lớn như vậy, lại được nhiều người trong công ty ủng hộ, nếu Thịnh Khải Luân tiến quân được vào thị trường ở thành phố B thì chắc chắn vị trí CEO anh sẽ không bao giờ với tới được nữa.

Thịnh Khải Luân thì có chút ngạc nhiên “ Có sao???? nhưng em không hề nhận được cũng không có ai nói với em hết”.

Tần Uyên Thi nhếch môi mỉm cười đánh mắt qua Diệp Hạ Lam rồi nói “ Thư chị đã bảo người đưa về nhà riêng của em rồi hay là... em dẫu bận việc học quá nên quên nói với em đó”.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam một cái rồi vẫn điềm đạm nói “ Chắc cũng không có gì quan trọng đâu, em chưa có ý định tiến quân vào thành phố B chắc do mấy người bạn ở đó gửi thư tới hỏi thăm sức khỏe thôi”.

Tần Uyên Thi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu “ Ừ không quan trọng thì tốt quá”.

Ngoài mặt thì Tần Uyên Thi tỏ vẻ thân thiết vậy thôi chứ thật ra trong lòng cô ta đang rất cầu mong cho Thịnh Khải Luân biết được người gửi thư đến là Hạ Mạt...nếu như vậy thì chắc chắn sẽ có kịch vui để xem rồi.

Chiếc BMW màu đen của Thịnh Khải Luân đỗ vào trong sân của Tiệp Tương Trang, anh có chút không vui đẩy cửa xe bước ra ngoài trước rồi đứng chờ Diệp Hạ Lam xuống xe.

Thịnh Khải Luân chìa tay ra trước mặt của Diệp Hạ Lam rồi lạnh giọng hỏi “ Thư của tôi đâu”.

Diệp Hạ Lam hoảng hốt trong lòng, thư của Hạ Mạt cô đã đốt mất rồi còn đâu.

“ Anh đang hỏi thư gì...em...em... không biết”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân trở nên sắc lạnh, khi nghe Tần Uyên Thi nói thư được gửi đến từ thành phố B thì anh đã đoán ra người gửi thư đến là Hạ Mạt rồi, bởi vì anh vốn không có quen ai ở thành phố B hết.

Thịnh Khải Luân có chút mất kiên nhẫn “ Cô còn giả vờ không biết sao...mau đưa thư mà Hạ Mạt gửi đến đây cho tôi”.

“ Em không biết gì hết” Diệp Hạ Lam quyết định chối đến cùng cũng không muốn Thịnh Khải Luân biết sự thật về bức thư kia.

Cô vừa quay lưng bước đi thì bị Thịnh Khải Luân nắm cổ tay kéo lại, bắt cô đối mặt với anh “ Tôi hỏi cô một lần cuối, thư mà Hạ Mạt gửi đến cho tôi đang ở đâu????”.

Diệp Hạ Lam lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt của Thịnh Khải Luân rồi nói “ Em đã đốt thư mà cô ấy gửi đến cho anh rồi”.

Một câu nói hết sức nhẹ nhàng bình thường nhưng lại đẩy sự tức giận của Thịnh Khải Luân lên đến tột độ, đôi tay anh nắm lấy hai vai của Diệp Hạ Lam gia tăng lực làm cô cau mày vì sự đau buốt truyền đến.

“ Khải Luân anh đang làm em đau đó”.

Thịnh Khải Luân càng tức giận hơn lên tiếng quát Diệp Hạ Lam “ Cô đau ư?? Đó là chuyện của cô không liên quan đến tôi”.

Diệp Hạ Lam có chút bị thương trong đáy mắt, giọng cô cũng cứng yếu ớt như tiếng mèo kêu “ Vì sao lại đối xử với em như vậy chứ???? Cô ấy vốn đã là quá khứ của anh còn em mới là người của hiện tại cơ mà...”.

Thịnh Khải Luân nhếch môi cười đều một cái “ Cô vừa nói gì cơ??? Ngay từ đầu tôi đã nói rất rõ ràng rồi mà...cả đời này của tôi sẽ chỉ yêu một mình Hạ Mạt, cô chẳng là cái thá gì với tôi hết cô nghe rõ chưa...tôi đã nói là cô hãy sống như một người đã chết cơ mà, tại sao bây giờ cô lại dám xen vào chuyện của tôi hả????”.

Khóe mắt của Diệp Hạ Lam đỏ hoe lên, giọng cô cũng nghẹn ngào từng tiếng " Vì sao anh lại phủ nhận tất cả tâm ý của em, tình cảm của em...em đã rất cố gắng để có thể xứng đáng đứng bên cạnh của anh nhưng anh chưa bao giờ nhìn nhận điều đó...chẳng lẽ yêu một người cũng là sai hay sao??”.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ chán ghét rồi lên giọng nói " Yêu một người vốn không có sai...chỉ trách cô yêu sai người mà thôi...vì sao tôi luôn phủ nhận tâm ý của cô, tình cảm của cô ư??? Bởi vì tôi vốn không có để cô trong mắt cho nên mọi chuyện mà cô làm tôi vốn không quan tâm tới...cô đã hiểu rõ chưa?!”.

Từng lời nói của Thịnh Khải Luân giống như từng mũi dao nhọn đâm vào tim của Diệp Hạ Lam làm cho cô cảm thấy đau đớn đến tột độ...cô run rẩy nắm chặt tay thành nắm đấm rồi nhẹ nhàng nói “ Thư... em... đốt hết rồi”.

Thịnh Khải Luân nổi điên lên đẩy Diệp Hạ Lam một cái làm cô ngã sòng soài trên mặt đất, những viên đá góc cạnh trong sân cửa vào da thịt cô rướm máu nhưng người nào đó vẫn bàng quang không quan tâm đến.

Đôi mắt của Thịnh Khải Luân đỏ ngầu lên " Diệp Hạ Lam...cô giỏi lắm...từ bây giờ tôi sẽ cho cô biết thế nào là sống không bằng chết...cô sẽ phải trả giá cho hành động ngu xuẩn của mình”.

Chương 33

Thịnh Khải Luân bỏ lại một câu như thế rồi bỏ đi vào nhà, anh khóa trái cửa từ bên trong mà không thèm quan tâm đến Diệp Hạ Lam vẫn còn ngoài sân.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Hạ Lam giàn giụa nước mắt nhìn theo bóng lưng của Thịnh Khải Luân khuất dần phía sau cánh cửa to lớn kia, cô tự chống tay ngồi dậy, những vết xước trên người cô rất đau nhưng cô lại thấy chúng chẳng thấm thía gì so với nỗi đau trong tim của mình hết.

Người ta thường nói vết thương ngoài da thì sẽ sớm lành lại, đau đó rồi khỏi đó, vết thương lành rồi đôi khi còn chẳng để lại sẹo nhưng những tổn thương trong tâm hồn thì dù có lành vẫn để lại một vết sẹo khó phai trong tâm hồn.

Trời nổi gió, mùi hơi đất bốc lên nghe quen thuộc rồi chẳng mấy chốc mưa đổ xuống trắng trời trắng đất...không biết là ông trời đang khóc than cho Diệp Hạ Lam hay là cố tình làm cô chật vật hơn dưới cơn mưa mặt mũi tâm tởm ấy?!

Nước mưa và nước mắt hòa quyện với nhau như một lăm cho tim của Diệp Hạ Lam đau đớn như có ai đó đang cầm dao đâm vào tim cô...

Vì sao anh lại nhẫn tâm như thế???

Cô đã làm gì sai???

Hay cái sai lớn nhất của cuộc đời cô chính là giống như lời anh nói...cô yêu sai người thật rồi sao?!

Trong cơn mưa bóng dáng của Diệp Hạ Lam nhỏ bé cô đơn đến đáng thương.

Bên ngoài Tiệp Tương Trang có một chiếc Ferrari đỏ bên đường, Tần Uyên Thi chứng kiến cảnh tượng Thịnh Khải Luân nổi giận giận xéo Diệp Hạ Lam thì cảm thấy rất hài lòng nở nụ cười thỏa mãn lắm lắm “Tao đã nói ngay từ đầu rồi cơ mà, loại người thấp hèn như mày sao có thể bước chân vào Thịnh gia, đã vậy còn dám tranh hết hào quang của tao...hậu quả của ngày hôm nay cũng do mày tự tạo nghiệt tao đừng có trách tao độc ác nha em dẫu tội nghiệp...hahaha...hahaha”, sau đó liền lái xe rời đi.

Má Lý nhìn trời mưa bên ngoài rất lớn thì có chút lo lắng cứ trông ngóng, đi đi lại lại nhìn ra phía cửa chính là cho Thịnh Khải Luân không vui liền lạnh lùng lên tiếng hỏi “Má Lý, bà làm gì mà cứ đi đi lại lại làm tôi chóng mặt quá”.

Má Lý cúi người tỏ chút sợ hãi đáp “Dạ tôi đang lo cho thiếu phu nhân, trời mưa to như thế mà cô ấy còn chưa về, trời mưa như này mà đi trên đường thì nguy hiểm lắm đó thưa tam thiếu gia”.

Má Lý không biết Thịnh Khải Luân qua trường đón Diệp Hạ Lam qua Thịnh gia trang, bà cứ nghĩ là cô đi học chưa về nên lo lắng cũng là chuyện đương nhiên hơn nữa trong nhà cách âm với bên ngoài má Lý lạy càng không biết Thịnh Khải Luân và Diệp Hạ Lam cãi nhau.

Thịnh Khải Luân vẫn điềm tĩnh nói dối một cách trắng trợn và kèm theo chút ra lệnh” Má Lý à, bà lo xa quá thì phải đó...hôm nay cô ấy có việc bận nên chắc sẽ ở lại nhà bạn vì thế xong việc rồi bà cứ ngủ đi không cần chờ cô ấy làm gì”.

Xưa nay má Lý là gia nhân trong nhà cho nên chủ nói gì thì nghe nấy nào dám cãi lại cho nên má Lý đi vào phòng của mình nghỉ ngơi.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn ra cửa sổ, bên ngoài trời vẫn mưa rất to nhưng trong mắt anh giờ chỉ có sự tức giận và chán ghét mà thôi, anh thầm nghĩ “Diệp Hạ Lam, kết quả của ngày hôm nay là do cô tự làm tự chịu...đừng trách tôi nhẫn tâm”.

Một mình Diệp Hạ Lam ngồi khóc nức nở dưới cơn mưa như trút nước...anh là chồng của cô...Tiệp Tương Trang là nhà của cô...cô biết đi về đâu đây???

Vì sao cô chỉ mong một cuộc sống bình dị có người yêu thương mình, có người cho cô một gia đình thôi mà lại khó khăn đến như vậy???

Diệp Hạ Lam biết Thịnh Khải Luân đang rất tức giận nên bây giờ cô có nói gì anh cũng sẽ không nghe, hơn nữa anh đối với cô là chán ghét nên chắc chắn không mang tâm tư lo lắng cho mình nên cô đứng dậy bước từng bước nặng nề đi ra khỏi Tiệp Tương Trang.

Gần 10 giờ đêm, Diệp Hạ Lam về đến ký túc xá của trường đại học nghệ thuật Z, bác bảo vệ ký túc xá trước đây thường nói chuyện với cô nên vừa nhìn thấy cô liền nhận ra ngay “Đây chẳng phải là Hạ Lam sao???”.

Diệp Hạ Lam cố gắng nở nụ cười yếu ớt trên gương mặt trắng bệch không còn chút sức sống “Dạ vâng, cháu chào bác”.

Nhìn bộ dạng ướt sũng chật vật của Diệp Hạ Lam bác bảo vệ không khỏi cau mày, la rầy mấy tiếng “Con bé này ra ngoài sao lại không mang theo ô

hoặc áo mưa mà để ướt đến như vậy chứ, thôi mau mau lên phòng thay đồ đi kéo bệnh đấy”.

Dạ Hạ Lam cảm kích lên tiếng “Dạ cháu cảm ơn bác ạ”.

Dù bị la nhưng Diệp Hạ Lam lại không cảm thấy buồn mà còn thấy có chút vui vẻ ít nhất trên đời cũng có người la cô là vì lo lắng cho cô...

Lục Ngạc đang ngồi làm bài tập trong phòng thì nghe tiếng gõ cửa, cô nhú mồm tự hỏi “Giờ này ai lại tới tìm mình chứ?” rồi đứng dậy đi ra mở cửa phòng.

Lúc cánh cửa phòng mở ra hình ảnh Diệp Hạ Lam đáng thương từ đầu tới chân đều ướt sũng, viên mắt đỏ còn sưng to xuất hiện trước mắt của Lục Ngạc làm cô ngạc nhiên thốt lên “Hạ Lam, sao lại là cậu?”.

“Đây là phòng của mình mà, có gì sai sao?”.

Lục Ngạc lắc đầu “Không có...mà thôi có gì nói sau đi cậu mau vào thay đồ ngay đi nếu không lại bị bệnh cho mà coi”.

Diệp Hạ Lam gật đầu “Ừ cảm ơn cậu”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Diệp Hạ Lam thay đồ rồi thờ thần ngồi trên giường ngủ của mình, ánh mắt của cô trống rỗng không có lấy chút tiêu cực nào.

Lục Ngạc thấy Diệp Hạ Lam như người mất hồn liền bước qua ngồi bên cạnh rồi lên tiếng hỏi “Hạ Lam, cậu bị sao vậy hả?? Mấy tháng qua cậu không có về ký túc xá cậu đã ở đâu??? Làm những gì?? Mình lo cho cậu lắm đó”.

Diệp Hạ Lam khẽ lắc đầu nở một nụ cười nhạt, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Lục Ngạc một cái để trấn an cô “Không có gì đâu, mình xin được một chỗ làm thêm rất tốt nhưng công việc làm hơi khuya quá giờ ký túc xá đóng cửa... vì vậy mình xin ngủ lại chỗ làm thôi không có gì hết...cậu đừng có lo lắng nữa”.

Lục Ngạc nghi hoặc hỏi lại “Có thật không??? Cậu đừng có gạt mình đó”.

Diệp Hạ Lam liền né tránh nhìn sang chỗ khác “Mình có gạt cậu bao giờ đâu chứ”.

“Hình như mắt cậu sưng rất to, cậu vừa khóc xong có phải không??”, Lục Ngạc e dè hỏi vì cô biết Diệp Hạ Lam rất khi biểu lộ cảm xúc của mình trước mặt người khác.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu một cái “Công việc không suông sẻ nên mình buồn vậy thôi...chuyện cũng không có gì hết... tự nhiên muốn khóc một trận cho lòng nhẹ đi cậu đừng lo lắng quá...”.

Lục Ngạc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm “Ừ không có gì thì tốt”.

“Thời gian tới có lẽ mình sẽ thường xuyên ở ký túc xá với cậu đó...à đến giờ phòng mình vẫn chưa có thêm người dọn vào à?”.

Lục Ngạc nhún vai tỏ vẻ vô tội “Mình cũng chẳng biết tại sao mà từ lúc chúng ta dọn vào đến giờ vẫn không có ai dọn vào nữa...biết đâu phòng mình có ma không chừng hahaha”.

Diệp Hạ Lam nhoen miệng cười “Thôi đi đừng suy diễn lung tung nữa, cũng trễ rồi chúng ta ngủ thôi mình thấy hơi mệt”.

Lục Ngạc liền gật đầu “Ừa mình cũng buồn ngủ lắm rồi”.

Nửa đêm Thịnh Khải Luân trở mình tỉnh giấc, anh đưa mắt nhìn ra cửa sổ...trời bên ngoài vẫn mưa rả rích.

Liếc mắt nhìn qua chiếc ghế sofa sát tường trống trơn, Thịnh Khải Luân khẽ nhú mồm một cái thầm nghĩ “Cô ta tính làm vậy để chống đối mình sao?? Đùng là không thể xem thường cô ta được mà... thế nào ngày mai cô ta cũng gọi điện cho ông nội kể tội mình cho mà xem... tôi không cho cô có cơ hội đó đâu”.

Thịnh Khải Luân bực dọc bước xuống giường mang đôi dép lê đi xuống lầu, anh vừa mở cửa chính ra thì một cơn gió thật lớn thổi vào đem lại cái lạnh cắt da cắt thịt khiến cho anh không khỏi rùng mình một cái.

Vì trời tối lại mưa trắng trời trắng đất nên Thịnh Khải Luân phải căng mắt ra nhìn để tìm Diệp Hạ Lam nhưng mà đảo mắt một vòng quanh sân nhà cũng không thấy cô đâu.

Vốn đã là chán ghét nên Thịnh Khải Luân cũng không có kiên nhẫn tìm kiếm làm gì cho một thân mình, anh rút điện thoại ra gõ gõ mấy cái trên màn hình rồi gọi đi một cuộc điện thoại. . . chuông đổ qua hồi lâu mà không có người bắt máy nên anh có chút khó chịu lắm lắm một mình “ Nếu thích ở ngoài như thế vậy thì đừng có mà về nhà nữa”.

Diệp Hạ Lam nghe tiếng chuông điện thoại cô mở lên xem thì thấy người gọi tới là " G tiên sinh", cô chần chừ rồi quyết định không nghe máy...bởi vì nghe những lời của anh lúc này chắc cô sẽ chỉ nhận thêm tổn thương về phần mình mà thôi.

Ngay cả tên lưu trong danh bạ điện thoại anh còn không cho phép cô lưu tên của anh kia mà...Diệp Hạ Lam bất chợt thấy cô đơn, lạc lõng đến tận cùng của nỗi đau.

Sáng hôm sau, Tiêu Hoài Du lái xe đến Tiệp Tương Trang, Thịnh Khải Tề chờ hoài mà không thấy Diệp Hạ Lam ra ngoài bởi vì cô là người rất đúng giờ nên liền cau mày đẩy cửa xe ra đi tới nhấn chuông cửa của Tiệp Tương Trang.

Thịnh Khải Luân cau có đi ra mở cửa, anh cứ tưởng là Diệp Hạ Lam quay về nhà nên vừa mở cửa đã hung hãn lớn giọng quát mắng “ Bây giờ mới chịu về sao??? Cô cũng tài giỏi quá rồi đó”.

Thịnh Khải Tề ngơ ngác đưa mắt nhìn Thịnh Khải Luân đánh giá một chút rồi mới lên tiếng nói chuyện “ Anh ba, anh không sao chứ??? ”.

Thịnh Khải Luân có chút lúng túng nhưng cũng nhanh chóng lấy lạnh thần thái lạnh lùng, lịch lãm thường ngày “ A ha, anh đùa với em một chút thôi, em đến đây sớm như vậy để làm gì? ”.

Đột nhiên giọng má Lý từ bên trong vọng ra” Tam thiếu gia hình như tối hôm qua thiếu phu nhân không có về nhà thì phải”.

Ánh mắt của Thịnh Khải Luân đờ đờ sát khí lườm má Lý một cái rồi nói “ Tôi đã nói là Hạ Lam phải ở lại trường có việc mà”.

Má Lý có chút e dè nói “ Nhưng mà cả đêm không về nhà thì. . . ”.

“ Từ bao giờ mà gia nhân trong nhà có quyền can thiệp vào chuyện của chủ nhân vậy hả?? Tôi đi có mấy năm thôi mà quy tắc ở Thịnh gia đã thay đổi nhiều đến vậy sao? ” giọng nói lạnh lẽo như băng của Thịnh Khải Luân vang lên.

Má Lý bị dọa nên không dám nhiều lời mà vội cúi đầu rồi rít nhận lỗi “ Tam thiếu gia tôi không có ý đó. . .tôi xin lỗi. . .điểm tâm sáng đã làm xong rồi mời cậu vào dùng”.

Thịnh Khải Tề nghe cuộc đối thoại giữa má Lý và Thịnh Khải Luân thì bất giác cau mày thấy lo lắng cho cô gái mà mình thương nhưng cái nhử mày của anh cũng chỉ là thoáng qua rồi thôi không để bất cứ ai thấy hết.

Thịnh Khải Luân đưa mắt nhìn Thịnh Khải Tề rồi nói “ Nếu không vội thì cùng vào ăn sáng với anh đi”.

Thịnh Khải Tề nở nụ cười trên môi rồi xoa tay nói” Cảm ơn anh ba đã mời nhưng em ăn sáng bên Thịnh gia trang rồi giờ em phải đến trường kéo muộn mất”.

Thịnh Khải Luân gật đầu “ Ừ thế thì để lúc khác vậy. . .đi học vui vẻ”.

“ Tạm biệt anh”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Kết thúc giờ học buổi sáng, Thịnh Khải Tề qua lớp gốm sứ của Diệp Hạ Lam thì thấy cô đang dọn dẹp đồ chuẩn bị rời khỏi lớp, anh đứng bên ngoài chờ cô đi ra.

Diệp Hạ Lam cứ thờ thẫn đi ra khỏi lớp không để ý gì đến xung quanh hết cho nên lúc Thịnh Khải Tề đưa tay vỗ vai cô một cái lên tiếng gọi “ Hạ Lam” thì cô liền giật mình ném cả cuốn sách trong tay mình đi.

Thịnh Khải Tề cười hi hi “ Xin lỗi, không nghĩ là sẽ hù dọa chị như thế” anh khom người nhặt cuốn sách lên giùm Diệp Hạ Lam.

Lúc đưa cuốn sách trả Diệp Hạ Lam, Thịnh Khải Tề để ý thấy mắt cô vẫn còn hơi sưng đỏ nên lo lắng hỏi “ Hạ Lam, tối qua chị khóc có đúng không? ”.

Diệp Hạ Lam vội quay mặt đi chỗ khác né tránh ánh mắt của Thịnh Khải Tề “ Không phải đâu, do thức khuya nên vậy thôi, tôi đang có cuộc thi tác phẩm nghệ thuật đẹp do khoa tổ chức nên phải đầu tư nhiều thời gian thôi”.

Thịnh Khải Tề chợt nhớ tới thái độ của Thịnh Khải Luân lúc mở cửa nhà cộng thêm vẻ mặt phờ phạc, đôi mắt vô hồn của Diệp Hạ Lam cũng có thể đoán ra giữa hai người chắc chắn có chuyện nhưng anh không muốn vạch trần lớp mặt nạ của cô nên vui vẻ nói “ Hôm nay em có tiết buổi chiều vì thế chúng ta đi ăn cơm chung được không. . .à bữa nay cantin có món sườn xào chua ngọt em thích nhất món này ngon lắm để em đi lấy phiếu rồi lấy giùm chị luôn nha”.

Diệp Hạ Lam khẽ gật đầu “ Ừ được cảm ơn anh nhiều nha Khải Tề”.

Thịnh Khải Tề mỉm cười “ Có gì đâu, đã bảo là đừng khách sáo với em rồi mà”.

Diệp Hạ Lam tho tho thần thần đi xuống cantin thì thấy Thịnh Khải Tề đã mang cơm ra và ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ, có thể nhìn thấy nhìn thấy dòng kênh xanh biếc của trường, ở chỗ này gió lùa vào cũng rất mát.

Thịnh Khải Tề vẫy vẫy tay với Diệp Hạ Lam " Hạ Lam bên này".

Diệp Hạ Lam nở nụ cười yếu ớt với Thịnh Khải Tề rồi bước qua ngồi đối diện anh.

Thịnh Khải Tề đẩy về phía của Diệp Hạ Lam một phần cơm có món sườn xào chua ngọt và nước ép táo " Mau ăn đi kéo nguội thì không ngon đâu".

Diệp Hạ Lam nhìn qua phần cơm của Thịnh Khải Tề thì thấy anh ăn thịt xào chứ không phải sườn xào chua ngọt liên nhủ mảy mò " Chẳng phải anh bảo thích nhất món sườn xào chua ngọt sao...sao anh lại không ăn món đó".

Thịnh Khải Tề cười khỏ " À chúng ta xuống hơi trễ nên chỉ còn có một phần sườn xào chua ngọt, hôm nay em thấy tâm trạng chị không tốt nên nhường cho chị đây".

Diệp Hạ Lam khẽ mỉm cười rồi bảo " Anh không cần phải làm vậy đâu...hay là chúng ta đổi phần cơm của nhau đi".

" Không cần đâu chị ăn đi...hôm nay em mời mà...bữa khác em ăn cũng được không thôi em gọi điện về bảo mẹ làm cho em là được rồi haha".

diệp Hạ Lam nở nụ cười cảm kích " Cảm ơn anh nhiều Khải Tề".

" Đã bảo chúng ta là người một nhà nên chị đừng khách sáo rồi mà".

Qua mấy ngày bình yên, một buổi chiều như mọi buổi chiều khác Thịnh Khải Luân vừa tan sở thì đã bị ông nội gọi về nhà gấp, trên đường lái xe về Thịnh gia trang anh rất ức chế bởi vì Thịnh Khải Luân nghĩ là Diệp Hạ Lam đã đến gặp ông nội nói này nói nọ về anh rồi thế nào ông nội gọi về cũng mừng cho một trận nên rất không vui.

Thịnh Khải Luân tỏ vẻ cau có tức giận lắm lắm" Diệp Hạ Lam cô hay lắm...xem ra tôi cần phải dạy dỗ lại cô thì mới có thể an ổn mà sống tiếp".

Về đến Thịnh gia trang, Thịnh Khải Luân đã thấy Diệp Hạ Lam ngồi cùng mẹ anh ngoài vườn nên cho rằng những suy đoán của mình là hoàn toàn đúng, anh nhìn Diệp Hạ Lam bằng đôi mắt sắc lạnh đầy chán ghét nhưng vẫn phải buộc lòng bước qua chào mẹ của mình một tiếng.

" Thừa mẹ con mới về".

Lâm Tuệ Nghi quay sang nhìn con trai rồi mỉm cười bảo" Ừ...mà này con tốt số lắm đấy nhé lấy được người vợ nấu ăn ngon như Hạ Lam hèn chi từ hồi kết hôn mẹ chẳng bao giờ thấy con tự động về nhà hết".

Thịnh Khải Luân ngó người ra...không phải gọi để giáo huấn cho một trận ra hồn à sao mẹ anh lại chẳng có chút giận dữ nào trên mặt hết vậy???

Đây chẳng lẽ là bình yên trước giông bão?!

" Mẹ nói vậy là sao? Con không hiểu".

Lâm Tuệ Nghi đánh vào vai của Thịnh Khải Luân một cái" Còn giả ngốc cơ đấy...cả buổi chiều nay Hạ Lam đã phụ mẹ nấu cơm cho cả nhà mẹ phát hiện ra con bé nấu ăn rất là ngon nha".

Thịnh Nhất Phi từ trong nhà chạy ra" Bây giờ mẹ mới biết thì hình như hơi muộn rồi đấy...con ăn ké nhà anh hai mấy lần rồi muốn dọn nhà qua đây ở luôn cơ nhưng anh con ích kỷ lắm không cho, anh chỉ biết giấu cái tốt cho bản thân mình thôi à".

Thịnh lão gia đứng trước cửa nói vọng ra " Mọi người cũng đầy đủ rồi, mấy đứa mau vào nhà ăn cơm thôi".

Thịnh Khải Luân thấy nét mặt của ông nội rất tốt chứ không có chút câu giận nào, chuyện này đúng thật là khó hiểu, rốt cuộc anh đột ngột bị gọi về nhà là vì chuyện gì?

Chả nhẽ chỉ là ăn bữa cơm thôi sao???

Chuyện này quá phi lý rồi.

Chương 36

Sau bữa cơm tối cả gia đình tập trung tại phòng sinh hoạt dùng trà và trái cây tráng miệng.

Thịnh lão gia uống một hộp trà nóng rồi lên tiếng nói chuyện với mọi người “Hôm nay ta đột ngột gọi tất cả thành viên trong gia đình về đây họp mặt là vì muốn tuyên bố một chuyện rất quan trọng...”.

Các thành viên khác trong nhà đều tập trung lắng nghe từng lời từng chữ tiếp theo mà Thịnh lão gia sắp nói.

Thịnh Khải Luân cảm thấy bất an, anh biết ngay mà thế nào cũng không phải bữa cơm gia đình bình thường đâu đã đến lúc anh bị đem ra xử tội rồi đây.

Tiếng Thịnh lão gia vang lên “Các con cũng biết tuổi của ta cũng đã lớn rồi...khụ khụ...đạo này sức khỏe lại không tốt cho nên ta quyết định giao lại cơ nghiệp cả đời của mình lại cho người có đủ năng lực và trách nhiệm có thể đưa Hoàng Thịnh Quốc Tế phát triển hơn và có thể lo cho cả nhà họ Thịnh...”.

Thịnh Khải Luân ngó người ra...anh thờ phào nhẹ nhõm thầm nghĩ trong lòng “Hóa ra là vì chuyện người thừa kế ông nội mới triệu tập mọi người về nhà chứ không phải là chuyện mình nhốt Diệp Hạ Lam bên ngoài trời mưa bị tố giác”.

Sau đó Thịnh Khải Luân khẽ đưa mắt nhìn Diệp Hạ Lam vẫn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh mình từ đầu tới cuối không nói tiếng nào mà có chút nghi hoặc trong lòng “Chẳng lẽ mình đoán sai, cô ta thật sự không có đi méc với ông bà nội và ba mẹ là mình đối xử tệ bạc với cô ấy hay sao?!”.

Thịnh Khải Đông lên tiếng “Ba à, ba vẫn còn rất khỏe chúng ta để chuyện này nói sau được không ba”.

Thịnh Bắc và Thịnh Khải Nam cũng tán thành ý kiến của em trai mình “Khải Đông nói đúng đó ba”.

Thịnh lão gia gờ tay lên ngăn ba người con trai của mình lại “Chuyện này ba đã quyết các con không cần phải nói thêm nữa...với lại người mà ba trao quyền thừa kế Hoàng Thịnh Quốc Tế cũng không phải là các con”.

Thịnh Khải Lăng và Tàn Uyên Thi đưa mắt nhìn nhau cùng mừng rỡ, không trao cho con thì chỉ có thể trao cho cháu thôi.

Mấy năm qua Thịnh Khải Lăng đã làm việc ở công ty cũng có một số thành tích cho nên Tàn Uyên Thi và Thịnh Khải Lăng đều mơ tưởng được thừa kế toàn bộ công ty.

Thịnh Khải Luân cũng có ý kiến “Ông nội à, con thấy ông vẫn còn rất khỏe...chúng ta đợi sức khỏe của ông ổn định hơn rồi nói có được không?”.

“Ông biết là các con quan tâm, lo lắng cho ông khụ khụ...nhưng cái gì đến thì nó cũng phải đến thôi, cái chúng ta cần làm là phải đối mặt chứ không phải né tránh...ông hiểu sức khỏe của mình hơn ai hết mà”.

Thịnh lão phu nhân nhìn con cháu của mình rồi nói “Ý của ông ấy đã vậy thì các con nên nghe theo đừng cãi ông trong lúc này”.

Sự yên lặng lên ngôi làm cho không khí chùng xuống hẳn.

Qua khoảng 5 phút, Thịnh lão gia lại nói tiếp “Con trai và vợ của ta mỗi người đều sở hữu 10% cổ phần của Hoàng Thịnh Quốc Tế, ta dự tính sẽ giao quyền thừa kế công ty lại cho một trong hai đứa cháu trai đó là Khải Lăng và Khải Luân...các con có quyền kêu gọi mọi người dùng cổ phần để ủng hộ cho mình vào cuộc họp cổ đông tháng tới ở công ty...cho đến khi có kết quả cuối cùng ta sẽ ủng hộ cho người thắng cuộc đua này”.

Nghe Thịnh lão gia nói vậy có người lo lắng vì sợ người trong gia đình đấu đá lẫn nhau, có người thì toan tính kế hoạch lôi kéo người khác ủng hộ cho mình trong đầu.

Thịnh Khải Lăng lên tiếng “Ông nội vậy còn cổ phần của ông thì sao? Ông sẽ ủng hộ cho ai?”.

Thịnh lão gia liền khẽ cười “Ta chẳng ủng hộ cho ai cả, đứa nào thắng thì ta giao luôn cổ phần của mình cho đứa đó”.

Tàn Uyên Thi mừng thầm trong bụng, nếu có thêm 20% cổ phần trong tay ông nội thì cô và Thịnh Khải Lăng sẽ làm bá chủ ở Thịnh gia luôn rồi từ nay không cần phải để ý ghen ghét cô em dâu Diệp Hạ Lam của mình nữa.

Thịnh Khải Đông có chút không cam lòng bởi vì con trai của ông Thịnh Khải Tề lại chẳng phải ứng cử viên để tranh giành cái ghế CEO của công ty nhưng lại không nói dám ra đánh ngấm bổ hòn làm ngọt.

Thịnh Khải Luân lên tiếng “Ông nội, ông làm vậy con thấy Khải Tề sẽ thiệt thòi”.

Thịnh lão gia nhìn qua Thịnh Khải Tề rồi nói “Khải Tề cháu từ nhỏ không thích tranh đấu trên thương trường ông nghĩ với 10% cổ phần trong tay ba cháu thì cả nhà cháu không cần lo ăn lo mặc...chỉ cần Hoàng Thịnh Quốc Tế còn thì cháu vẫn cứ là tứ thiếu gia của nhà họ Thịnh”.

Thịnh Khải Tề gật đầu hài lòng với suy nghĩ này của ông nội “Cảm ơn ông nội đã hiểu lòng của con”.

“Nhưng ông hỏi thật con có bất mãn gì về chuyện ông trao quyền thừa kế cho một trong hai người anh của con mà con lại không được ứng cử không... nếu có thì con hãy nói thật lòng ông không muốn con chịu áp lực đâu”.

Thịnh Khải Tề nở nụ cười hồn nhiên rồi lắc đầu “Ông nội quyết định rất khốp với những gì con mong đợi, con không có gì bất mãn nữa hết cứ theo ông mà làm thôi”.

Thịnh lão gia gật đầu hài lòng “Con ngoan lắm Khải Tề”.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Mất Một Người Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.